

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 81
16 d'octubre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 42, segona reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00215/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre els factors que incideixen en el preu de la factura de la llum (tram. 300-00219/10) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre els ens locals (tram. 300-00220/10) p. 11

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2012 (IX legislatura) i el 30 de juny de 2014 (X legislatura) (tram. 264-00001/10) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model turístic (tram. 302-00201/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 302-00204/10) p. 24

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb relació a l'economia col·laborativa (tram. 302-00205/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de turisme (tram. 302-00206/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva gestió econòmica (tram. 302-00202/10) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 302-00203/10) p. 54

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 42.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyores diputades i senyors diputats, amb el quinze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques socials.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00215/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades..., consellera, li confesso que quan preparava la interpellació i feia repàs dels temes que calia portar al debat al Ple sobre polítiques socials m'he entristit una mica, perquè des que sóc diputada denuncio els mateixos temes una vegada i una altra. I, desgraciadament, la situació cada cop és més preocupant, consellera.

Hem de constatar que com a societat no som capaços d'aturar les conseqüències que la crisi està tenint per a les persones més vulnerables. Catalunya està pitjor que fa un any i que fa dos i que fa tres.

En aquesta interpellació, quan anem parlant de programes i de lleis i de dades, a mi m'agradaria que no ens oblidéssim del gairebé 1 milió i mig de catalans –1 milió i mig de catalans– que estan en situació de pobresa o en risc de pobresa; un milió i mig de catalans, dels quals 340.000 són menors d'edat. És un de cada cinc catalans i una de cada deu llars de Catalunya –una de cada deu– tenen tots els seus actius a l'atur.

I el que, per mi, és la dada més esfereïdora, la que ens dona la dimensió de l'escletxa del nostre sistema de protecció social són les 91.000 llars catalanes on no hi ha cap ingrés. Això és el que ens està dient l'EPA del segon trimestre, i aquesta és la principal preocupació del Grup Parlamentari Socialista.

Malauradament, en un moment de màxima crisi, de situació de pobresa i desigualtat mai vista al nostre país, les necessitats de les persones creiem que no són objecte de debat ni de prioritat política. Sembla que el procés cap a la independència, el procés, amb la pe ben majúscula, amb la mobilització dels partits sobiranistes i

l'aparell mediàtic, fa que no quedi espai per al debat i per fer política al voltant de la situació de les persones.

Però sap què passa, consellera? Que mentre el seu Govern amb el president van gesticulant per escriure pàgines de llibres d'història, mentre aquest Parlament va vivint diades històriques, signatures de decrets, mentre vostès gesticulen, la vida passa i els catalans cada cop estan pitjor.

I, consellera, des del meu grup creiem que el seu Govern és insensible a aquest patiment: que tenen molta retòrica, que anuncien lleis i acords, però que no hi ha compromís, que no hi ha millora tampoc en la seva gestió.

I el que li demano, si hagués de demanar només una cosa en aquesta interpellació, és més sensibilitat, que pensin i prioritzin recursos per a la protecció social, per a les 233.000 llars on tots estan a l'atur. Hi ha, a més, també la mala gestió de les polítiques socials que fa el seu departament i, per la part que els toca, també el conseller Puig, quan parlem de renda mínima d'inserció; la consellera Rigau, quan parlem d'escola inclusiva i de beques menjador; el de salut, amb la inaccessibilitat al sistema sanitari, o els temes de polítiques d'habitatge del Departament de Territori i Sostenibilitat.

La manca de diligència de resolució de problemes que afecten molts catalans està provocant que a Catalunya cada cop hi hagi més pobresa i més desigualtat.

I, consellera, crec que no pot passar un dia més per posar-se al davant, vostè, dels problemes que tenen els catalans que pitjor s'ho estan passant. Necessitem que prengui decisions, que actuï d'una vegada per totes: ha d'arreglar la tresoreria del seu departament, no pot ser que continuï impagant les entitats i els ajuntaments; ha d'activar les prestacions econòmiques vinculades; ha de ser possible a Catalunya accedir a una residència de gent gran; ha de poder pagar aquesta prestació a les 34.000 famílies pobres amb fills i dependents, aquesta prestació garantida, la necessiten; hem de tenir beques menjador suficients, i hem de tenir ajuts al lloguer i al manteniment dels subministraments.

Fa un temps que el president Mas deia que s'havia d'aprimar l'Administració, que hi havia molt de greix. I la veritat és que en l'apartat de serveis socials hem de constatar que l'aprimament ha estat molt exitós: entitats que prestaven serveis, que tanquen; serveis que s'han deixat de prestar. En el sector dels discapacitats és un crit d'alarma.

Avui hem de constatar que no tenim un sistema de serveis socials sòlid, garantista, d'accés unificat i que no disposem d'una renda garantida, que seria l'element clau per a prevenir la pobresa infantil, els desnonaments i la privació material greu. Aquestes són les línies vermelles, consellera, que moltes vegades des del faristol li hem traslladat, unes línies vermelles que no hauríem d'haver travessat i que, com diu el conseller Mas-Colell, ja fa temps que hem tocat os.

Cada dia que passa tot està pitjor. A més, vostès han aconseguit que tinguem la certesa que qualsevol temps passat va ser millor. Hi ha qui em diu que fins i tot en l'època del conseller Comas, si més no, es va ge-

nerar el consens per fer una renda mínima d'inserció, que avui trobem a faltar.

Hem fet plens de pobresa, hem fet un ple sobre joventut, hem fet mocions, resolucions, amb poc contingut, perquè al final són les que es redacten a quatre mans amb Esquerra Republicana. I fins i tot aquestes, les que vostès redacten, les que en teoria s'han de complir, ni aquestes s'acompleixen.

I, a més, de pressa, consellera, necessitem un marc d'estabilitat política, necessitem alguna certesa, alguna seguretat. Queden dos anys de legislatura i ho té tot per fer, consellera. La volem apressar amb aquesta interpel·lació: les famílies, les entitats, el món local, els que estan a primera línia necessiten que vostè els acompanyi. I que, a més de la queixa constant –en la qual coincidim– del que està fent el Partit Popular, a part d'aquesta queixa, vostè lideri, faci reformes i aconseguixi els recursos que el seu departament necessita.

No sé si comparteix el diagnòstic amb mi, però nosaltres el que veiem és que ni funciona el dia a dia del seu departament ni sabem on ens porta. En la gestió diària, tenim dret a una gestió eficaç i honesta de les polítiques socials. Les entitats, els professionals necessiten tenir certes i no sorpreses desagradables com que no els pagarà, que suspèn la prestació econòmica vinculada o que va retallant i reclamant quanties amb caràcter retroactiu. I si no funciona aquest dia a dia, si el dia a dia és dur, no saber on anem, no veure l'horitzó, consellera, és desesperant.

Quin model de dependència ens deixarà quan marxi? Quina cartera de serveis? Quin model de prestacions econòmiques? És que no sabem on anem. Hi ha menys recursos per a polítiques socials. No està complint la Llei de serveis socials ni la de dependència. No compleixen els compromisos de reformes. S'estan incomplint sistemàticament els mandats del Parlament. Jo li demano que tingui la fortalesa suficient, el Govern, per mobilitzar els recursos per complir els compromisos que vostè mateixa s'ha imposat. Necessitem donar seguretat a les persones, a les famílies, a les entitats, als professionals, que estan patint en primera persona el deteriorament del nostre sistema de protecció social.

Entro ràpidament en quatre temes que ens preocupen especialment.

Diuen vostès que tenim els pressupostos més socials de la història, però no m'ho expliqui en termes percentuals. L'afirmació que cal fer sobre els pressupostos és que hi ha més necessitats no cobertes que mai. Aquesta és la situació del nostre país.

La plataforma «Pobresa zero», en el seu document marc de commemoració del dia de la pobresa del 2015, que celebrarem demà, dona algunes dades que vull posar en relleu: els pressupostos 2014 ens porten a nivells d'inversió del 2004. En un any en el seu departament han desaparegut 251 milions. En lluita contra la pobresa no és que hi hagi més diners, n'hi ha menys, un 6 per cent menys. El pes del sector públic a casa nostra, amb relació a la nostra riquesa, queda lluny de la resta d'Espanya i encara més de la Unió Europea.

Aquestes són les dades que hem de capgirar, i esperem que el pressupost del 2015 marqui un punt d'inflexió.

Els impagaments a les entitats socials, per nosaltres és un tema paradigmàtic: acabarà l'any devent el 25 per cent que els va dir que els pagaria, que era pel cap baix un 10 per cent menys que l'any anterior. Quina vinculació té això amb l'atenció a les persones, amb els llocs de treball?

Si entrem en el capítol de persones grans, de persones dependents, la situació a Catalunya en aquest moment és que si ets gran i tens dependència, si no tens diners no tens serveis. Són dos anys per accedir als serveis de cuidadora no professional, i quants anys són per accedir a una residència? Residències buides i dependents esperant dos o tres anys per poder accedir a una plaça. Aquesta és la situació. Reactivi les prestacions econòmiques vinculades.

I què dir dels prestadors no professionals, dels cuidadors no professionals? La llista d'espera des que vostès governen ha augmentat en cinquanta mil persones a la dependència. La situació del nostre sistema de dependència ha baixat també diversos punts amb relació a altres comunitats autònomes, i el model d'atenció a la dependència, aquest que van prometre fa quatre anys, encara sembla que està en el terreny de la fantasia.

En el minut que em queda vull parlar d'infància, vull parlar de famílies vulnerables, que potser sí que és el vago de cua en la inversió social del seu Govern.

Donaré una dada d'un document de govern, no els que ens ofereix la consellera Rigau, que és molt hàbil a donar titulars que després són difícils de contrastar amb dades. Les dades de l'Observatori del Sistema de Salut de Catalunya, consellera, diuen que la cobertura de beques menjador ha baixat deu punts des del 2010. Aquesta és la realitat de les beques menjador en el nostre país. Per tant, no ens diguin quantes beques reparteixen, digui'ns què està passant amb l'atenció a la infància, els nens que necessiten beca i que s'han quedat sense també enguany.

Vull parlar també de garantia de rendes: la renda mínima d'inserció, quantes vegades l'han pactada vostès? Quantes vegades l'hem signada aquí? I com tenim la reforma, consellera?

El mes de juliol la taula del tercer sector es va reunir amb vostè i amb el president Mas a palau, els van demanar una prestació per a 34.000 famílies amb infants o amb dependents –el mes de juliol. Vostès han de portar el pressupost d'aquí a unes setmanes, trobarem aquesta partida pressupostària? Perquè a mi el que em diuen és que des del mes de juliol –ja som a mitjan octubre– encara vostè no ha tingut ni un minut per reunir-se per començar a treballar aquest tema.

En el segon torn seguiré amb les aportacions.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

**La consellera de Benestar Social
i Família (Neus Munté i Fernández)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades..., senyora Granados, vostè començava amb aquesta sensació, ho deia, de tristesa, pel fet que diu que denuncia els mateixos temes des de l'inici de la legislatura. I, miri, en alguna cosa, i segur que en d'altres, però en aquesta també, podrem estar d'acord, perquè jo no és que en tingui la sensació, és que jo també denuncio des de l'inici d'aquesta legislatura tot un seguit de qüestions que tenen, i molt, a veure –algunes les ha mencionat de passada, altres directament ni les ha mencionat– amb l'escassetat, amb la minva de recursos que tenim o que ens manca, millor dit, per gestionar les polítiques socials i, en general, totes les accions d'atenció a les persones.

Evidentment que coincideixo en el diagnòstic, però en aquella part del diagnòstic que té a veure amb els indicadors, amb les dades, que són absolutament certes, i amb aquest augment de necessitats pel que fa a les persones i els col·lectius més vulnerables. I hem tingut ocasió de conèixer-ho. I en el Ple monogràfic sobre la pobresa i les desigualtats, de fet, en allò que vam coincidir plenament va ser en un diagnòstic compartit, i, per tant, en uns objectius; una altra cosa, segur, són les maneres d'arribar i d'assolir aquests objectius.

En aquest primer torn, en la seva intervenció, el que podríem resumir, vostè s'ha basat a dir que aquest Govern –i entenc que jo mateixa, per descomptat, en tant que estic al capdavant del Departament de Benestar Social i Família– som insensibles i oblidem aquells col·lectius i aquelles entitats..., els col·lectius més vulnerables i les entitats que treballen directament amb aquests col·lectius. Em sembla bastant gruixut parlar d'insensibilitat en aquests termes i oblidar les deslleialtats, les retallades, la retirada del Govern de l'Estat en tot el que fa referència a les polítiques socials i d'atenció a les persones.

De fet, moltes vegades jo tinc la sensació que assenyalo amb el dit, no?, l'origen de bona part, no dic tots, però, de bona part d'aquests problemes, i vostè el que fa és criticar-me el dit. I el dit me'l pot criticar per moltes coses, però crec que quan parlem de serveis socials, quan parlem de dependència –després també hi faré referència– seria important que valoréssim conjuntament quin és l'origen del problema. Hi insisteixo, ho ha fet, però ho ha fet pràcticament de passada. I crec que per posar tots els elements sobre la taula i per ser honestos –vostè també ha fet referència al terme «honestat»–, hauríem, això, de tenir-ho en compte.

L'import de la despesa social, de la inversió social, per ser més exactes, en els pressupostos de la Generalitat han passat d'un percentatge del 67,8 per cent l'any 2010 a un 71,1 per cent aquest present 2014, tot i que disposem de menys recursos, menys recursos disponibles en el global del pressupost i un objectiu de dèficit absolutament injust, imposat pel Govern de l'Estat.

I, a partir d'aquí, hem establert com a prioritats, que entenc que compartides amb bona part o amb el conjunt del sector, de les entitats, dels ens locals amb què coordinadament treballem en el que és el marc del sis-

tema català de serveis socials, prioritzant la pobresa i l'exclusió social. Precisament la infància, no li puc acceptar –i no sé si la convenceré o no, però em permetrà que m'hi pugui esplaïar també després–, no puc acceptar que la infància sigui el vagó de la cua, quan hem assolit un full de ruta, un full de compromisos amb pressupostos concrets i amb mesures concretes, un pacte per la infància que està signat per la totalitat de forces amb representació en aquest Parlament, per una setantena d'entitats, agents socials i econòmics, col·legis professionals i entitats municipalistes. No em sembla un tema menor que, malgrat les dificultats, estem prioritzant des d'un punt de vista pressupostari, mantenint l'esforç econòmic en polítiques d'infància, desplegant la Llei d'infància i assolint aquest pacte. I en molts altres aspectes, hi insisteixo, espero poder-hi parar atenció o, com a mínim, enumerar accions que el que busquen és precisament aquest reforçament des del punt de vista de les famílies amb menys recursos, amb vulnerabilitat i amb infants a càrrec.

Una altra prioritat claríssima: l'atenció a la dependència. Més del 80 per cent del pressupost del meu departament es destina a dependència, més del 80 per cent, amb la paradoxa que, com vostè sap perfectament, venim d'uns anys negres, des de l'any 2010 cap aquí, pel que fa a les retallades, als canvis de regles de joc en la Llei de la dependència. De fet, llegia no fa gaires dies unes declaracions, una nota de premsa d'una diputada del seu grup parlamentari a Madrid, la senyora Esperança Esteve, on amargament criticava quelcom que vostè ara ha esmentat de passada, però com si l'origen del problema fos el Govern de la Generalitat i no pas el Govern de l'Estat: tot allò que han perdut els cuidadors, les cuidadores no professionals. Vostè coneix perfectament que ja fa algun temps, i amb una de les múltiples reformes i apedaçades de la Llei de la dependència, el Govern del Partit Popular va reduir aquesta prestació en un 15 per cent, de la mateixa manera que va eliminar la cotització a la Seguretat Social d'aquests cuidadors.

A banda d'introduir tot un seguit d'incompatibilitats, vostè també sembla oblidar que l'origen de determinades restriccions, molt importants, no només des del punt de vista econòmic, sinó també pel que fa a les regles del joc, hi insisteixo, provenen de l'Estat. La senyora Esperança Esteve ho posava de manifest amb xifres que ella mateixa qualificava de devastadores per l'impacte que això té sobre els cuidadors de dependents, en aquest cas a Catalunya, i posava com, hi insisteixo, xifres que són certes, que compartim també des del punt de vista de la diagnosi i que no ens cansem de reivindicar a l'Estat per tal que aquesta qüestió es pugui reparar.

Continuen fent referència a..., li parlava del pressupost previst ja per l'any 2015 per part del Govern de l'Estat: es consoliden les retallades dels anteriors anys, d'aquests anys negres que li esmentava, però també veiem amb estupefacció que pel que fa als serveis socials, aquests serveis socials que vostè abans esmentava, tensionats, han de donar resposta a tantes i tantes persones com a primera porta d'entrada, mantenen un pressupost global de només 31,8 milions per a to-

tes les comunitats autònomes, quan veníem de l'any 2011 de 87 milions pel mateix concepte. Això tampoc vostè ho esmenta. Jo tinc l'obligació de recordar-li-ho perquè, per posar-li un exemple de magnituds, només a Catalunya, la inversió en professionals que atenen les necessitats d'aquestes persones, això ja supera amb escreix aquesta xifra que des del Govern de l'Estat es distribueix per a tot l'Estat, per a totes les comunitats autònomes. O es manté suspès el Fons d'acollida i integració a immigrants o, per exemple, per combatre la pobresa infantil, aquesta xacra que vostè esmentava, que hi coincideixo i segur que avui, al llarg d'avui i de demà en tindrem ocasió de parlar en un altre fòrum, que és el Fòrum Fedaia, que es celebra avui i demà a Barcelona, l'Estat hi destinarà 32 milions d'euros, també, per al conjunt de les comunitats autònomes. No li he sentit a dir que aquesta sigui una xifra precisament insuficient.

Permeti'm una menció als aspectes de la tresoreria. Vostè sap perfectament que la tresoreria no és del meu departament; les dificultats extremes de liquiditat i de tresoreria abasten el conjunt del Govern de la Generalitat, a tots els departaments, i ens trobem amb unes dificultats màximes per tal de poder pagar puntualment i en la seva totalitat aquells imports, aquells pagaments periòdics, dels serveis d'atenció a les persones, concertats amb tot un conjunt d'entitats, que no només són socials, que també són mercantils, que també són ens locals. El que hem fet és comunicar amb la màxima antelació possible, amb tota transparència i amb tot el diàleg aquesta circumstància a les entitats afectades atenent i acompanyant de forma singular, de forma personalitzada, aquelles que presenten més dificultats, garantint el pagament íntegre de totes les prestacions a les persones, totes i cadascuna d'elles, com no pot ser de cap altra manera i recordant –cosa que vostè tampoc feia– que aquestes dificultats de tresoreria i de liquiditat davant d'aquestes, només podem recórrer al Govern de l'Estat. Perquè accedir a aquests diners depèn del Govern de l'Estat, no hi ha cap altre banc que no es digui Estat espanyol que pugui proporcionar-nos aquesta liquiditat, que és del tot necessària.

I, efectivament, aquestes entitats rebran, hauran percebut a finals d'any, després d'aquest quadrimestre, molt dur per a tots, el 75 per cent del que haurien rebut si no s'hagués produït aquesta situació. Com sap vostè perfectament, es garanteix com a mínim el 50 per cent del que correspondria al servei prestat per assegurar així no només la prestació del servei, sinó que tothom pugui fer front al pagament de les nòmines dels treballadors i de les treballadores. Però vull recordar, també, per dir-ho tot, que durant l'any 2013 i malgrat aquest context extremadament difícil i ja amb moltes tensions de tresoreria, havíem pogut homogeneïtzar i reduir els terminis de pagament a les entitats, a totes elles, a les que li he citat, mercantils, socials, del tercer sector, però també món local, fins un màxim de trenta dies des de la prestació del servei. Ho dic perquè històricament, l'any 2010 i abans, els terminis de pagament oscil·laven, eren molt diversos, en funció dels sectors, entre els trenta dies i els cent vint dies.

Vostè deia: «cap acció en infància, cap acció en matèria de pobresa». Jo li he de recordar que, aquest any 2014, el Govern destina 982 milions a la lluita contra la pobresa. Aquestes són les partides pressupostàries reals que estan absolutament pautades en el Pla d'acció contra la pobresa i la inclusió social. El Pla d'acció 2014-2016, en plena aplicació i que forma part del document de treball pactat amb el sector, també amb les entitats municipalistes, i que forma part del cos d'aquell document que volem que sigui un ampli acord de lluita contra la pobresa però que més enllà dels objectius, més enllà de les bones intencions, conté mesures concretes, pressupost i calendari: 982 milions per a aquest any 2014.

Espero en el següent torn poder fer referència a altres qüestions que tenen a veure amb l'àmbit de la dependència i del suport a les entitats del tercer sector social.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la diputada il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Consellera, quina és la seva responsabilitat? Perquè si venim aquí a fer oposició al Govern de Madrid, doncs, crec que és una altra cambra legislativa on es fa. Nosaltres l'hem acompanyat en totes aquestes reivindicacions, som els primers que diem que el Govern de Madrid no està fent els deures, que està fent contrareformes, que fa difícil fer polítiques socials a les diferents comunitats autònomes, però sap que les polítiques socials és una competència exclusiva i que, si volgués tenir una llei de la dependència catalana, la podríem tenir, perquè tenim competències per tenir-la i vostès la van prometre fa quatre anys. I a part de queixar-se de la ministra Mato, que coincidim en totes i cadascuna de les queixes que vostè fa, vostè, què?

Vostè és la consellera del Govern de Catalunya? Vostè té alguna responsabilitat? És que és aquesta, és això el que venim a fer aquí. Vull dir, vostè té alguna cosa a dir-los, als 50.000 dependents més que hi ha a les llistes d'espera, a Catalunya? Perquè és veritat que el Partit Popular ho està fent molt malament, però sap què passa? Que des que vostès governen el sistema de dependència a Catalunya ha baixat la seva puntuació en relació amb altres sistemes de la dependència d'altres comunitats autònomes, això és el que diu l'associació de directors gerents: del 6,4 al 4,2, això són dades objectives. Parlem d'infància? Sí, tenim un pacte d'infància; de fotos en sabem, i d'acords, però sap què passa? Que al costat de les fotos hi ha d'haver partides pressupostàries, consellera; hi ha menys recursos, hi ha menys beques, necessitem més beques menjador.

Vostè parla amb les regidores de serveis socials d'aquest país igual que parlo jo, vostè parla amb les entitats socials igual que parlo jo. I què li diuen? De la desesperació s'està passant ja al desencís; hem d'anar a veure la Fundació La Caixa perquè ens garanteixin

polítiques socials, és aquest el futur del nostre país? La grossa de Nadal? Les maratons de pobresa? És clar, si substituïm els drets per la caritat, al final ens trobem que el nostre sistema de protecció social depèn de la voluntat dels ciutadans de fer una aportació voluntària, és això? Jo li demano que abandoni, també, aquesta autocomplaença i que busqui les seves responsabilitats, perquè necessitem més recursos per polítiques socials, perquè n'hi ha menys, en aquest país.

No es parla de percentatges i les persones no entenen els percentatges, entenen els recursos que s'hi dediquen, i vostè s'ha compromès a tenir una renda mínima d'inserció amb garanties i portem molts anys; encara opera aquí la reforma que van fer amb el Partit Popular i el conseller Mena. Pensa garantir als pressupostos del 2015 aquestes 34.000 famílies amb nens i amb dependents? I són preguntes molt concretes. I podem parlar de Madrid, si vol, però és que no ho solucionarem aquí. Jo li reclamo la seva responsabilitat, perquè jo crec que té moltes coses a fer. I té un instrument, també fa uns anys que volta el Pacte contra la pobresa. Jo m'he estat repassant els pressupostos, consellera, aquests que vostè diu que són més. Sap quant puja? Un 3,6 en tres anys. Això que és, l'IPC? És clar, si en moments extraordinaris no tirem endavant mesures extraordinàries, doncs, podem fer tots els papers; el paper ho aguantava tot.

Aquesta és la situació que tenim. Jo el que necessito és que vostè lideri, que tiri endavant. Té moltes reformes pendents per fer, té un pacte per la pobresa; seiem, seiem a parlar, però necessito que vostè tingui recursos per posar sobre de la taula perquè, si no, no ens en sortirem. Els mandats que tenim aquí, al Parlament, s'estan incomplint, les lleis que estan aprovades s'estan incomplint i els que estan a peu d'obra s'ho estan passant molt malament perquè no tenen una conselleria, no tenen un govern que sigui sensible a les seves necessitats.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Allò que és lamentable, senyora diputada, és que els primers que van fallar a les persones amb dependència, que són vostès els primers que van fallar a les persones amb dependència, amb una llei que vulnerava competències autonòmiques, però el més gruixut i el més greu és que no estava dotada econòmicament i que s'ha incomplert des del primer dia, i el primer dia la gestionaven vostès; ja arribarem al moment en què van deixar de gestionar perquè van passar a l'oposició, perquè van perdre el Govern de l'Estat.

Són vostès els que van fallar a les persones amb dependència, generant unes expectatives enormes, omplint-se la boca com se la vam omplir en moltes altres coses, parlant del quart pilar de l'estat del benestar, el

quart pilar de l'estat del benestar que ha generat unes frustracions enormes i que encara avui dia comporta que moltes persones, efectivament, no estiguin ateses, no només a Catalunya sinó al conjunt de l'Estat espanyol, per aquella llei que amb grans titulars, però no va representar precisament un avenç. És cert, a partir de determinat moment, quan vostès van perdre el Govern i va arribar el Partit Popular, aquella llei que havien aprovat amb vostès i amb molta eufòria, la van començar també a aniquilar, a poc a poc, no posant els diners que pertocaven i amb tot un seguit de reformes i de retallades que vostè coneix sobradament i que, com li deia abans, membres del seu grup parlamentari a Madrid, doncs, efectivament qüestionen, critiquen i fan molt bé, la seva feina.

Vostè parla de lideratge i a mi m'agradaria explicar-li, m'agradaria insistir... Sap què passa? Que si li parlo de lideratge i començo a explicar els plans, els programes, les dotacions pressupostàries de les accions, llavors vostè m'acusa d'autocomplaença i de no reconèixer la greu situació social i econòmica que viu aquest país. Vostè abans parlava de la P en majúscules del procés, la P en majúscules del procés el que cerca és el progrés, un progrés que se'n nega des d'un punt de vista econòmic i també social, amb aquestes contínues retallades, que es mantenen, hi insisteixo, per a l'any 2015. I nosaltres què fem? Amb un gran sobre esforç, mantenir les partides pressupostàries de tot allò que li deia que eren una prioritat.

No em digui que el Pacte per la infància és una foto, no ofengui el conjunt d'entitats, forces polítiques, com li deia abans, entitats municipalistes, que l'han signat i que estan treballant intensament en el desenvolupament i en el desplegament d'aquest pla. A la darrera comissió de seguiment del pla, el mes de juliol, també precisament, es va posar sobre la taula aquest pla de desenvolupament per a l'any 2014 en què han treballat més de cent cinquanta persones, la majoria de les quals experts i representants de les entitats. M'està dient que és una foto, això? Dotacions pressupostàries concretes? És una foto, que malgrat les enormes dificultats pressupostàries, aquest Govern l'any 2014 el que ha prioritzat són algunes de les qüestions que vostè aquí més critica: les beques menjador, la renda mínima d'inserció, l'habitatge social...? Sap vostè que són precisament aspectes dels quals el Govern de l'Estat també s'ha anat retirant. Li sonen, els centres especials de treball, les polítiques actives d'ocupació, el mateix habitatge social? L'altre dia ho comentàvem a la Comissió de Joventut quan rendíem comptes de les resolucions aprovades en el Ple monogràfic sobre joventut. Beques menjador –beques menjador–, amb un treball que ha estat avalat pels consells comarcals d'homogeneïtzació dels criteris, amb més recursos, amb beques que arriben al cent per cent i que són comunicades als centres, i per tant a les famílies, amb més antelació. Una injecció importantíssima de recursos a la renda mínima d'inserció.

Digui-ho tot –digui-ho tot–, i no digui que no ens reunim, i no digui que no tenim temps per parlar amb la Taula del Tercer Sector Social. Aquesta mateixa tarda hi ha una reunió ordinària del pla de suport, un pla

que és valorat molt positivament per la mateixa taula, pel que fa al seu funcionament i pels avenços. De fet, la cimera anual amb el president de la Generalitat va començar amb la constatació dels avenços en molts àmbits. Molts tenen a veure precisament amb el suport a aquestes entitats que vostè diu que castiguem.

I per part meva, i per part del conjunt dels consellers i conselleres d'aquest Govern, hi tenim una relació fluida, i jo l'he tinguda, i valorem i estudiem allò que planteja la taula, i tanquem un mapa de prestacions per tenir per primera vegada una foto d'aquestes prestacions. Per una banda, se'ns demana la compactació i la simplificació d'aquestes prestacions. Jo hi estic d'acord. Vostè ha situat, ha posat sobre la taula, noves prestacions. Expliqui com ho hem de fer, això. Però jo li asseguro que amb aquest treball del mapa de prestacions veurem clarament, hi insisteixo, per primera vegada, quines són les necessitats cobertes i quina és la feina que podem fer entre tots per tal d'unificar-les i per tal d'arribar –em passo de temps– a cobrir aquestes majors necessitats, prioritzant les famílies, les famílies més vulnerables, les famílies sense recursos, de la mateixa manera que hem fet un sobre esforç extraordinari amb una convocatòria de subvencions que hem tancat en aquests moments per tal de donar suport a les entitats que treballen amb famílies, amb infants en situació de vulnerabilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre els factors que incideixen en el preu de la factura de la llum.

Interpe·llació

al Govern sobre els factors que incideixen en el preu de la factura de la llum (tram. 300-00219/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, avui a l'Estat espanyol paguem l'energia més cara d'Europa.

Aquest fet incontestable i molt negatiu és negatiu per a les persones, especialment per a les més vulnerables, però també per a les empreses i la seva competitivitat. Aquest fet incontestable ens preocupa, i molt, per les persones, com li deia, perquè té efectes negatius. Ens preocupen especialment les més vulnerables, les que pateixen la pobresa energètica. I en aquest Parlament, i també des del Govern, ens n'hem preocupat. Per contra, el Govern d'Espanya no només no se'n preocupa, sinó que hi posa traves. Per les empreses, perquè sabem que patim una crisi rellevant i que és segurament de les més importants de les darreres dècades, i una crisi que tots sabem que hi podem donar major resposta si el país és fort industrialment. I aquest àmbit...

cal vetllar-hi, i per vetllar-hi cal donar eines a les empreses perquè siguin el màxim de competitives. I, per tant, cal vetllar per la competitivitat de les empreses, i aquest és un element clau per crear ocupació, i no només ocupació, sinó que sigui de qualitat, amb persones més formades, més estables, amb una feina més estable i una feina ben remunerada.

Sempre en aquest entorn, en aquest context, cal treballar, hi insisteixo, per aquesta major competitivitat. I aquí hi té un paper clau el cost de l'energia. Si en aquest àmbit no som competitiu a nivell europeu, lògicament això dificulta a les empreses fer aquest paper i donar-los l'energia, valgui la redundància, que requereixen. Per tant, com els deia en un inici, aquest cost de l'energia, aquest fet que paguem l'energia més cara d'Europa, no ajuda. Contràriament, ens produeix un gran perjudici.

Però entrem en matèria, perquè, lamentablement, Catalunya en aquest àmbit concret té poques competències, molt poques competències, escasses. I a més a més, malgrat això, les decisions són portades al Tribunal Constitucional i ens ataquen en aquell àmbit en el qual som competents.

Hi han decisions que, lògicament, ha pres el Govern espanyol, que és qui és majoritàriament competent, que ens afecten molt, i ens afecten negativament. Per concretar-ho, no?, en quines matèries? Doncs miri, creiem sincerament que pel que fa a la reforma elèctrica, també pel que fa a la pobresa energètica, hi han decisions que certament ens escandalitzen, i pel que fa referència a l'emmagatzematge del gas natural, de l'àmbit Castor, el fiasco Castor, les decisions del Govern espanyol són també altament alarmants.

Respecte a la reforma elèctrica, ens haurien de dur a un disseny d'un sistema energètic competitiu, eficaç i eficient. Perquè, de fet, l'organització del mercat elèctric espanyol ens ha portat fins a dia d'avui a un deute tarifari enorme, de més de 30.000 milions d'euros, en deu anys. I la reforma elèctrica que se'ns planteja ens porta –ens porta– a disminuir el cost de l'energia elèctrica? Ens porta a impulsar el que reclama Europa, a estimular que els usuaris duguin a terme accions d'estalvi i eficiència energètica? Doncs, nosaltres creiem que no, que tot el contrari. Incentiva la innovació energètica, aquesta reforma? Crea llocs de treball qualificats en el sector de les energies renovables, en el de la cogeneració? Provoca inversions o en comporta reducció? El sistema retributiu afecta la viabilitat de les instal·lacions de cogeneració industrial? Els canvis propugnats pel ministeri avancen en la direcció que marca Europa? Hi ha una disminució real del cost de l'energia elèctrica? Creiem amb sinceritat que no.

Som coneixedors de quina és la situació, però voldríem saber la seva opinió de quins són els perjudicis, entenem nosaltres, que això genera en l'usuari, en l'usuari individual, però també a l'empresa, i bàsicament a la indústria.

Parlem també de la gestió del projecte Castor; o del fiasco, podríem dir-ne, Castor. Aquest fiasco, lamentablement, passarà als anals de la història, perquè ha estat terrible com s'ha gestionat, tot plegat. La pobla-

ció, la població de la zona, i aquí n'hem vist representants i hi han hagut mostres en aquest Parlament de queixes, ha hagut de patir episodis sísmics, terratrèmols al cap i a la fi, més de cinc-cents, i això ha produït un atemoriment en la població. La realitat, des del Govern es negava. No només es negava, sinó que es van amagar els informes existents que evidenciaven la relació directa entre la injecció de gas i els més de cinc-cents terratrèmols. I la darrera situació més paradoxal és que es decideix que es compensarà l'empresa amb 1.350 milions d'euros, i el més terrible és que es decideix que això serà a espatlles del consumidor. Sincerament, un escàndol, les decisions del Govern espanyol. La compensació, doncs, es pagarà a través de la factura del consumidor. El Govern de l'Estat..., i aquí PSOE i PP han actuat, podem dir tots dos, de la pitjor manera. I aquest és un àmbit en què el Govern espanyol tampoc ens protegeix.

La pobresa energètica. Tots sabem que les famílies, les persones que estan en situació de vulnerabilitat, pateixen pobresa energètica. I això ens preocupa i genera greus conseqüències. La situació de crisi no és que hagi fet que aquesta situació existeixi. Aquesta ha existit, lamentablement, sempre. Però sí que, segur, la pobresa energètica ara es veu incrementada, hi ha més impagats, i per tant el tallament de subministraments en èpoques que el consum energètic és imprescindible.

Aquest Parlament, i el Govern, per primera vegada, el Govern de Convergència i Unió, ha tirat endavant iniciatives en aquesta matèria. Ha fet un decret per donar-hi resposta, per protegir les famílies en situació de pobresa energètica. Així mateix, ha tirat endavant la Taula de la Pobresa Energètica. Què ha fet, mentre, el Govern espanyol? Doncs, com no, ha fet un recurs d'inconstitucionalitat amb què pretén impedir que puguem protegir les persones que més ho requereixen. En aquesta matèria, les accions del Govern espanyol són novament lamentables, terribles: recurs d'inconstitucionalitat, per una banda; per una altra, no s'han transposat les directives europees per definir què és un consumidor vulnerable, i així poder protegir-los o fer la prohibició de desconnectar-los els serveis bàsics. Fa dos dies, en el Congrés dels Diputats, de nou, el Partit Popular, en solitari, votava en contra de poder prendre mesures en aquesta matèria.

Concloent, en matèria energètica, com en altres àmbits, però en aquest àmbit també, i d'una forma molt feridora, les decisions del Govern espanyol són un despropòsit. Afecten greument, negativament, no només les poques competències que com a Govern tenim, sinó que a més a més afecten greument el que és la competitivitat de les empreses, també les persones més vulnerables. I en aquest sentit hi ha una manca de sensibilitat absoluta, perquè el Govern espanyol fa com aquella dita castellana, no? que diu *el perro del hortelano, ni come ni deja comer*. Per tant, en matèria de pobresa energètica, ni protegeix ni deixa que es protegeixi. Per tant, no ens agrada i ens perjudica molt, moltíssim, l'acció del Govern espanyol en matèria d'energia. No és sensible amb la gent, amb les persones més vulnerables. És sensible, i s'ha dit en

diferents fòrums, als interessos de la llotja del Bernabéu, i no als dels usuaris, que ho pagarem a través de la factura. I en matèria energètica fa uns canvis, unes reformes, que van en sentit contrari al que impulsa Europa.

Conseller, Catalunya, com li deia en un principi, té poques competències en matèria d'energia. Però també en aquesta matèria l'Estat, que ens hauria de protegir, és aquell que més ens perjudica. És lògic que cada dia siguem més els que creiem que cal deslliurar-nos-en i tenir el nostre propi estat, que ens doni aquest marc de confortabilitat, com a mínim de suport al que requerim les persones i també les empreses del país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, diputada. Vicepresidenta, diputats i diputades, senyores i senyors, molt sovint, o sovint, parlem de fenòmens que es deriven de decisions o d'inquietuds que des d'una perspectiva quotidiana ens impacten, evidentment, en el debat mediàtic, en el debat polític, i també, evidentment, impacten en la nostra butxaca com a ciutadans.

Aquesta interpellació em permet, diputada, i li ho agraeixo, intentar tornar a fer una reflexió prèvia abans d'entrar en temes molt detallats, no? Hauríem de ser molt conscients que el debat al voltant de l'energia serà un dels grans debats que marcaran el futur de les nostres societats, i que aquest segle XXI serà, segurament, un dels vectors que mourà més la geoestratègia mundial i que impactarà més en els moviments, fins i tot, de l'economia global. Ho veiem fins i tot en el conflicte que identifiquem amb les ambicions del Govern rus amb relació a Ucraïna i les seves repercussions en el mercat energètic i en el mercat gasístic. Ho anem veient com a partir de l'aparició del gas d'esquist com a nou combustible de mètodes d'exploració..., que el nostre país rebutja, i que lamentablement no tenim, sembla, d'alguna manera, reserves per poder veure si hi han millors tecnologies que el *fracking* per explotar nous combustibles, però estem veient com això afecta l'economia no només americana, sinó a l'economia global. Em refereixo al fet que el debat sobre l'energia és un debat transcendent, estratègic i que marcarà clarament l'evolució de les nostres economies i que ja està, d'alguna manera, incidint, i ho estem veient quotidianament i diàriament, en el nostre desenvolupament econòmic.

Dic això perquè vostè ha situat molt clarament l'energia com un dels factors que incideixen més en els nostres processos productius, i és així. És evident que tenim un cert avantatge amb relació al que hem aconseguit en els darrers anys: aconseguir uns bons nivells de formació de la nostra societat i dels nostres treba-

lladors, i, en definitiva, doncs, d'un entorn abocat al treball i a l'esforç; que tenim bons nivells de concertació; que hem millorat, i encara podem avançar, en el que és l'accés a la innovació i la transferència de coneixement amb les nostres empreses; que les infraestructures són un factor de competitivitat, i per això volem més i millors models de gestió per tal de ser encara més competitius i més oberts. Per això reclamem polítiques fiscals i laborals, i estímuls i desgravacions. Perquè, a més, comencem a intuir que aviat avançarem a Europa amb una nova i més ambiciosa harmonització fiscal, motiu pel qual serà més important que puguem gestionar la nostra fiscalitat, per també tenir capacitat d'estímuls de desgravacions i no pas estar sotmesos a unes polítiques fiscals molt allunyades de l'activitat econòmica del nostre país. Bé, en qualsevol dels casos, l'energia és fonamental.

Dit això, els darrers temps s'han produït diferents decisions per part del Govern central que vostè ha situat molt bé. En primer lloc, una reforma elèctrica, que impacta en la butxaca dels ciutadans, però sobretot en la competitivitat de les nostres indústries. En segon lloc, una, d'alguna manera, intromissió inacceptable en la nostra cohesió social, quan volem parlar i regular i atendre la pobresa energètica. I en tercer lloc, també, per si no en teníem prou amb el mercat elèctric, doncs, decisions en el mercat gasístic, que sortosament la regulació gasística sembla que no serà tan negativa com en el mercat elèctric, però, en canvi, tot el desafortunat tema del Castor, doncs, també és evident que ha generat desconfiança i que té impactes econòmics.

En el camp de la reforma elèctrica, només reafirmar el que vostè ha apuntat, no? Aquesta és una reforma que no ajudarà a la competitivitat de les nostres empreses; que incrementa els costos de regulació del sistema; que no resol el dèficit elèctric tarifari acumulat durant els darrers deu anys, i que, a més, desincentiva l'estalvi i que no adapta ni adopta les polítiques europees que estan ben definides, per exemple, amb algunes directives. Quan una reforma elèctrica el que fa és incrementar en la nostra factura el terme de potència i disminuir el terme de consum, desincentiva l'estalvi i la gent arriba a la conclusió que tant és que estalviï una mica més o menys, perquè té uns costos fixos que no el porten, d'alguna manera, a valorar l'estalvi i l'eficiència. Que desincentiva la inversió, precisament, per consumir menys energia, perquè consumeixis la que consumeixis, el 40 per cent és un cost fix. Això, que sembla molt fàcil d'explicar, es veu que és molt difícil d'entendre o d'incorporar.

Al mateix temps, la cogeneració. Deixi'm que hi faci també una breu referència. La cogeneració impacta d'una manera molt clara en les nostres indústries, que durant molts anys han apostat per millores, per eficiències, per aprofitar, doncs, tot el que és generació de calor, vapor, per a producció d'energia elèctrica per disminuir els consums i per tenir mecanismes de compensació i de disminució, d'alguna manera, dels seus costos energètics.

A Espanya entenen que la cogeneració ha sigut per totes les indústries, per totes, un mecanisme només de

venda d'energia a la xarxa i de compensació dels seus comptes de resultats. Aquesta ha estat l'expressió. No em digui que no, senyora diputada, perquè vaig haver de fer una intervenció jo mateix –diputada del Partit Popular–, en una conferència sectorial davant del ministre i el secretari d'estat, en què deien que totes les empreses havien abusat de la cogeneració. Vaig haver de dir «potser algunes». I li vaig dir: «I a Catalunya estem disposats, si volen, que fem una radiografia i analitzem en quins sectors i quines empreses sí que han tingut, per conseqüència, determinades, aquesta temptació i han caigut en un error, i aquí ho hem de corregir, i quines –el 90 per cent– continuen creient que la cogeneració és un element d'estímul i de competitivitat.» Tampoc. En qualsevol dels casos, tampoc s'ha transposat la directiva que permet desenvolupar l'autoconsum, els districtes elèctrics, les xarxes tancades, tot allò que Europa està impulsant.

Bé, i si parlem del tema del Castor, doncs, deixi'm que li digui que aquí és una mostra més de per què els nostres ciutadans tenen aquesta desconfiança en un estat que cada vegada veuen més i més llunyà. Començant ja per un contracte; un contracte que era, evidentment, molt surrealista en un país com el nostre o, en definitiva, en un entorn com el d'Europa, no? D'altra banda, les decisions que pren el Govern central –l'empresa deu defensar els seus interessos legítimament, però el Govern central és qui decideix–, no analitzar si hi ha hagut negligència o no, i pren les decisions de no tancar, sinó de congelar, perquè d'aquesta manera, congelant les instal·lacions, el que fa és que manté el valor residual al cent per cent de les instal·lacions, cosa que li permet, aleshores, compensar l'empresa. Perquè si tanqués les instal·lacions, el valor residual d'aquest magatzem seria zero, i segons la clàusula del contracte, la compensació a l'empresa seria zero.

Per tant, un contracte, que es va fer en el seu moment, lesiu, malgrat que el Tribunal Suprem va determinar la no-lesivitat d'aquest contracte –també per això tenim desconfiança en les estructures jurídiques de l'Estat espanyol–; un contracte que, evidentment, doncs, després garanteix el retorn –en el supòsit que no hi hagi negligència..., no s'estudia si hi ha o no hi ha negligència–, i a més una informació desafortunada, perquè, miri, fins i tot, si ens haguessin..., i no vull exculpar ni ara salvar ningú ni cap empresa ni la llotja del Bernabéu, que ahir en vam parlar. Però, clar, si ens haguessin dit: «Escolti, és que aquests 1.350 milions...»; resulta que s'ha fet tota la inversió amb crèdit, a crèdit del Banc Europeu d'Inversions. I ara és el Banc Europeu d'Inversions el que està reclamant que, com que aquesta infraestructura no es posa en joc, no podrà amortitzar-se, que li tornin els diners. Per tant, aquests diners resulta que no se'ls queda l'empresa de la llotja del Bernabéu, sinó que són per pagar els deutes al Banc Europeu d'Inversions. És a dir que, si hi hagués hagut una mica més d'informació, segurament hauríem pogut arribar a conclusions en temes del que ha passat des d'un punt de vista sísmic, en temes d'alarma social, en temes de comprensió de què és el que està passant des d'una perspectiva també econòmica i financera.

En qualsevol dels casos, en el tema del Castor em sembla que és una mostra més, i potser podrà començar a entendre algú, des de l'Estat espanyol, per què hi ha cada vegada més gent aquí, a Catalunya, que desconfia de tot el que, d'alguna manera, fins i tot en el camp de l'energia, s'està impulsant en el Govern espanyol.

I la pobresa energètica, vostè ho diu: ni fan ni deixen fer. Perquè estem nosaltres intentant regular d'alguna manera com atensem la necessitat de molts milers de famílies en aquest sentit, i ens diuen que el decret que varem aprovar, amb l'impuls, també, del Parlament, envaeix competències, i que no volen que, d'alguna manera, condicionem la no-suspensió del subministrament a aquelles famílies que no poden pagar, i que tampoc estan d'acord que plantegem, d'alguna manera, doncs, o exempcions o crèdits posteriors perquè es pugui atendre aquestes necessitats; ni l'ajornament, ni la garantia de la no-suspensió, que, d'alguna manera, els ingerim en la regulació bàsica.

Per tant, la conclusió a què arribem amb tota aquesta situació és que necessitem estructures d'estat també en el model energètic; regular la nostra energia. Tenim un *mix* energètic de generació positiu, equilibrat. Resulta que la planificació espanyola porta que avui tinguem centrals de cicle combinat tancades, perquè hem generat molta més producció d'energia de la que en aquests moments es consumeix, més del doble.

I des d'una perspectiva de planificació, de regulació, en definitiva, de costos en les nostres empreses i en les nostres indústries, la política energètica de l'Estat espanyol avui és un cost molt gran en tot el que és la competitivitat i la productivitat, motiu pel qual, en un camp, reforma elèctrica, amb el tema del Castor, també, i en l'àmbit de la pobresa energètica, aquest Parlament i aquest Govern prendrem les iniciatives necessàries per intentar desplegar la nostra pròpia política energètica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Atès que la diputada Borràs no utilitzarà el torn de rèplica, passem al pròxim punt de l'ordre del dia, que és el punt onzè.

Interpellació

al Govern sobre els ens locals
(tram. 300-00220/10)

És la interpellació al Govern sobre els ens locals, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar la interpellació té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Bé; gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, la interpellació es pot resumir en dues crides: paguin el que deuen als ens locals i deixin d'utilitzar-los com un simple instrument per a la seva causa independentista revestida de consulta. Aquestes són

les dues crides que creiem que hem de fer des del món local.

Miri, Convergència i Unió mai ha cregut realment en el municipalisme; sempre ha tingut una visió instrumental dels ajuntaments per al seu projecte. I aquesta ha estat una visió sempre centralista: l'important era la Generalitat i els ajuntaments estan sempre al servei de la Generalitat.

Ens podem remuntar a l'època del senyor Pujol, quan va crear els consells comarcals com a contrapoder, precisament, al poder municipal socialista. I l'exemple més recent –per no parlar sempre d'història– és la vergonyosa actuació financera que han tingut amb l'Ajuntament de Barcelona, traspasant deute de la Generalitat cap a l'Ajuntament de Barcelona sense cap tipus de vergonya.

Mirin, l'1 de gener de 2014 aquest deute era de 218 milions d'euros. Vostès diuen que de gener a agost han pagat un total de 54 milions d'euros, dels quals, com reconeix el mateix Govern, 37,5 milions es paguen gràcies al FLA. Vull dir, quasi del 70 per cent del que han pagat a l'Ajuntament de Barcelona és gràcies al FLA, és a dir, al finançament del Govern d'Espanya. Queden per pagar 164 milions. Vostès aquesta setmana han anunciat un acord pel qual aquests es paguen en base al traspàs de determinats drets urbanístics –fan referència, per exemple, al cas de la Model– i una part del deute vostès ja reconeixen que no l'acabaran de pagar fins l'any 2024.

Per tant, vicepresidenta, nosaltres ja els ho hem explicat i els ho hem dit en més d'una ocasió: el Govern de la Generalitat paga tard i malament; no actua amb prou transparència a l'hora de donar les xifres, i, sobretot, no es compromet mai a fixar els terminis de pagament per aquests deutes.

Vostè, ahir, vicepresidenta, en aquest mateix Ple, manifestava amb molt entusiasme que el seu Govern estava sempre al costat dels ens locals, però no els paga ni de forma puntual ni de forma ordenada. Curiós suport, el seu. I l'única resposta que es té, i segurament és la que ens donarà, és que la culpa de tot això la té el Govern d'Espanya. I amb això vostè ja ho ha resolt absolutament tot. Després, més endavant, intentaré rebatre amb dades aquesta afirmació, que no s'ajusta a la realitat.

Miri, i a més de tot això, de pagar tard i malament, vostès, el que han fet, també, és que de forma unilateral els han retirat als ajuntaments el cofinançament de serveis bàsics o els han reduït d'una forma substancial. I aquí parlem de coses tan clares com escoles bressol, escoles de música, escoles d'art. En tots aquests, que són serveis importants, competència de la Generalitat, vostès estan escanyant els ajuntaments.

Per tant, tornem a preguntar, el setembre de 2014, quin és el deute que té la Generalitat amb els ens locals, amb els ajuntaments, amb els consells comarcals i amb les diputacions? Ho podria dir de forma desglossada? Quan pensen pagar aquest deute a aquests ens locals? Amb quins terminis? El Govern ha retornat la totalitat dels diners que van avançar les diputacions en

el seu dia per pagar deutes de la Generalitat, que tenia amb els ajuntaments? Les diputacions hauran de continuar pagant, cofinançant serveis públics essencials que són competència de la Generalitat, com, per exemple, les escoles bressol? Quants diners han tingut de destinar les diputacions a suplir la Generalitat de Catalunya en aquest sentit?

I l'altra pregunta, també, que és evident quan parlem d'aquestes qüestions: i el projecte de llei de finances locals, la gran promesa incomplerta, quan el portarà vostè, vicepresidenta, aquest projecte de llei, al Parlament?

Miri, un exemple. Per la consulta, vostès preveien que es pagarien totes les despeses als ajuntaments, fins i tot que hi hauria una bestreta del cent per cent per a aquestes despeses, i així ho esmentava l'article cinquè de l'annex 1.3 del Decret 129/2014. I, en canvi, no hi han diners per a les escoles bressol. Se n'adona quin és aquest gran contrasentit en les seves maneres de fer?

I això és no és un discurs del Partit Popular. I li ficarem, només, perquè no tenim més temps, tres exemples concrets de quina és la realitat del món local a casa nostra. Trenta-sis municipis catalans reclamen a la Generalitat el pagament del deute per les escoles bressol –això puja a 11,1 milions d'euros–, i denuncien que la Generalitat no ha fet l'aportació econòmica d'exercicis en què la despesa estava compromesa, i no l'ha pagat, i altres exercicis senzillament ha fet una cosa: no comprometre's a pagar; dir: «Escolti, de moment, no agafo cap compromís.» Però, evidentment, els ajuntaments han de prestar el servei d'escoles bressol.

Un altre exemple, que és una notícia recent. Ajuntament del Vendrell, pròrroga del Pla de barris. Recentment, el Departament de Territori diu que iniciarà els tràmits perquè la Generalitat faci el pagament del seu 50 per cent corresponent a la justificació del Vendrell presentada el maig de 2011, que pujava a 830.000 euros; ara, que vostès cofinançaran el 50 per cent que els correspon d'una despesa del maig de 2011.

Tercer exemple, l'Hospitalet de Llobregat. L'ajuntament té pendents deutes reconeguts però que no estan pagats, i vostès diuen que no poden pagar perquè no tenen liquiditat; 12,1 milions d'euros. I si analitzem tot el deute que vostès tenen pendent amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, són 17 milions d'euros. Dades concretes que aporta el mateix ajuntament. El Fons de cooperació local de Catalunya de l'any 2014 suposa una reducció del 48 per cent respecte a l'any 2011, o el PUOSC d'aquest ajuntament per a l'any 2015 queda derogat en la seva totalitat.

Per tant, això són realitats concretes i no són discursos buits de continguts. I la pregunta és: vicepresidenta, vostè pot sostenir aquí, en seu parlamentària, que això és un model d'èxit? El món local pot estar satisfet amb la Generalitat de Catalunya? Jo crec sincerament que no.

I ara li vull rebatre l'afirmació amb què vostè vindrà aquí, de dir: «Escolti, tot això és culpa del Govern d'Espanya», i ja ho tindrà resolt. I vostè sap que això no és cert. Perquè si per una cosa s'han caracteritzat

aquests anys amb un govern del Partit Popular és pel seu suport als ajuntaments, intentant facilitar finançament a través de les comunitats autònomes a aquests ajuntaments.

Dades; no discursos, frases fetes: dades. Pla de pagament als proveïdors per a comunitats autònomes i ajuntaments, 41.800 milions d'euros, per pagar factures pendents, despeses que ja s'havien fet; 8 milions de factures pagades; beneficiats gairebé 200.000 proveïdors. Aquesta és la realitat d'aquests plans de finançament. I aquí caldrà afegir el 20.500 milions d'euros previstos per al 2014. I aquí vostè haurà d'afegir que per al FLA, concretament, a Catalunya, es gaudirà de 1.744 milions més de liquiditat del que s'havia previst inicialment, per les mesures que ha adoptat recentment també el Govern d'Espanya. Del FLA de l'any 2014, del que estem en curs, fins al mes de setembre, Catalunya ja ha rebut 6.473 milions d'euros, el territori que més ha rebut de tot Espanya. I això són dades, són xifres, que vostès, malgrat que ho intentin, no les poden negar. I li ho torno a dir: el 70 per cent que vostès diuen que vostès han pagat a l'Ajuntament de Barcelona, el 70 per cent del que diuen que han pagat fins ara, aquest any 2014, prové precisament d'aquest Fons de liquiditat. Això és ajudar els ajuntaments.

Els proposo un exercici, a vostès que van fent comentaris des de la bancada de Convergència i Unió: comparin als seus ajuntaments com han evolucionat en els dos, tres darrers anys la partida de participació en els ingressos estatals, en els tributs de l'Estat, i la partida pel mateix concepte provinent de la Generalitat de Catalunya. Comparem-ho, comparem-ho ajuntament per ajuntament. Veurem quina evolució hi haurà hagut en un cas, en el cas del Govern d'Espanya, i en el cas del Govern de la Generalitat. Evidentment, no té color.

I finalment, també, una darrera iniciativa respecte al Fons de liquiditat: les comunitats autònomes..., s'establirà un nou fons de liquiditat específic perquè puguin pagar als ajuntaments els serveis en matèria de serveis socials.

Per tant, mentre hi ha una actitud de col·laboració, de facilitar els serveis públics, de facilitar aquest finançament per part del Govern d'Espanya, podem dir que la Generalitat de Catalunya ha mantingut aquesta mateixa actitud amb els ajuntaments? Vostè dirà que sí, però no és el que diuen els ajuntaments. Li he ficat tres exemples com a radiografia del que està passant a casa nostra, i desmenteixen aquesta afirmació que vostè ha sostingut en seu parlamentària. Vostès en molts casos el que han fet és traspassar els deutes als ajuntaments i traspassar els deutes i la seva incapacitat de pagament a les diputacions. Això és el que vostès han fet.

I el que nosaltres trobem a faltar d'una forma clara és que vostès no siguin ni capaços d'establir un calendari de pagament. Vostès avui anunciaven que aquesta setmana..., aquest acord amb l'Ajuntament de Barcelona, on s'establien uns calendaris de pagament. La gran pregunta és –i això li ho demanarem a la moció–: per què no fan el mateix amb la resta d'ajuntaments?, per què uns sí i els altres no?, per què vostès

no es comprometen, perquè els ajuntaments sàpiguen quan podran cobrar el que vostès els deuen?

I ahir, des d'un altre grup parlamentari, també els explicaven una qüestió que vostès saben que crea un perjudici molt greu a les finances municipals, que és el deute que encara no ha reconegut la Generalitat però que saben que hauran de pagar. I això crea un efecte molt negatiu a l'hora de poder tancar amb l'equilibri els pressupostos municipals i la liquidació d'aquests pressupostos. I aquí sí que és una responsabilitat seva i del seu Govern de reconèixer aquest deute al més aviat possible, perquè permeti realment a aquests ajuntaments poder fer front a les seves obligacions tributàries.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí; gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, secretari general d'Administració local, deixin-me que comenci amb una petita reflexió. Clar, vostè comença fent unes afirmacions, unes crides, que jo crec que, si vostè fa una reflexió profunda, no pot fer en veu alta.

Primer diu: «Convergència i Unió no creu en els ajuntaments.» Escolti, potser que miréssim quin és el mapa municipal en el nostre país, potser que féssim una reflexió de qui té més alcaldes i més regidors a Catalunya, i segurament té una explicació i un perquè. Jo no sé quants en tenen vostès, però em sembla que no és la mateixa xifra. Per tant, senyor Calbó, no..., únicament, ja que vostè ha parlat d'indicadors, doncs, indicadors que també posen de manifest el suport i la prioritat per una força política en el municipi.

Vostè ha fet una altra crida que m'ha semblat, sincerament, d'una falta de respecte absolut, no? Vostè ve aquí i diu: «Paguin el que deuen!» Escolti, a mi m'agradaria que vostè tingués la mateixa preocupació, la mateixa preocupació que ha posat avui aquí, quan el Govern de l'Estat incompleix sistemàticament tots els seus compromisos. I, si em permet, home, és una mica..., és una vergonya que vostè vingui aquí a parlar de les excel·lències del Fons de liquiditat autonòmica, perquè vostè sap que Catalunya genera prou recursos per no haver de dependre d'un mecanisme que només té la voluntat –i vostè ho sap perfectament– de ser un sistema de control financer de les finances públiques. Per tant, li agrairia que aquesta preocupació que vostè mostra cap aquí, cap al Govern de la Generalitat, que ara n'anirem parlant, doncs, la destinés especialment a reclamar al Govern amic, al Govern de l'Estat, els seus incompliments.

I a vostè el deu posar neguitós que nosaltres fem aquesta afirmació que estem i hem estat al cantó del món local i dels ens locals. I és veritat. I jo lamen-

to que a vostè no li agradi, però és veritat. I les seves problemàtiques, les problemàtiques del món local, han estat les problemàtiques del Govern i han estat les nostres prioritats. I som un govern que hem dut accions en moments molt complicats per tal de blindar els governs locals i fer-los avançar en l'assumpció de les seves competències, competències que els atribueix l'Estatut d'autonomia i que una llei feta des del despatx del senyor Montoro pretén treure'ls.

Vostè feia referència al tema dels pagaments; entrem-hi, en el tema dels pagaments, senyor Calbó. Vostè sap que, pel que fa al pagament del deute de la Generalitat als ens locals, hi han hagut i hi han diverses consideracions a tenir en compte. Primer, que hem hagut de fer front –i vostè ho sap– a un context de crisi econòmica i financera, segurament el més greu de tota la història de la Generalitat. I que també hem hagut de fer front a una situació heretada, amb uns dèficits públics i un endeutament excessiu. Però..., jo lamento que a vostè no li agradi, però, escolti, hi hem de sumar el mal tracte fiscal a què l'Estat espanyol sotmet contínuament Catalunya, d'una manera reiterada. I això provoca en la Generalitat..., i a vostè no els agrada sentir-ho, però això provoca una situació molt complexa des del punt de vista de tresoreria que necessita, sobretot, per fer front als nostres compromisos.

Però, malgrat aquesta realitat, el Govern de la Generalitat ha fet front a totes –a totes– les situacions crítiques que s'han pogut crear en el si dels municipis com a conseqüència d'aquesta crisi econòmica i financera. I en cap moment –en cap moment, senyor Calbó– s'ha deixat d'atendre cap petició local. Tot al contrari: el Govern sempre ha estat al costat, sempre ha donat resposta a les necessitats més directes que hem tingut dels ajuntaments. I jo em vaig comprometre que cap ajuntament entraria en col·lapse econòmic. I així ha estat, perquè el Govern de la Generalitat ha estat al cantó i hi ha donat resposta. Per tant, a diferència del que, a més a més, s'havia insinuat temps enrere, doncs, que molts ajuntaments farien fallida, cap ajuntament del nostre país ho ha fet, perquè el Govern de la Generalitat hi ha estat al darrere.

En la legislatura anterior i, a més a més, ha continuat en l'actual, el departament va impulsar un equip de control per tal de fer un seguiment molt estricte, molt exhaustiu, de la situació de tots els ens locals, i vam incidir d'una manera molt especial en aquells que tenen un major risc.

D'altra banda, vostè sap que davant de la impossibilitat de pagament aquest departament no s'ha quedat amb els braços creuats, i hem fet un exercici i hem cercat alternatives per poder garantir la liquiditat dels ens locals. I vàrem impulsar un conveni de col·laboració entre la Generalitat i les quatre diputacions, de col·laboració i cooperació administrativa. I ho vàrem fer per desenvolupar un pla extraordinari d'assistència financera al món local per tal de subvenir a les necessitats financeres del món local. I és, per tant, en aquest sentit que n'estem orgullosos perquè, primer, per primer cop en aquest país hi ha hagut un sistema de col·laboració entre administracions públiques com mai hi havia hagut a la nostra història. I totes han res-

post –totes han respost. Per tant, la sensibilitat de la Generalitat cap al món local ha estat absoluta, per tal de garantir la prestació de serveis, de serveis de qualitat a tots i cada un dels municipis del nostre país. Perquè aquesta sempre ha estat la prioritat del Govern de la Generalitat: atendre les persones sobre qualsevol consideració.

I, fruit d'aquest acord amb les quatre diputacions i amb les entitats municipalistes, vàrem aprovar també la concessió de les subvencions del PUOSC per als anys 2014 i 2015, de la línia de despeses destinades a manteniment. Perquè això és el que ens demanaven els alcaldes, senyor Calbó –això és el que ens demanaven els alcaldes. I, pel que fa a la línia d'inversió en obra nova a principis de juliol del 2014, vàrem acordar, conjuntament amb el món local, assignar aquests recursos a les escoles bressol. I ho vàrem acordar conjuntament., senyor Calbó –conjuntament. I d'aquesta forma el cost de les escoles bressol quedava cobert.

I ho vaig dir el dia que ho presentàvem i ho torno a dir avui mateix: la prioritat del Govern no ha estat invertir en pedres, mentre tinguem necessitats de caràcter bàsic per cobrir.

I acabo només amb unes reflexions que vostè em feia. Deia: «Escolti, vostès fan dades i no discursos, perquè el Govern del PP sí que ha demostrat un abrandat suport als ajuntaments.» Doncs, miri, el que vostè considera un abrandat suport als ajuntaments i el que són dades i no discursos..., decisions del ministre Montoro referent al món local; quatre de molt ràpides. Un 10 per cent d'increment d'IBI el 2012 unilateralment –unilateralment. Decrement del límit d'endeutament del 125 per cent, a 110 per cent, a un 75 per cent; la conseqüència d'aquest decrement, quina és?: menys inversió, menys obra pública. Prohibició d'incrementar les plantilles, amb la qual cosa prohibició d'incrementar llocs de treball vinculats al món local. Obligació de recórrer al FLA, als ajuntaments, amb un tipus d'interès d'un 5 per cent, quan vostè sap que el mercat situa el tipus d'interès en un 1 per cent aproximadament. L'IVA, vostè també parlava de l'IVA: l'increment de l'IVA no compensat en la participació dels ingressos de l'Estat. Dades i, per tant, indicadors molt clars de les aportacions del ministre Montoro al món local.

Si, a més a més, doncs, a més de dades, hi afegim discurs, tothom coneixem la voluntat amb què s'ha posat de manifest l'LRSAL. Fixi's si ha aconseguit el senyor Montoro tenir un recolzament del món local, que quasi el 90 per cent, si no m'equivoco, del món local català li ha rebutjat –li ha rebutjat– aquesta llei, perquè és una llei que, en definitiva, vulnera l'autonomia local i és una llei que deixa els ajuntaments en una situació complicada. Per tant, posi la balança. Li poso indicadors, però li poso també discurs, li poso la manera en què legisla el Partit Popular.

Miri, fa poc en tenien una altra, de discussió, que han hagut de treure ràpidament de la taula, perquè no es poden fer les coses d'esquena a la ciutadania. Ara l'elecció dels alcaldes, doncs, havia de venir d'acord

al que els convenia al Partit Popular a nivell electoral. I aquí es van buscar vostès i varen fer un joc de cartes per veure de quina manera, doncs, a les properes eleccions municipals –per tant, el mes de maig– podien obtenir un resultat que els fos més satisfactori, sense tenir en compte que hi han normes i regles del joc que s'han de pactar amb tothom i que no es pot governar amb aquest tacticisme i només mirant el bé propi, sinó que s'ha de mirar el bé comú, i que parlem de coses molt serioses. Ràpidament ho varen haver de retirar, perquè ni tan sols van cercar el consens de ningú a la cambra. Per tant, aquesta és la manera d'actuar del Partit Popular. I aquesta és la manera, doncs, amb què fa les coses el Govern del Partit Popular.

Escolti, jo entenc que vostè estigui preocupat per la dificultat de pagament del Govern de la Generalitat vers el món local. Escolti, doncs, li agraeixo aquesta preocupació; però, si, a més a més, hi pot fer quelcom més, que significa no venir a criticar constantment, sinó a reclamar a la seva bancada que facin el favor de fer efectius els deutes que tenen amb el Govern de la Generalitat, segurament seria una aportació molt més valuosa de la que han fet fins ara cap al món local.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, m'afalaga: m'està donant tractament de conseller! M'està interpellant, quan aquí el joc és que l'interpello jo a vostè. Però, bé, a mi m'afalaga. A mi..., escolti, ho dec fer bé perquè sempre m'està interpellant... Però quan vostè ve aquí, està deu minuts parlant, i de les preguntes concretes sobre el deute dels ajuntaments, que jo li he preguntat, no me'n dona cap xifra..., és que estem fent la nostra feina. Perquè no té re a ensenyar, no té re de què presumir. I, per tant, com que no té re de què presumir de la seva gestió, el que fa és interpellar-me com si fos un representant del Govern d'Espanya. Això és el que vostè ha fet aquí. Per tant, m'afalaga, estic content, perquè estem donant just on vostè està fent malament les coses.

Però jo ara volia aprofitar aquest segon torn per a una altra qüestió. Nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya i des d'aquest Parlament de Catalunya, el que volem denunciar, també, és la utilització partidista que vostès estan fent dels ajuntaments, dels consells comarcals i de les diputacions. El Govern, vostès, Convergència i Unió, vostès, Esquerra Republicana, i en menor mesura Iniciativa per Catalunya estan utilitzant els ajuntaments com a altaveus al territori de la causa independentista. Això sí, vostès ho revesteixen de consulta.

I parlem d'exemples concrets. Miri, ajuntaments autòritzant l'ocupació de la via pública a l'entrada dels municipis amb banderes estelades. Això és prendre partit. Ajuntaments que conformen l'Associació de Municipis per la Independència. Això és prendre partit. Ajun-

taments que aproven acords al dictat d'associacions alienes als ajuntaments, com pot ser l'Associació de Municipis per la Independència. Fixi's en l'última, que era una moció de donar suport a la convocatòria d'una consulta que encara no s'havia produït, però, com que l'ordre ja estava donada, els ajuntaments van aprovar obedientment aquesta moció. Això és prendre partit.

Escolti, em pot explicar què significa una llaçada groga? Jo, com que no ho sabia ben bé, dic, escoltin, entro a la pàgina web de Convergència i Unió –que també se la van posar a la seva seu– a veure com expliquen què és la llaçada groga, què significa. I diu: «Un gran llaç groc com a mostra del nostre suport i total implicació a la campanya unitària del “sí-sí” a la consulta.» D'acord? Això és legítim que ho faci Convergència i Unió perquè és un partit polític. És legítim que ho faci un ajuntament?

Façana de l'Ajuntament d'Igualada, és legítim? Això no és prendre partit a favor de la independència? I agafo l'explicació que està en la pàgina web de Convergència Democràtica de Catalunya de quin sentit li donen a la llaçada. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., quan queden en evidència es fiquen nerviosos, però és aquesta la realitat. Fer venir els representants municipals a rendir *pleitesia* –abans era al rei, ara es veu que és al president de la Generalitat– per donar suport a una consulta que el mateix president dies després diu que no es fa, això és prendre partit. Enviar cartes, com vostè va fer, senyora vicepresidenta, a una consulta que no estava ni convocada per exigir als alcaldes que manifestessin el seu suport a la consulta, això és prendre partit. L'incompliment deliberat de la Llei de banderes i la imposició en els consistoris municipals –d'alguns consistoris municipals– de la bandera estelada, això és prendre partit.

I tots aquests exemples demostren que realment no importa saber quina és l'opinió dels ciutadans, sinó com imposen als ciutadans la seva visió independentista.

I, escolti... –a veure si tinc més sort amb les preguntes que li faré ara–, respecte a la consulta, simulacre de consulta o també anomenat «procés participatiu»: quin serà el paper dels ajuntaments?, hauran de cedir locals?, hauran de cedir personal? En base a quina llei i a quins articles... –a veure si vostè té la valentia de vindre aquí i explicar-m'ho–, en base a quina llei i a quins articles concrets vostès convocaran aquest procés participatiu? Amb quina base legal demanaran la implicació dels ajuntaments i dels funcionaris públics? Què vol dir que es pot votar durant quinze dies? Un procés participatiu sense cens? Ens pot explicar com funcionarà això? Com es controla qui està i qui no està al cens? Els voluntaris cobraran? Ens pot explicar l'anunci que s'ha publicat avui al DOGC sobre la modificació dels fitxers del Departament de Governació que contenen dades de caràcter personal? Ens pot explicar en què consistirà aquest anunci que vostè ha publicat avui al DOGC?

Miri, aquest suposat procés participatiu els ho hem de dir clarament: no té garanties democràtiques. Vostès,

que parlen tant de democràcia, són els que a l'hora de la veritat el que ens plantegen és un procés sense garanties democràtiques. Aquesta és la gran aposta de Convergència i Unió.

I nosaltres reclamem que les administracions públiques siguin neutres, i que no es posicionen a favor de la independència revestida de consulta. Demanem als alcaldes i als governs municipals que no poden utilitzar els nostres ajuntaments, que són de tots els ciutadans, a favor de la independència, perquè això sí que és un frau democràtic. Respectin la llibertat i la pluralitat dels ciutadans i no pretenguin imposar la seva visió independentista. I menys suport dels ajuntaments, que els ho demanaria vostè, no doni tant suport i pagui més els seus deutes.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies. Senyor Calbó, se'ns han equivocat d'interpel·lació: vostè la que volia fer-me era aquesta, jo ara no li puc respondre això en tres minuts... (*Remor de veus.*) Però, escolti..., no, però faci-me-la, –faci-me-la! Escoltin, en tenien l'oportunitat, per què no ho han fet? Però, escolti, no pateixi que..., vostè em fa aquesta interpel·lació?, jo li respondré tots els dubtes que vostè tingui.

Ara, deixi'm fer tres..., tres precisions. Primer, a mi no em sap cap greu d'afalagar-lo, cap greu. Home, jo pensava que vostè, doncs, d'alguna manera, si reclama aquí una actitud al Govern, vostè en el seu mateix partit a Madrid, doncs, tindria la mateixa actitud, no?, de reclamar que compleixin la llei i de reclamar sobretot, doncs, que paguin aquests deutes. I era en aquest sentit que jo, que crec que vostè és una persona, doncs, que segur que deu tenir molta incidència en el Partit Popular estatal, li demanava que fes aquesta mateixa acció. Però ara he vist ben bé el que el preocupa.

Jo li volia dir una cosa: jo no l'explicaré el que és una llaçada groga, perquè crec que no cal. Però el que no caldria que li expliqués és el que és la democràcia. Això no caldria que li ho expliqués. I sembla que segurament, doncs, devem tenir un concepte diferent, no?, perquè, tal com vostè situa les coses, doncs, jo crec que hauria de..., i que segurament deu convenir amb mi que la democràcia creix amb més democràcia. I, per tant, la democràcia també és respecte al principi d'autonomia local. I democràcia és no exigir a ningú que pensi com tu. I, per tant, si es pensa que, d'alguna manera, la Generalitat li dirà als ajuntaments, o li dirà als ciutadans el que han de fer o el que han de pensar, s'equivoca –s'equivoca.

Per tant, senyor Calbó, doncs, jo no li explico el que és una llaçada groga, el que sí que li recomano, doncs, és que aprofundeixin vostès en aquest concepte de demo-

cràcia, que és un dels principis i valors bàsics del nostre país.

Prendre partit? Cap. Respecte total a l'autonomia local. Això és el que ha demostrat i això és el que demostra en tot moment el nostre Govern.

I deixi'm que li digui, per respondre... Però, si ho vol, li responc, si no ho vol, no li responc, perquè primer em pregunta unes coses, després unes altres... Avui em parlava de deutes, em parlava del món local. Deixi'm que li faci també una reflexió en aquest sentit.

Tenim en aquest moment el debat de la presentació del projecte de pressupostos per al 2015. Aquest projecte de pressupostos, que també tindrà quelcom a veure amb la relació de l'Estat cap a Catalunya, doncs, respecte als pressupostos del 2011 ha baixat un 58 per cent, eh? Vostè reclama a Catalunya que compleixi..., al Govern que compleixi els seus deutes, però mentre vostè és conscient d'aquest ofec econòmic, també a manera d'inversió, que fa l'Estat espanyol. Han baixat un 58 per cent, una reducció quasi el doble de la mitjana estatal, que ha estat un 33 per cent. Ho dic perquè en aquesta preocupació que vostè mostra, doncs, seria bo també apuntar-hi tot això.

Acabo dient-li que el convido que em faci una interpellació perquè li pugui explicar amb tota la claredat i tot el temps del món, doncs, què és el que espera el nostre país per poder expressar d'una manera lliure i d'una manera democràtica el seu futur. I, mentrestant, li torno a reiterar aquest principi i aquest respecte absolut del Govern de la Generalitat cap al món local, cap als ajuntaments, cap als plenaris, que poden decidir conjuntament allò que creguin i que ho poden elevar al Govern de la Generalitat o al president de la Generalitat.

I, per tant, en aquest sentit, respecte absolut en el món local, en l'autonomia local, i tant de bo, doncs, poguéssim compartir aquest respecte tots plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la presentació de la Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2012 i el 30 de juny del 2014, novena legislatura i desena legislatura fins ara.

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2012 (IX legislatura) i el 30 de juny de 2014 (X legislatura) (tram. 264-00001/10)

D'acord amb l'article 60.8 del Reglament, la Comissió de Peticions ho ha de presentar al Ple, i intervindrà, en nom de la Comissió de Peticions, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, actual presidenta de la Comissió de Peticions.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Vicepresidenta, senyora Ortega, conseller senyor Puig, agrair-los la seva presència pel respecte que es mereixen tots els peticionaris que s'adrecen al Parlament de Catalunya. Il·lustres diputats i diputades, en nom de la Mesa de la Comissió de Peticions, del secretari, il·lustre diputat senyor Albert Donés, de la vicepresidenta, diputada senyora Carmen de Rivera, també del senyor lletrat, Ferran Domínguez, em plau, com a presidenta, presentar la Memòria de la Comissió de Peticions, que va ser establerta l'1 de desembre del 2006, després que el nou Reglament del Parlament de Catalunya entrés en vigor des de l'1 de gener del 2006 i disposés la seva creació en l'article 60.

L'article 60.8 del Reglament indica que «la Comissió de Peticions ha de presentar al Ple del Parlament una memòria anual de les seves activitats.» La Memòria de la Comissió de Peticions que ara es presenta, d'acord amb l'article 60.8 del Reglament del Parlament, recull les peticions tramitades entre l'1 de gener del 2012 i el final de la novena legislatura, 2 d'octubre del 2012, ja que per l'avançament electoral no es va poder presentar la memòria anual corresponent, i veuran que hi ha entre l'inici de la present legislatura, la desena legislatura, en la qual estem, fins al dia 30 de juny d'enguany, d'aquest 2014.

Tots vostès, il·lustres diputats i diputades, disposen de la memòria en els seus escons, com hauran vist i llegit, ho crec, molt ben estructurada. La Memòria de la Comissió de Peticions recull un total de 128 peticions, 100 de les quals han estat closes i 28 estaven en tramitació en la data de tancament de la memòria. Aquestes 128 peticions provenen de 3 escrits presentats en la vuitena legislatura; 28 escrits, en la novena legislatura, i 97 escrits presentats en la desena legislatura, que és la present.

Cal destacar una sèrie de dades estadístiques amb relació a les peticions. Cal destacar especialment les diferents vies de procedència del conjunt de les 128 peticions recollides en la memòria: 44 procedeixen d'escrits presentats al Registre del Parlament i 84 han estat presentades a la web del Parlament per mitjà d'e-peticions. Així doncs, actualment dues terceres parts de les peticions es presenten per mitjà del sistema d'e-peticions –són les noves tecnologies–, i només una tercera part són peticions escrites. És, per tant, la primera memòria en què el nombre d'e-peticions supera les peticions escrites.

La procedència geogràfica està força repartida en tot el territori de Catalunya, i trobem també 9 peticions d'altres comunitats, com Andalusia, l'Aragó, Navarra, Balears, entre d'altres, i 1 de l'estranger, que prové d'Alemanya.

Respecte a la naturalesa dels peticionaris, trobem que 76 peticions pertanyen a homes i 41 peticions pertanyen a dones. I entre entitats i col·lectius hi han 11 peticions.

Per temàtica, cal destacar un augment de les peticions que reclamen reformes institucionals i les peticions en

els àmbits de justícia, infraestructures, transport i trànsit, salut mental, sanitat.

S'han demanat un total de 56 informes als departaments competents de la Generalitat. Els departaments als quals més s'han sol·licitat informes són Economia i Coneixement, Salut, Territori i Sostenibilitat, Justícia, Empresa i Ocupació, Ensenyament, Síndic de Greuges, Departament de Governació, entre d'altres.

Permeti'm, doncs, presidenta, que valori molt positivament el treball de la comissió, tenint en compte que tant la Mesa ampliada com la Comissió de Peticions desenvolupen les tramitacions de les peticions entrants amb el màxim rigor i celeritat. Podem dir que estem al dia, que estem *online*. I és mèrit de tots els grups parlamentaris. Així doncs, agrair a tots els portaveus, il·lustres diputats –a la senyora Carmen de Rivera, a l'il·lustre diputada senyora Lorena Vicioso, al senyor Sergio García, a la diputada Núria Ventura, al diputat senyor Òscar Ordeig, al diputat senyor Josep Cosconera, i també, com no podia ser d'altra manera, a la il·lustre diputada senyora Glòria Renom–, totes les aportacions que vostès han fet, el treball extraordinari i la bona entesa a la comissió. Agrair al lletrat senyor Ferran Domínguez i a la senyora gestora Carme Alonso el suport cabdal per a la nostra tasca. Gràcies en nom de tots.

Senyores i senyors diputats, els encoratjo a continuar treballant en favor de totes les persones que s'adrecen al Parlament de Catalunya cercant millores en benefici de tots.

Moltes gràcies. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Dolors Montserrat, per les explicacions i pel dossier que a més l'acompanya, i la feina que han fet durant aquests quasi, ben bé..., dos anys.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model turístic (tram. 302-00201/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que iniciem ja les mocions. I és el dissetè punt, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model turístic. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, vicepresidenta, diputats i diputades. Bé, aquesta moció és fruit de la interpellació del Ple passat, que d'alguna manera buscava dos grans objectius: primer, posar de manifest la importància del sector turístic per al nostre país, per a la nostra economia, i també una certa preocupació pels incidents que havien passat a l'estiu, bàsicament a Barcelona, perquè això podia perjudicar també la imatge de la nostra marca.

Una moció que està, diguéssim, redactada en set punts i que el que perseguia era donar resposta a quatre grans aspectes, no?

Un primer era en relació amb el model, el model turístic de la marca Catalunya, i això queda d'alguna manera incorporat en els punts números 1, 5 i 6. Un model que per nosaltres caldria..., doncs, el punt número 1 parla de la revisió del Pla estratègic 2013-2016 per incentivar la innovació, la formació i la participació. El punt número 5 incorporava un element que era també important, que era que en el termini de tres mesos es presentés un pla integral de suport i dinamització del turisme rural i de muntanya. I el punt número 6 parlava també d'implementar mesures per fomentar el turisme i la seva adaptació a la nova economia en temes de coneixement, informació, innovació i qualitat integral. Per tant, el primer paquet de mesures estava en aquests tres punts que jo he detallat en aquest moment.

Un segon punt, que parlava..., un gran objectiu era la necessitat de l'aposta per la innovació per a la millora de la competitivitat, entenent que en una destinació madura com la nostra cal incentivar la innovació per intentar ser competitius. I en aquest cas el punt número 2 el que feia bàsicament era crear una línia d'ajuts específics per a la millora de la competitivitat i les noves tecnologies, i un apartat *b* per la creació d'un pla integral de suport i millora de les instal·lacions turístiques que incorpori un finançament específic, amb una dotació de fins a 50 milions d'euros anuals, per intentar això que he dit abans, doncs, incentivar que les activitats privades també puguin modernitzar-se.

Un tercer element important era donar resposta a la problemàtica generada per determinades actuacions, diguéssim, en zones turístiques de Barcelona aquest estiu, bàsicament molt lligat als apartaments turístics. En aquest cas hi havien dos punts: el punt número 3, que parla de la necessitat de revisar les regulacions, i el punt 4, que parla d'inspecció. El punt número 3 parlava de la necessitat de revisar la normativa d'establiments turístics per intentar sobretot, d'alguna manera, revisar el període mínim del concepte d'estada de temporada turística; intentar també que, en els supòsits que hi hagin habitatges turístics en comunitats de propietaris d'habitatges residencials, la comunitat tingui d'estar..., donar el seu consentiment; també la necessitat de regular les habitacions d'ús turístic, i també una major implicació dels mateixos ajuntaments a l'hora de regular aquestes activitats. El punt número 4, que també feia referència a aquesta problemàtica, perquè entenem que cal també cooperar en el que és la inspecció, parlava d'elaborar un pla de control i inspecció amb relació a aquestes activitats turístiques; per tant, crec que a l'Administració li pertoca fer aquest seguiment, també en col·laboració amb l'Administració local.

I per últim, i no menys important, el punt número..., el 4, diguéssim..., l'altra gran prioritat d'aquesta moció era la necessitat de revisar la normativa amb relació a l'impost d'estades turístiques. Entenem nosaltres..., el nostre grup no ha estat en contra de quan es va aplicar aquesta normativa; en tot cas, sí que entenem que

potser en el seu moment s'hauria pogut definir..., diferent. Però una vegada hi ha un temps de la seva aplicació entenem que cal revisar-la i entenem que concretament a la ciutat de Barcelona cal una aposta per incentivar que l'ajuntament gestioni el cent per cent de la recaptació i, alhora, pugui tenir capacitat normativa per intentar, doncs, regular d'una manera millor el que és aquest impost, i també ser més flexibles a l'hora d'intentar, doncs..., el destí d'aquest impost, perquè no n'hi ha prou amb la promoció, sinó que també s'han de donar eines perquè puguin invertir aquests recursos en millores mediambientals i també en infraestructures que tinguin una repercussió directa en el turisme, perquè no n'hi ha prou a fer promoció si tenim els nostres espais de les nostres ciutats en unes condicions en què la gent, doncs, realment no volen venir a visitar-les.

Per tant, en aquesta línia el que intenta aquesta moció és apostar per un determinat model turístic molt lligat al model de ciutat. Jo ja ho deia l'altre dia: no podem deslligar el model de ciutat del que ha de ser el model turístic, van molt lligats. I per això també parlem en algun punt del tema de la necessitat del planejament urbanístic, per intentar, doncs, que també tinguin una altra correlació entre model de ciutat i model turístic.

En la segona part intentaré..., he fet un esforç de transacció a nivell de mocions; penso que hi han moltes incorporacions, però en tot cas en l'última intervenció meva així ho explicaré.

Moltes gràcies, diputats, diputades, conseller.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, avui és el dia del turisme al Parlament. És un tema, doncs, que, diríem, és important, i això n'és la mostra. Acaïem, com deïem, la campanya turística; el conseller va comparèixer per explicar també com l'impost, doncs, s'havia de modificar a partir d'aquesta tardor. Suposo que aquest intent, més tot allò que ha anat passant a Barcelona, doncs, és el que ens va portar, tant al grup del PSC, la moció del qual discutim ara, com al nostre grup, a presentar les nostres propostes i les nostres estratègies respecte al turisme. Aquí es veuen, doncs, aquelles coses en què coincidim i algunes coses en què no compartim plenament l'enfocament. Com diu el conseller, tothom té la visió..., i de fet ens va dir que la visió del Govern respecte a Iniciativa - Esquerra Unida era molt diversa. Sort en tenim, d'aquesta pluralitat, i sort en tenim, d'aquests enfocaments, i suposo que algun dia trobarem la solució; espereu que sigui més propera a nosaltres.

Nosaltres recolzarem, doncs, el primer punt, que ja s'ha consensuat, que exposava avui també, perquè entenem que la revisió del Pla estratègic de turisme per

corregir, doncs, els determinats comportaments turístics i incentivar innovacions..., en fi, la revisió, en aquest moment, és oportuna, sempre pensant en la millora d'aquesta qualitat, que és el que expressa aquest punt 1.

Sobre com hem de sostenir el sector turístic, nosaltres no compartim que hàgim d'incentivar, i menys amb aquestes quantitats, un únic sector i d'una única manera. Nosaltres pensem que el turisme no és la indústria hotelera només, el turisme és molt més que això. I, per tant, no ha d'haver-hi aquest desequilibri, sinó que ha d'haver-hi, doncs, unes altres maneres de compensar, sense que això vulgui dir que no s'hagi d'ajudar i remar també, òbviament, per la subsistència. Per tant, no compartim plenament, doncs, aquest abocament de diners, quan entenem que en molts casos són privats, i entenem que el que s'ha de reforçar més és allò que és públic.

Òbviament, no podem votar a favor d'allò que s'ha pactat, allò primer que plantejava el diputat i el que s'ha pactat amb relació als pisos turístics i amb relació als allotjaments turístics. I dic «òbviament» perquè vam fer-li, doncs, una esmena de substitució pel que nosaltres pensem. Aquest és un tema important, va molt lligat també al dret a l'habitatge, al dret a viure dignament també a la teva pròpia ciutat, i el nostre enfocament diríem que va una mica més enllà del que aquí es planteja. I entenem que és un tema cabdal si realment volem, doncs, que el turisme sigui aquell sector que pot ser sostenible en tots els seus aspectes, tant en la seva pròpia funció, diríem, de motor tractor de l'economia, com també un model sostenible quant a qualitat de vida del mateix turisme i qualitat de vida de la mateixa gent de les ciutats.

Sí que compartim que hi hagi aquest pla de control i el pla d'inspecció. Ens sembla, doncs, també..., bé, és adequat.

I entenem que és positiu que es plantegi que en tres mesos, doncs, es redacti un pla integral de suport i dinamització del turisme rural, del turisme de natura i aventura, que jo crec que això és una cosa que s'ha afegit, i és en positiu, perquè necessitem reforçar tots aquests aspectes, i de fet nosaltres també ho proposem en la nostra moció.

Igual que implementar, doncs, les mesures per a aquest turisme sostenible de què jo parlava. Però aquí, si s'hi fixen, no hi ha diners. I aquesta és la part que és la que no funciona i la que sí que proposem en la nostra moció. Les paraules omplen fulls, però les paraules no canvien les coses: les canvien els diners, i en aquest cas, doncs, la destinació de pressupostos o ajuts. Ho votarem, perquè, òbviament, entenem el sentit i el que es proposa, però entenem que no arriba allà on ha d'arribar, perquè sense diners és impossible.

S'ha acceptat, doncs, una esmena nostra en què, quan es parlava que hi hagi consens en com destinar l'impost d'estades turístiques, on el diputat presentava que es parlés entre els diferents operadors, nosaltres vam proposar..., també amb sindicats i entitats veïnals. I el diputat ens accepta en una transacció «les parts implicades» —per tant, ho obre i és ampli, i això ho trobem

positiu–, i també hi incorpora les entitats veïnals. Creiem que això en les grans ciutats, i no només Barcelona –Barcelona també–, però és bastant determinant per poder donar una altra mirada sobre aquest turisme i per poder quallar altres opcions. Perquè, com deia abans, no només els hotelers són els que han de decidir, doncs, com es gestiona el turisme, o les grans majoristes o, diríem, els que hi han estat sempre; ho hem d'obrir.

També acceptarem, d'aquest punt 7, el 7.a, on es demana que el cent per cent del que es recapti a Barcelona es quedi a Barcelona. Nosaltres ho entenem així, perquè de fet el nostre grup municipal ho va proposar en un ple de l'Ajuntament de Barcelona i així va ser aprovat; per tant, es reflecteix el que hi ha. I perquè també s'accepta una proposta, un afegit que vam fer nosaltres, sobre el destí d'aquest cent per cent: que no és per a promoció turística, sinó per compensar les disfuncions i dificultats que provoca l'activitat turística a la ciutat, en aquest intent, doncs, de reconduir el turisme. Per tant, ho acceptarem.

I ens abstindrem al punt b, perquè és una mica trampos, eh? Aquesta és una transacció amb el Partit Popular... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyors diputats, al final ja escoltarem..., s'ha quedat en això del Partit Popular i és l'últim amb què ens hem quedat, no?, no he escoltat res més. Penso que serà per bo i no per dolent.

Les mocions que es van presentar tant per Iniciativa per Catalunya Verds com pel Partit Socialista venien amb la música, realment, dels incidents que havien passat a Barcelona, molt concretament, no?, tema que..., els nostres grups municipals a l'Ajuntament de Barcelona, en aquest cas el grup municipal del Partit Popular, encapçalat pel futur alcalde de Barcelona, Alberto Fernández, van defensar sense cap mesura aquests temes, i van coincidir molts de vostès en el mateix. Per tant, aquí hi ha uns principis de coincidència en el que tots, d'alguna manera, amb alguns matisos més, uns matisos menys..., jo tractaré després, quan estigui la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds..., els matisos de vostès, que a vegades perden la raó per la forma del redactat i per la manera que ho fem.

Però, realment, nosaltres hem presentat esmenes molt concretes al Partit Socialista. És una moció que ha deixat un camp obert totalment i absolutament perquè es pugui acomodar a afegir esmenes que vinguin a enriquir el text. I nosaltres estem, de totes maneres, molt agraïts que el Partit Socialista ha estat per recollir aquestes esmenes que des del Grup Parlamentari Popular hem presentat, i que són esmenes que vénen a

dir..., ho torno a dir, amb un concepte amb el qual tots i cadascun de nosaltres podem..., i hi estem d'acord.

Jo voldria..., i ja he dit que nosaltres hem fet una esmena al punt a, en el qual deien que s'estarà obligat a donar resposta en el termini de dos mesos. Miri, nosaltres no tenim cap problema que si s'han de mantenir els dos mesos, exclusivament perquè això dóna una seguretat de compliment en el que és aquest article..., nosaltres avui, doncs, quan parlàvem d'un mes..., retirarem la nostra esmena. Per tant, compti vostè que nosaltres hi votarem a favor.

També ens abstindrem, perquè nosaltres havíem demanat que es fes un estudi en el període mínim..., de concepte d'estada i de temporada en els habitatges de turisme..., perquè és molt confós. O sigui, vull dir, vostès demanen que hi hagi un període mínim..., concepte... Quin període mínim? Quinze dies, un mes, tres mesos? I aquella persona que té un apartament i el té llogat sis mesos per a turisme? Vull dir que nosaltres aquí el que demanàvem, d'alguna manera, és que es pogués fer un estudi sobre quines possibilitats..., o comparativament amb uns altres països de la Unió Europea o ciutats de la Unió Europea com teníem res-tablert... En això nosaltres ens abstenim, perquè, li ho torno a dir, no farem un «no», però no estem d'acord amb aquest concepte bàsic de què realment parlaven.

Nosaltres incidim moltíssim amb les nostres esmenes a afegir-hi realment les administracions locals, perquè tenen molt a veure amb aquest tema. I tornem una altra vegada al tema de Barcelona. Però tampoc no podem fer que al final sigui tot això tan participatiu que hi participi tothom, perquè aleshores el que fa és obstaculitzar buscar solucions o no buscar els interlocutors naturals per a aquests temes. Per tant, nosaltres agraïm que totes aquelles parts en què dèiem «administracions locals» s'hi hagin afegit. I, també, com no, la coordinació amb les administracions públiques, perquè és obvi que hi ha d'haver una coordinació, sobretot en els temes que tenen a veure amb inspecció.

També agraïm –també agraïm– que s'haja afegit al punt cinquè, quan diu «en el termini de tres mesos presentar un pla integral de suport i dinamització del turisme rural i el turisme de muntanya», també el turisme de natura i el turisme d'aventura. I el turisme d'aventura..., em ve al cap ara el que és el Pirineu o em ve al cap ara el que són les Terres de l'Ebre.

I al final de tot això, pel temps ja que em queda..., evidentment, aquí hi ha el rovell de l'ou, que és el tema de Barcelona. Al tema de Barcelona nosaltres hi votarem que sí, encara que no ens agrada que s'haja acceptat l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, perquè dóna a entendre que tots els recursos aniran destinats exclusivament a paliar qüestions..., o es destinen a compensar disfuncions i desequilibris socials. Com no ho diu concretament, nosaltres esperem que sigui també per a més coses que això. Per tant, aquí nosaltres hi votarem a favor.

I sentim moltíssim que aquesta esmena que nosaltres havíem fet de repercussió del 60 per cent als restants municipis, doncs, no s'hagi acceptat. Però ja tindrem temps de veure la d'Iniciativa per Catalunya Verds,

que sí que ho especifica en un 50 per cent. Nosaltres, simplement, i després ho reiteraré, dèiem el 60 per cent per duplicar el que hi havia; d'un 30 a un 60. Jo crec que tampoc no ve... Però tampoc d'això en farem cap problema.

Per tant, crec que és una moció ben avinguda. I donar les gràcies al Grup del Partit Socialista per aquesta objectivitat que ha tingut al recollir les nostres esmenes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputats i diputades, bé, nosaltres sobre aquesta moció hem d'agrair al diputat Fernandez, en representació del Partit dels Socialistes, el to, el to propositiu de la moció.

Ve a parlar sobre el model turístic de Catalunya. Toca de peus a terra. Es nota que és un alcalde d'un municipi turístic i que viu el dia a dia del turisme. I, per tant, tal com va fer ja en la interpellació al conseller..., i ara amb el que ens presenta, en línies generals, hi estem d'acord.

No votarem a favor dels punts 2 i 7, no perquè en el fons no hi estiguem d'acord, sinó que hi han diferents aspectes en el detall de l'escriptura dels punts que no hi estem d'acord. Concretament, en el punt 2 nosaltres no ens podem comprometre per cinc anys amb aquestes quanties. Però en canvi sí que li puc dir que el Govern ja aquest any ha destinat dues partides importants, una al voltant dels 6 milions d'euros que va per als ens locals i els ens vinculats respecte al turisme dels municipis, i una altra partida, aproximadament superior als 4 milions d'euros, que va destinada a la rehabilitació o l'actualització de la planta hotelera. He de dir que el Govern ja ens ha fet arribar el compromís per al proper pressupost, per al proper any, de continuar amb aquesta partida i ampliar-la. O sigui que al final anirem a parar a les quanties que vostè ha presentat. Però nosaltres sobre aquesta moció..., no hi donarem suport.

I l'altre punt a què no donarem suport és el setè punt, que fa referència a l'aplicació de les estadetes turístiques. Nosaltres estem d'acord que s'ha d'analitzar. Ja el mateix conseller ho va anunciar el Dia del Turisme de Catalunya, i després a vostè ja li va contestar en la interpellació. Hi han dos punts a revisar: un que va directament al tram de fons destinat a la gestió municipal, i l'altre..., en què es pot utilitzar aquest tram municipal, aquest percentatge que va als ajuntaments; si es pot fer una ampliació respecte al que ara és merament la promoció turística dels municipis. En aquests dos punts nosaltres tenim aquesta visió, que no va molt més enllà de la que han dit tots els grups, però creiem que s'ha de discutir i s'ha d'arribar a un consens amb el sector, sobretot en aquest punt setè, que molt va costar arribar-hi, ha estat bé la seva aplicació..., i volem avançar positivament.

Respecte als altres punts de la moció, respecte al pla estratègic, li he de dir que sí, que estem d'acord amb el que es diu, que ja tant en el programa 5 com en el programa 2, en els quals parlen de qualitat i d'excel·lència turística relacionada amb la categorització, especialitat, etcètera..., doncs ja s'aplica.

Respecte a l'informe preceptiu que hauria de venir del departament de turisme de la Generalitat, dir-li que el 2013 aquest informe preceptiu respecte al planejament urbanístic..., ja es van fer 164 informes, i el 2014, 117. Està bé que Turisme opini sobre els usos o sobre el planejament en els diferents municipis. I, per tant, també hi donarem suport.

Respecte a l'eventual informe de la comunitat de veïns sobre els blocs turístics, doncs no es descarta en un futur. De totes maneres, s'ha de veure jurídicament com es sustenta. O sigui, és una qüestió a discutir des del punt de vista jurídic.

Respecte a les habitacions d'ús turístic, dir-los que ja també el senyor conseller va expressar que farem la revisió d'aquest decret. Apostarem pel desplegament de l'enoturisme; apostarem pel turisme dels parcs naturals, garantint l'equilibri entre el que és l'aprofitament turístic i la seva sostenibilitat; s'impulsarà la plataforma multivectorial del turisme, i continuarem pels nous mercats turístics, en aquest cas els mercats asiàtics.

Respecte a les sancions, quatre dades: s'han fet 5.406 actuacions inspectores a gestors i propietaris; s'han regularitzat 36.606 habitatges turístics, i 207 apartaments turístics regularitzats; 250.000 places de les 500.000 places que se suposen entre habitatges i apartaments ja estan regularitzades i amb normativa; s'han rastrejat més de 2.000 pàgines web; s'han posat multes per imports de fins a 30.000 euros. O sigui que la feina s'ha fet.

I, per últim, dir que sí, que l'any 2015-16, a partir de l'abril, serà l'any del turisme rural, del turisme de natura, i que l'Agència Catalana de Turisme ho posarà molt en valor en la seva promoció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Conseller..., bon dia, diputats i diputades. El PSC ens presenta una moció sobre el model turístic del nostre país, sector que, com saben, perquè no ens hem cansat de repetir-ho des d'aquest faristol, ha evolucionat en els últims anys fins a esdevenir actualment una indústria de primer ordre, que actualment suposa el 12 per cent del PIB català i genera una ocupació del 14 per cent. Per tant, com a sector importantíssim de l'economia catalana, de l'economia del nostre país, és molt positiu que avui portem a debat no només una moció, sinó en aquest cas dues mo-

cions, i que per tant tinguem l'ocasió de debatre per partida doble quin és el model de turisme que volem per al nostre país.

Aquesta moció, com la que veurem també d'aquí a una estona, fa una especial referència a la regulació dels habitatges d'ús turístic. En aquest sentit, compartim el neguit per la gran concentració d'aquests habitatges irregulars concretament en algunes zones de la ciutat de Barcelona, en aquest cas no només al barri de la Barceloneta, sinó també, i cada vegada més, a la zona de la Sagrada Família, i que han generat i que poden generar problemes de convivència amb el veïnat, fins i tot casos d'especulació, i en conseqüència poden arribar a produir problemes i efectes d'expulsió d'una part del veïnat fora del seu barri.

Per tant, des d'Esquerra Republicana creiem que per fer front a aquesta proliferació d'habitatges irregulars d'ús turístic cal promoure canvis en dos aspectes molt concrets..., per poder resoldre aquesta situació.

En primer lloc, creiem que cal dissenyar i implementar un pla de xoc, un pla de xoc de control i d'inspeccions, prioritzant la despesa, per tant, que això suposa i extremant la coordinació de les instàncies públiques implicades. Per tant, tant des dels ens locals com des de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit votarem a favor d'aquest punt, del punt que parla de l'elaboració d'un pla de control i inspeccions d'aquest tipus d'habitatges, perquè creiem, com explicava, que pot ser determinant.

En segon lloc, creiem que és imprescindible també elaborar i impulsar canvis en l'àmbit urbanístic. Considerem que la potestat urbanística és clau per ordenar i limitar la càrrega turística màxima admissible dels municipis. I en aquest sentit afegim, això no surt a la moció i ho explicarem en la moció que tindrem ocasió de debatre d'aquí a una estona..., creiem que és imprescindible que els plans d'usos vagin al detall i tipifiquin els habitatges d'ús turístic d'una manera diferenciada. És, per tant, per aquest motiu que donarem també el nostre vot favorable al punt 3.d d'aquesta moció.

Dit això, considerem també que una de les idees especialment innovadores que inclou aquesta moció és la regulació de les habitacions d'ús turístic, una modalitat d'allotjament que l'actual decret, el 159, no permet, però que creiem i som conscients que pot generar efectes molt positius en el que fa referència a la distribució de la riquesa dels turistes que visiten el nostre país. Sabem, per això, o considerem que aquesta regulació ha de garantir uns nivells de seguretat mínims, una qualitat de l'oferta i un conjunt dels serveis turístics imprescindibles i, sobretot, que ha d'assegurar que realment són espais on el propietari que lloga l'habitatge a casa seva es fa càrrec del seu hoste. I, per tant, perquè hi ha aquesta responsabilitat directa, creiem que aquesta modalitat..., o creiem que no generarà els possibles efectes de convivència que sí que hem vist que poden tenir altres modalitats. Per tant, compartim la reflexió, que creiem que cal apostar-hi i, per tant, votarem a favor d'aquesta moció.

Posar de manifest que compartim que cal establir mecanismes de suport i els recursos necessaris per poder garantir l'aplicació del pla estratègic i del pla de màrqueting i, en aquest sentit, donarem suport a les propostes que demanen presentar un pla de dinamització de turisme rural o la implementació de mesures de dinamització per al turisme sostenible, però no donarem suport al punt 2 perquè nosaltres som més partidaris de treballar per la millora de la qualitat del turisme des d'un punt de vista integral i no des d'aquest punt de vista, més d'accions concretes, en aquest cas, amb una dotació pressupostària concreta.

I ja per acabar, explicar que, malgrat que som conscients que cal revisar l'impost, la implantació de l'impost sobre les estades turístiques, nosaltres hi votarem en contra perquè creiem que cal fer una revisió més de fons, més profunda i que, segurament, això seria objecte d'una interpellació i una moció sencera i, per tant, en aquest sentit, hi votarem en contra. I en la moció d'Iniciativa m'estendré una mica més en aquest punt.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hoy tenemos la ocasión de debatir dos propuestas, dos mociones del Partido Socialista y de Iniciativa respecto a un sector que es fundamental en nuestra economía, que es el turismo. En esta primera moción, del Partido Socialista, me centraré en los temas más genéricos del modelo turístico y después, en la moción de Iniciativa, pues, tendremos ocasión de centrar el debate en dos aspectos como son los apartamentos turísticos y el impuesto sobre estancias turísticas.

Es innegable que el turismo, como decía, es uno de los principales sectores económicos de nuestra economía, sigue teniendo, sigue suponiendo el 12 por ciento, aproximadamente, de nuestro PIB y genera, aproximadamente también, un 13-14 por ciento de los puestos de trabajo de toda Cataluña. Por tanto, es innegable que debe seguir siendo una prioridad para el Gobierno de la Generalitat y para los propios ayuntamientos más turísticos apostar por este sector.

Sin embargo es un sector que está sometido a nuevos retos cambiantes. No podemos vivir de las rentas de seguir siendo un destino turístico importante, porque Barcelona, Cataluña y el conjunto de España, pues, son uno de los principales focos de atención turísticos del mundo. Como decía, este sector tiene una demanda mucho más cambiante que otros sectores, una demanda que también es cada vez más exigente y que sufre cambios, por ejemplo, con la aparición de nuevos destinos, nuevos destinos que son, realmente, muy competitivos. Hay un dato interesante y es que cada año la variación que se produce en la demanda, tanto

de destinos como de formatos turísticos, varía de una manera cinco veces más rápida de lo que hacía hace diez años. Esto obliga a todos los agentes que trabajan del sector a trabajar de manera constante para seguir manteniendo Barcelona, Cataluña como un destino competitivo, y esto implica a la Generalitat de Cataluña, a los ayuntamientos y a las entidades del sector.

¿Qué medidas son las que se tendrían que adoptar para que este trabajo sea constante para seguir siendo un destino competitivo? Pues, sin duda alguna, también trabajar por la innovación. Tenemos que ser conscientes de que en el sector del turismo también se puede aplicar la innovación, no solo se aplica al sector meramente industrial, porque se necesita cambiar, se necesita innovar en ofertas, en servicios, para dar respuesta a esta demanda.

También aumentar la calidad. Parece mentira, pero hoy en día hay determinados destinos turísticos dentro de Cataluña que no avanzan tan rápidamente como lo hacen las nuevas tecnologías. Hay que mejorar la calidad, hay que mejorar también la inspección, para reforzarla, para comprobar que se cumplen todos los requisitos normativos; trabajar también contra la precariedad laboral que sufren, pues, los trabajadores de este sector, etcétera.

También es muy importante diversificar la oferta. Yo creo que durante muchos años se ha hablado de desestacionalizar la demanda, pero en estos momentos no solo hay que diversificar la oferta de manera temporal, sino también de manera territorial; Cataluña sigue teniendo los focos turísticos muy concentrados de manera territorial, pero también de manera sectorial. Por supuesto, no solo debemos apostar por un turismo de sol y playa, sino también cultural, de negocios, deportivo, de naturaleza o de compras. Este objetivo de articular esta oferta turística también de manera sectorial, pues, es un objetivo del plan estratégico de la Generalitat. Nosotros lo compartimos, pero lo que también ponemos de manifiesto es que no se está trabajando lo suficiente para que esto sea una realidad y que los ayuntamientos no están participando, o sea, no tienen la oportunidad de participar y de coordinarse tanto como debieran.

Otra de las medidas fundamentales es mejorar en la seguridad jurídica. Es decir, hay muchas normativas que afectan al sector turístico y que están en constante cambio o que no están lo suficientemente determinadas como para dar garantías jurídicas al sector. Podemos hablar después de normativas urbanísticas, de normativas de impuestos, pero, sin duda, es un elemento que también se tiene que mejorar. Y, por supuesto, potenciar y poner en valor los recursos naturales. Uno de los sectores turísticos que más está creciendo en toda la Unión Europea cada año, con un crecimiento anual espectacular, es el turismo natural y de aventuras. Y aquí tenemos que hacer, por supuesto, un esfuerzo en Cataluña.

En definitiva, hace más de un año se presentó en este Pleno otra moción de turismo, se aprobaron muchas medidas y hemos podido comprobar que el grado de cumplimiento de estas medidas ha sido mínimo, ya lo

recordaba el señor Juli Fernandez, del Partido Socialista. Siguen estando vigentes y nosotros seguiremos trabajando para que la Generalitat de Cataluña, pues, las implante. No podemos seguir viviendo de las rentas, no podemos abandonar el sector del turismo que, como digo, sufre cambios en la demanda que son muy rápidos y que son muy importantes y, por tanto, nosotros daremos apoyo a la práctica totalidad de las medidas que contempla esta moción.

En la moción de Iniciativa, como digo, nos centraremos en posicionarnos sobre las medidas relativas a los apartamentos turísticos y al impuesto sobre estancias turísticas, que son dos elementos también muy importantes.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados y señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Hola, bon dia. Més enllà de la casuística immediata que ha sorgit com a conflicte puntual perquè un seguit de barris de Barcelona i de gent que està absolutament..., que és, bàsicament, dany col·lateral d'una obsessió turística que hi ha en aquesta ciutat i en aquest país, hagin sortit massivament a protestar, farts que se'ls tracti com a ciutadans de segona, que siguin bàsicament això, un dany col·lateral d'una operació especulativa a gran escala, que és aquest país amb el sector turístic, a nosaltres ens agrada –ens agradaria i ho hem fet sempre que hem pogut amb el tema– fer una reflexió una mica més profunda de l'obsessió malaltissa que hi ha en aquest país pel turisme i com això està infectant i afectant diferents estructures econòmiques i està afectant i infectant diferents planificacions de futur per un model econòmic just amb les persones, que no es basi en una explotació intensiva de les persones, i just amb el territori, i que garanteixi un futur més enllà dels deu o quinze anys vista en què planifica el turisme la seva vida útil.

Hi ha, bàsicament, unes quantes característiques del model turístic en el qual s'està apostant per omissió d'altres planificacions econòmiques en aquest país, que és una centralitat, com deia, fruit d'una obsessió malaltissa, una centralitat del turisme en el model econòmic que a nosaltres ens sembla desproporcionada i desigualment repartides, fins a convertir bàsicament Catalunya, com el País Valencià i les Illes Balears –i no és casual que siguin aquests territoris els que, òbviament, estiguin més subjectes a aquest model econòmic–, com el pati de darrere d'Europa, com el balneari d'Europa, com aquell lloc on, com que s'hi pot fer una mica tot i de tot, doncs, allà prosperen els projectes macroturístics, cosa que en altres llocs d'Europa se'n cuiden prou que no els passi, se'n cuiden prou de degradar tant la qualitat de la mà d'obra, se'n cuiden prou de degradar tant la qualitat econòmica.

Una sobredimensió del turisme respecte a la resta de sectors econòmics i, per tant, com que xuta, com que vénen inversions, doncs, tampoc cal trencar-se molt el cap a veure com promocionem altres economies més arrelades al territori i que generi més riquesa a llarg termini. Una concentració en el territori d'un determinat model turístic que, òbviament, altera profundament les estructures econòmiques d'aquell territori, fins, a més a més, després deixar camps erms. Una estructura de latifundi, malgrat tenir coneixement suficient, xarxa suficient, gent suficient, capacitat d'iniciativa suficient en el territori per generar un model redistribuït en el territori, un model de petit turisme, un model acollidor, un model amb alt valor afegit, malgrat tenir-ho, s'aposta una vegada i una altra –i aquest Govern ho ha tornat a fer promocionant zones turístiques a la Roca del Vallès, amb BCN World, amb el model Barcelona tal com el coneixem–, s'aposta pel latifundi, per aquell inversor que té molts diners i que, òbviament, li surt absolutament rendible. Perquè bàsicament en què es basa l'economia del turisme? Doncs, en l'explotació del territori a través de l'especulació. I aquest país, òbviament, l'Estat espanyol, diguem que és un camp abonat per especular amb el que es vulgui i on es vulgui –tenim el quilòmetre de costa més..., un dels quilòmetres de costa més urbanitzats d'Europa– i, òbviament, l'explotació intensiva de la mà d'obra.

És clar, depèn d'on es miri això, perquè si un es reuneix permanentment amb la gent de Fira de Barcelona i es reuneix permanentment amb els organismes que planifiquen les grans inversions, doncs, llavors hi veu els beneficis econòmics per tot arreu, hi veu la rendibilitat econòmica. Però si un té al seu entorn jornaleros del segle XXI, que són aquells que s'ocupen que tota aquesta economia funciona i és plenament conscient que són tres euros l'hora –tres euros i mig l'hora– el que cobren la mà d'obra barata del turisme, els joves catalans i catalanes que passen els seus estius i passen tot l'any vivint amb una precarietat absoluta amb horaris, òbviament, que incompleixen tota legislació i tota regulació, és a dir, que se'ls cometen permanentment delictes, a sobre, que ningú persegueix, exactament amb la mateixa deixadesa que no es persegueix ni els pisos turístics, ni res, perquè aquí tot està permès si va amb el turisme, si va amb el model turístic d'inversió fàcil, de diner fàcil, d'explotació, molta explotació sobre els jornaleros del segle XXI, que és els que fem funcionar el turisme, els que hem mogut aquest país treballant hores i hores i hores amb horaris infinits i amb una desregulació absoluta d'aquest mercat laboral i, a més a més, especulant on es vol, urbanitzant bàsicament on es vol, convenent ajuntaments...

I això té conseqüències absolutament nefastes, ha deixat els ajuntaments endeutats, ha deixat urbanitzacions a mig fer per tot arreu, està sotmetent tota una generació a una explotació laboral que només es coneixia, justament, en el camp o en els marges del sector industrial. Aquest país té una capacitat d'innovació i està demostrant una capacitat d'innovació en el territori de crear un model turístic absolutament diferent, de model afegit, vinculat a la cultura, que traspassi els beneficis del turisme a altres sectors i creï riquesa, que, certament, se l'hauria de valorar molt més, i ai-

xò es fa sobretot canviant aquesta obsessió malaltissa amb el turisme de masses.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, voldria agrair a tots els portaveus dels grups que han fet esmenes i als que no n'han fet, també, les seves intervencions. Penso que d'aquesta moció sí que podríem treure algunes conclusions, que sí que hi ha un ampli consens: la necessitat de millorar la inspecció, la necessitat d'una aposta per la innovació i la formació, la necessitat de revisar la regulació d'habitatges d'ús turístic, el paper dels ajuntaments i també segurament una..., o sigui, destinar els recursos de l'impost de taxes turístiques a més finalitats. Jo penso que aquestes cinc idees són clares.

És veritat que jo he intentat acceptar i transaccionar moltes esmenes. A la senyora Laura Massana, dir-li que les seves esmenes 1 i 5 no les puc acceptar perquè, d'alguna manera, transformava tota la moció que hi havia..., malgrat que no hi han diferències, i ho veurà, després amb la seva, com no tenim massa diferències de criteri, de model. Però de veritat que la seva moció posterior veurà que és molt més concreta que la meua, que és més àmplia i donava marge a poder incorporar diferents transaccions. Per tant, amb relació a les esmenes d'Iniciativa, dir que la número 1 no l'acceptarem; la 2, hi ha una transacció; 3, sí s'accepta; 4, no l'acceptem, i la cinquena, tampoc.

Pel que fa referència al Partit Popular de Catalunya, dir també, doncs, agrair la predisposició del senyor Luna quant a les seves esmenes. A la número 1, hem fet una transaccional; la número 2, l'acceptem; la número 3, no l'acceptem; la 4, tampoc; 5, transaccional; 6, l'acceptem; 7, també; 8, transaccional; 9, no s'accepta; la 10, sí que s'accepta. Per part de Convergència i Unió, també agrair al senyor Crespo la seva voluntat d'intentar, doncs, acordar aquestes propostes. És veritat que els punts números 2 i 7 no els accepten, però també queda molt clara la voluntat clara d'intentar apostar per la innovació, i, en el cas del número 7, que parlava d'impost d'estades turístiques, aposta per la revisió, malgrat que no han volgut concretar el que, per a nosaltres, era un punt importantíssim que era que el cent per cent, Barcelona pogués recaptar i gestionar el cent per cent d'aquest impost i, alhora, tenir capacitat normativa.

Però dir que, en el cas de Convergència, en l'esmena número 1 fem transacció; l'esmena número 2 no l'acceptem, la 3 la transaccionem, la 4 no l'acceptem, la cinquena sí que s'accepta, la sisena no s'accepta, perdó. I, per la part d'Esquerra Republicana, també donar les gràcies a la seva portaveu; l'esmena que tenen, la número 1, l'hem transaccionada.

Per tant, penso que és una moció que queda molt més completa; queda, evidentment, amb un paper

molt clar de cara als ajuntaments, i també, com veurem amb relació a la que veurem després, d'Iniciativa, aquesta podriem dir que és molt més àmplia i dona molt més marge. La moció que vindrà posterior veurem que fa molta èmfasi en el tema urbanístic.

Per tant, moltes gràcies a tots els portaveus per les vostres aportacions.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 2 i 7.

(*Laura Massana Mas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Presidenta, per demanar votació separada del punt 7.b.

La presidenta

7.b.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per demanar votació separada de l'apartat 3.c.

La presidenta

Senyor Rodríguez, m'ha dit 3.d? (*Veus de fons.*) C, c, d'acord.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Votació separada dels punts 4 i 5.

La presidenta

Molt bé. Doncs... (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Ah..., Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, per demanar votació separada del punt 3.a, 3.b i 7.a.

La presidenta

D'acord. Doncs, comencem per les peticions de votacions separades, i ho fem amb el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 80 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.a. Perdó..., el punt 3..., sí, el punt 3.a, d'acord –d'acord.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 21 abstencions.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 21 abstencions.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 7.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 7.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat rebutjat per 45 vots a favor, 68 en contra i 14 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 302-00204/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

(*Pausa.*)

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, amb el seu permís presentarem aquesta moció, que aborda un d'aquells problemes tan importants del nostre país, de la nostra economia, realment una de les qüestions fonamentals, d'aquelles que a tots ens preocupen i en què segurament trobem molts punts d'acord, com és la capacitat de fer que el nostre teixit productiu sigui un teixit productiu més innovador, i, per tant, com ho hem de fer, des dels poders públics, amb l'impuls d'aquest Parlament, des del Govern, per tenir un suport a la innovació dels processos productius, un suport a la innovació a les petites i mitjanes empreses, sobretot, que formen el gruix del nostre teixit productiu.

Una economia innovadora la tindrem, sobretot, si prenem consciència que s'ha de basar, aquesta economia, en el desenvolupament industrial, en la nostra indústria. L'economia catalana o serà industrial, o tindrà un gran tronc industrial, o no serà. O no serà innovadora, o li costarà molt ser innovadora. Per tant, tota política d'innovació ha de tenir aquest suport.

Aquesta és una moció que té dues parts, clarament: una part que vol instaurar, vol fer que aquest Parlament o pretén que aquest Parlament es pronunciï sobre unes línies polítiques de com hem d'aconseguir aquesta economia més innovadora, i, per tant, assentar unes premisses que guïin la nostra política amb el màxim acord i el màxim consens, i així és com hem abordat les esmenes que se'ns han presentat; i, després, té una segona part de fets concrets, que serien unes primeres passes per tirar endavant aquestes premisses.

La primera de les premisses ja l'hem anunciat, és a dir: una economia innovadora ho és si es basa en una economia industrial. La segona de les premisses és: «Ho hem fet molt bé a l'hora de mobilitzar recursos per generar recerca bàsica; no hem estat capaços, però, que aquesta recerca incideixi en els nostres processos productius.» Catalunya és el quart país del món en producció d'articles científics en revistes científiques de referència *per capita* –som molt bons, en això–, però, en canvi, a l'hora de fer patents, a l'hora que aquesta innovació es tradueixi a les empreses ens costa molt. I, per tant, hem d'assentar unes premisses perquè això canviï.

I com ho podem fer? Home, si una part del finançament públic a la recerca que donem el condicionem a la participació del sector privat, només que d'una tercera part del que gastem –només que una tercera part del que gastem– en recerca diguéssim: «miri, això ho fem sí, per cada euro públic se'n mobilitzen tres de privats», ens situaríem ja a la mitjana europea d'inversió en recerca, desenvolupament i innovació. Fixeu-vos si seria senzill! Però no seria tan senzill perquè partim d'una situació molt enrere. Per tant, en aquesta moció no diem: «per cada públic tres privats», sinó que diem «per cada públic, dos privats». Per ficar-ho una mica més fàcil i amb un termini de cinc anys. Però aquest principi s'ha d'instaurar en la nostra economia, perquè, si no, no serem mai una economia innovadora.

El tercer principi que volem introduir també és que en el finançament de les estructures de recerca que te-

nim s'hi introdueixin elements variables amb relació a la transferència tecnològica que es produeixi. Fins ara tenim un finançament que té elements variables i té un reconeixement variable, en funció dels mèrits acadèmics. Home, doncs, més que mèrits acadèmics, que també, que està molt bé, afegim-hi també valor per a la indústria, valor per al sistema productiu.

Quart element, el paper de l'Estat. Tot i que fins ara els he parlat molt de la necessitat d'invocar els privats, el paper de l'Estat continua sent essencial. L'Estat emprenedor és fonamental per crear ecosistemes innovadors que generin –que els generin– processos productius d'alt valor afegit. I les grans marques mundials que avui podem apreciar i conèixer que tenen una imatge que el sector privat ha estat molt creatiu i molt innovador, darrere de totes elles, darrere d'Internet, darrere del mateix Internet i de les cinc grans marques d'Internet, darrere de totes elles hi ha hagut inversió pública estatal que ha creat ecosistemes innovadors i que ha afegit diner públic en la recerca bàsica.

Cinquè principi, seria que..., tot això és molt important, com que és tan important no podem dir: «Escolti, ho farem amb fons europeus.» La Generalitat ha de fer reserves pròpies. *(L'orador pica amb el puny a la tribuna.)* I és per això que demanem que en aquesta moció, també, hi hagi un compromís pressupostari de 10 milions d'euros el 2014, de 15 –és a dir, amb un increment del 50 per cent– el 2015, i de 20 milions el 2016 en matèria d'innovació. Perquè, si no, tot el que hem dit fins ara en el terreny dels principis, a l'hora dels fets seria molt poc. I no només això, sinó que també demanem que aquelles estructures d'innovació tan importants per a la pime, que són els centres tecnològics avançats, facin...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...ja, d'una vegada –acabo, presidenta–, un procés d'integració que els doni economia d'escala i tinguem, en aquests centres tecnològics avançats, el veritable departament de recerca i desenvolupament de tota la nostra petita i mitjana empresa.

Per tant, integració, recursos i... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Bé, com ha dit el senyor Amorós, és veritat que aquest és un tema d'una rellevant importància per al futur de l'economia i per a la millora de la competitivitat de

l'economia del país. També val a dir que el mes de juliol ja en vàrem parlar, perquè recordo, doncs, que es va aprovar una moció el 10 de juliol en aquest mateix Ple, fa tot just tres mesos, en què vam aprovar també molts aspectes –era una proposta inicial del grup que represento–, vam acceptar moltes esmenes, perquè fos un document i fos una moció enriquida i millorada per cada un dels grups. I, realment, el que podem veure amb aquesta moció que presenta Esquerra Republicana és que és bastant similar, fins i tot accepta algunes esmenes que són iguals que aquelles que ja es van presentar en aquella moció aprovada el juliol, no?

Per tant, nosaltres no podem fer res més que aprovar-la. Hem fet algunes esmenes, que s'han acceptat. Retirem l'esmena número 5, perquè hi ha hagut un..., nosaltres demanàvem un augment de la partida, i sembla que la proposta que feia, en xifres, en valor absolut, el senyor Amorós, doncs, és més elevat. Però en la resta votarem favorablement, perquè és una esmena que incorpora tot allò que nosaltres també ja vam presentar i vam aprovar el mes de juliol, i que, evidentment, mostra la importància i la necessitat d'avançar en el que representa la transferència de coneixement i de tecnologia a la nostra economia i al nostre país.

Ja vam dir en aquell moment que si en alguna cosa som excel·lents a Catalunya és en la recerca bàsica, i en aquest sentit, doncs, tenim molts exemples que això, doncs, ens ho mostren.

En canvi, sí que hi ha un cert consens també que, en l'àmbit de la innovació, de la transferència del coneixement de les universitats, dels centres tecnològics a l'empresa, a l'empresa en benefici de la millora de la qualitat de vida de les persones, de la competitivitat també de les mateixes empreses, doncs, en això no som tan excel·lents, més aviat, al contrari, necessitem avançar i avançar molt.

Per tant, una mica d'aquesta lògica sorgia la proposta que fèiem nosaltres, i entenc que també la que fa el senyor Amorós, que és intentar, doncs, avançar una mica més i posar alguns objectius que ja existien en aquella moció, com, per exemple, intentar acostar-nos a aquest 2 per cent del PIB amb recursos públics i privats per dedicar-los a la transferència, tal com marca l'Europa 2020 i també el RIS3, i després el RIS3CAT, que ha marcat també Catalunya; parlar dels parcs tecnològics; parlar també dels centres tecnològics, que és veritat que estan en un procés en aquests moments de fusió o d'integració per intentar, amb aquesta agregació, ser més competitiu.

Nosaltres aquí també tenim alguns dubtes que ens agradaria, doncs, que el Govern també ens pogués aclarir al més aviat possible, perquè un dels elements importants del nostre país, pel que fa als centres tecnològics i pel que fa a la seva pròpia naturalesa, que és aquella d'estar molt arrelada a un territori, centres tecnològics que sorgeixen moltes vegades de la iniciativa del territori, d'ajuntaments, d'institucions, de patrons, de sindicats en aquell territori..., doncs, aquests centres tecnològics el que patim o el que ens fa por, i per això ho hem posat en una esmena i el senyor Amorós ens ho ha acceptat, és que intentem garantir

no aquell arrelament en si, sinó que realment aquests centres segueixin ajudant aquell teixit del territori que han ajudat durant molts anys. I que han permès que en el seu moment, fa vint anys, doncs, moltes empreses del territori tinguessin internet i correu electrònic i pàgina web –una cosa que ara ens sembla increïble, però fa vint anys no ho era tant. I, per tant, no voldríem que això es deixés de costat. Per això hem volgut que, d'alguna manera, aparegués en aquesta moció.

Ens sembla que cada un dels punts que es tracten són importants, ja els havíem treballat.

Hi ha una esmena que no ens l'accepta el senyor Amorós, la que fa referència als incentius dels investigadors, perquè, com deia ell..., és a dir, tinguin un incentiu a fer transferència de tecnologia a les empreses i que això consti en el seu currículum. Ens deia ell que no hi ha, que sembla, doncs, que no hi ha autonomia universitària per fer això, però, després, llegint la moció que nosaltres havíem aprovat, hi ha un text molt similar a aquest; per tant, no ho acabo d'entendre. Però, en tot cas, és igual, com que hi ha una moció aprovada en què ja apareix que s'ha de millorar el sistema d'incentius de transferència per als investigadors dins les universitats catalanes justament per afavorir això, i que no només en els currículums conti fer *papers* i fer recerca bàsica, sinó també transferència, doncs, ja estem tranquils, no?

Sembla que aquí no ho podem incorporar, però està a la Moció 131/X, i, per tant, doncs, això es farà. I esperem que, tal com diu també algun dels punts de la moció d'Esquerra Republicana, es puguin presentar els resultats, o, com a mínim, com es va avançant, quin és el treball que es va fent en aquest àmbit en el Govern. Perquè em sembla que això és clau, que és molt important. I ens agradaria als grups de l'oposició, ja que es mostra la nostra preocupació i interès per aquest tema, doncs, que el Govern pugui venir, en aquest cas, a la Comissió d'Empresa i Ocupació a explicar com avancen aquests treballs tan importants per al futur de la competitivitat de l'economia del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Primer de tot als companys que han treballat aquesta moció el treball que s'ha fet. Entenem que és difícil diferenciar i separar el que per nosaltres ha de ser un conjunt i un procés.

Estem d'acord amb el que deia el conseller Mas-Colell quan deia que no podem entendre la recerca, el desenvolupament i la innovació com a coses diferents, sinó que són aspectes complementaris i els hem d'entendre com tot un procés conjunt.

En aquesta moció es parla i es demana concretament com transferim els nostres coneixements, la nostra recerca aplicada als processos productius de les nostres empreses, a Catalunya, per tal de generar feina.

Compartim la preocupació que mostrava el senyor Amorós en la seva interpellació quan preguntava: «Aquests fons públics es veuen en la competitivitat? Milloren la productivitat del país? Serveixen per a la innovació? Generen feina?» Totes aquestes preguntes per nosaltres es poden reduir en tres preguntes claus: en quin percentatge?, com ho fem?, en què i qui lidera aquesta inversió pública que ha de generar aportacions de fons privats per influir en el sistema productiu i així generar feina?

Llavors, primer, en quin percentatge. Per una banda, partim de la base que a Catalunya la proporció de fons privats en recerca, desenvolupament i innovació és molt inferior a la resta de països de l'entorn. Per tant, s'ha d'incentivar aquesta aportació de fons privats. Però, evidentment, amb la nostra esmena deixem clar que cal que hi destinem només una part de l'esforç públic, perquè, si no, la recerca bàsica es veurà agreujada. No ens hem d'oblidar que aquesta també és necessària, que fa que molta recerca bàsica s'elabori. Nosaltres, per exemple, la podem utilitzar per orientar moltes de les nostres polítiques que fem aquí, al Parlament.

Per altra banda, per respondre quin percentatge, expliquem en la nostra esmena..., hem d'intentar arribar a complir els objectius fixats globalment del 2 per cent del PIB, tal com s'estableix a l'estratègia europea 2020 per tal d'acostar-nos a les regions europees més capdavanteres. Això ja es deixava clar en la moció que ens va presentar anteriorment el Partit Socialista.

La segona pregunta: com?, com destinem els nostres recursos i quina és la nostra inversió? Doncs, hi ha una comissió de seguiment del Pacte nacional de recerca i innovació, el qual elaborà un informe i on s'esmenta exactament en quina situació es troba la inversió en investigació i desenvolupament. I el que nosaltres proposem amb les nostres esmenes és consensuar, amb els principals actors polítics, universitaris, empresarials i socials conjuntament amb aquesta comissió, per tal de fer l'anàlisi pertinent i fer la revisió d'aquest pacte per tal de respondre les preguntes que bé feia el diputat Amorós.

En el darrer Ple escoltava coses com: «Si no innovem, correm el risc que siguem eliminats per altres.» Escoltava també: «No serem una economia del coneixement si no tenim clar dues coses: una, que necessitem una economia sòlida, i, dues, que cal un esforç en recerca i innovació per mobilitzar aquests recursos privats.» No són paraules meves, són paraules del senyor Amorós.

I és aquí on em dóna peu a respondre la tercera pregunta: en què invertim? Nosaltres creiem que la nostra inversió en recerca, desenvolupament i innovació ha de ser la base de la nostra activitat productiva per sortir de la crisi; ha de ser la base per tal de mantenir la nostra prosperitat i l'estat del benestar del nostre país.

Per tant, jo ho miraria des d'una altra perspectiva; és a dir, hem de prioritzar la recerca aplicada en sectors que ens facin ser el país que transformi les dificultats de la seva societat invertint en recerca i innovació, donant prioritat a sectors com l'estalvi i l'eficiència energètica, el benestar de les persones o la promoció de la igualtat de gènere; en definitiva, sectors estratègics per impulsar un sector productiu de futur, per sortir ben parats d'aquesta crisi i no ser un país de mà d'obra barata, de turisme, sol, platja i casinos del sud d'Europa, que és la imatge que estem donant.

Pel que respecta al punt número 2, podem entendre la lògica d'optimització, d'endreçar aquesta fragmentació per optimitzar els recursos que justifiquen aquesta integració dels sis centres de grans tecnològiques que existeixen a Catalunya, perquè això pot significar un lideratge del nostre sistema productiu i processos industrials del nostre futur. I aquí respon la nostra tercera pregunta.

Nosaltres no compartirem que això no estigui negociat, dialogat i treballat amb els diversos sectors polítics i sectors territorials i sectors implicats. I tampoc compartirem el que va deixar clar el conseller Puig, que no té la voluntat de treballar per acabar construint un ministeri de transferència tecnològica, sinó de construir una estructura liderada pel mateix sector industrial, és a dir, per les empreses, pel seu patronat, amb impuls públic, de tots, i, per tant, amb lideratge privat. En això no ens trobareu.

La vicepresidenta primera

Diputada...

Lorena Vicioso Adria

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., presentamos una moción de Esquerra Republicana sobre innovación que, como suele pasar, está llena de lugares comunes, tópicos, *wishful thinking* y propaganda, tanta propaganda, que son capaces de salir aquí, a este atril, y decir: «Som uns cracs.» Pero luego ellos mismos dicen —no son datos míos—, reconocen que el modelo catalán no atrae inversión privada, que la Unión Europea nos ha bajado a la tercera división de las regiones en innovación o que, por ejemplo, el Gobierno Vasco, que gestiona menos PIB vasco que el Gobierno catalán, destina un 64 por ciento más de presupuesto a innovación, pero es que en los resultados, con solo un 64 por ciento, que el Gobierno catalán destina a estructuras de estado, obtiene un 1.200 por ciento mejores resultados.

No sé por qué nos hablan de economía innovadora si hasta ahora lo único que han hecho ha sido economía impositora, solo han creado impuestos y solo han subido impuestos. Porque si ustedes creyeran en innovación, el viernes pasado, que era cuando tocaba, hubieran presentado los presupuestos de la Generalitat. Y ese 64 por ciento más que ahora destinan a estructuras de estado lo hubieran destinado a innovación, pero no lo han hecho. Con lo cual, por muchas palabras que tengan, no son creíbles.

En el año 2003 la agencia madrileña McCann Erickson sacó un *spot* –para mí es el mejor *spot* publicitario que he visto–, llamado «Reconciliación», para su cliente Coca-Cola, en el que se veía una pareja que usaba a su hijo para lanzarse reproches, en plan «cizaño»: «No haces esto, no dices lo otro.» El hijo prefiere convertirse en «cizaño»..., en Cyrano y convertir esos reproches en «me gusta tu pelo», «me gustan tus ojos», «me volvería a casar contigo todos los días de mi vida». En Cataluña, en la Cataluña política..., hay dos Cataluñas políticas: la Cataluña «cizaño» y la Cataluña Cyrano.

La Cataluña «cizaño» la representa un antiguo *conseller* de innovación, que decía el otro día que el Ébola es la peste española. Supongo que en la línea del Gobierno, que el adversario es el Gobierno español; es decir, el enemigo es España. O aquello de «el castellano es un idioma para chachas», y ahora dicen que el árabe debe ser vehicular. O el «Espanya ens roba». O el «España no es una democracia». Toda esa pedagogía del odio pagada con las estructuras de estado que se gastan que se deberían gastar en innovación.

Pero se puede convertir en Cyrano, se puede ir hacia la reconciliación, también en innovación. Y voy a poner unos ejemplos. España instaló su equipamiento científico más importante en Cataluña, el sincrotrón; la Asociación Española contra el Cáncer destina la mitad de sus fondos en inversión en centros en Cataluña, fondos de toda España. España también quería poner el ITER, una gran instalación internacional en la provincia de Tarragona; desgraciadamente, oportunidad perdida, porque teníamos en Cataluña un *tripartit* antinuclear. O incluso el portavoz de innovación del PP en el Congreso de los Diputados es de Tarragona. Ya sé que mencionar ante el nacionalismo tanta España y tanta Tarragona es mencionarles la bicha, pero es así: España cree en Cataluña, incluso cree en Tarragona, cosa que a veces desde aquí no pasa.

Hay dos Cataluñas: la del nacionalismo «cizaño», la de la pedagogía del odio, la que nos promete ahora más educación, más sanidad, más innovación; nos promete hasta helado de postre; la de los *cracks* que durante treinta y cinco años desembarcaron en la región más rica de España y nos han dejado la burocracia más cara y más endeudada de Europa.

Frente a la Cataluña «cizaño», del nacionalismo «cizaño», la Cataluña Cyrano, que también podemos dar más educación, más sanidad y más innovación; más innovación, sí, no gastándolo en estructuras de estado ni en pedagogía del odio y gastándolo en innovación.

Ese 64 por ciento más que aquí se gasta en estructuras de estado debería ir a innovación.

Y eso también se puede hacer votando, votando que los ciudadanos envíen a los *cracks* al banquillo, no solo por incompetentes, que lo son –y lo dicen sus propios datos, todo lo que he dicho yo está en la interpelación que le hacía Esquerra Republicana a Convergencia–, sino porque son ustedes, con su pedagogía del odio, un cúmulo de las peores ideas del siglo XIX y los peores sentimientos del siglo XX. Más reconciliación, más Cyrano y más innovación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyor conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hoy debatimos una moción de Esquerra Republicana de Cataluña que habla sobre un tema también muy importante, como es la innovación en un sentido amplio, en investigación, desarrollo e innovación. Es una realidad que Cataluña tiene una posición muy interesante, privilegiada, en la investigación básica, en la primera de las tres partes que tiene este gran proceso que es la investigación, el desarrollo y la innovación, y así se refleja en el número, por ejemplo, de publicaciones científicas que llevan a cabo, pues, científicos catalanes o centros de investigación ubicados en Cataluña. Esto quizá se debe a que ha habido un sistema de incentivos a la producción de investigación básica, pues, que realmente ha dado una buena posición a Cataluña.

Pero nuestro problema aquí realmente es cómo transformamos esta investigación básica en innovación aplicada al sector productivo, a las empresas, a la industria, lo que se llama «la transferencia tecnológica», que sigue siendo nuestro talón de Aquiles. Y no es que siga siendo nuestro talón de Aquiles, sino que vamos empeorando en este sentido, porque recientemente se ha hecho un *ranking* a nivel europeo y la región de Cataluña –porque este *ranking* es a nivel de región–, pues, ha perdido posiciones.

Por tanto, es una evidencia que hay que seguir trabajando y que no podemos bajar la guardia, porque sin duda la investigación, el desarrollo y la innovación es una de las claves de la salida de esta crisis y una clave de nuestro futuro. No solo es una clave para el futuro de Cataluña o para el conjunto de España, sino que a nivel de la Unión Europea se tiene muy claro que esta debe ser una prioridad. Hay estrategias a nivel europeo en este sentido, la estrategia europea 2020, la estrategia del RIS3, que a nivel regional también está definida a nivel catalán, y también a nivel de Cataluña, pues, existen pactos y planes de la innovación. Que, por cierto, se tienen que redefinir gracias a un acuerdo al que se llegó hace unos meses con una moción del Partido Socialista.

Que me gustaría también incidir en esta moción... Hace escasos meses, antes del verano, se aprobó por un amplio consenso una moción del Partido Socialista que hablaba exactamente de este tema, de la investigación, el desarrollo y la innovación, y hacía énfasis en nuestro talón de Aquiles, que, como decía antes, era la transferencia tecnológica. Esta moción del Partido Socialista, pues, resulta que tiene medidas mucho más concretas, mucho más ambiciosas, y quizás mucho más interesantes que las que pocos meses después nos presenta Esquerra Republicana. Y aquí cabe hacernos una pregunta, y es: ¿cuál es el grado de cumplimiento de la moción que se aprobó hace pocos meses en esta cámara por parte del Gobierno también de la Generalitat?, ¿qué es lo que se ha desarrollado? No lo sabemos, ¿no?

Como dicen, la innovación no cae de los árboles, sino que la innovación necesita de un microclima innovador para que se produzca, y eso requiere de medidas concretas. Es un dato objetivo que a nivel de la Unión Europea la media de inversión público-privada en investigación y en desarrollo e innovación es de alrededor de un 2 por ciento, cuando en Cataluña y en el conjunto de España estamos todavía muy alejados de esa cifra. Pero no solo hay que centrarnos en cuánto es la inversión que desde los diferentes gobiernos se apuesta en la innovación, sino también cómo se gasta ese dinero y quiénes son los agentes que participan en este modelo. Uno de los elementos fundamentales que también se ha hablado aquí es la necesidad de captar más recursos privados. A nivel de la Unión Europea hay un porcentaje de participación del sector privado que es mucho más elevado que en el nuestro. Y esto no significa que debamos dejar la innovación en manos exclusivamente del sector privado, porque el sector privado muchas veces, de forma quizá lógica, lo que busca es rentabilidad más a corto plazo; pero desde los sectores públicos, pues, siempre hay que tener una visión más a largo plazo y una visión también de repercutir en el conjunto de la sociedad. Pero, sin duda, sin la participación del sector privado no se innovará en Cataluña.

Nosotros también apostamos por un sistema de incentivos similar al que se ha hecho en la investigación básica y que ha dado muy buenos resultados; también un sistema de incentivos concretos, que no se recoge en esta moción –aunque suerte que sí se recogía en la moción del Partido Socialista–, para la transferencia tecnológica.

Y otro tema importante es la coordinación o la integración de los centros tecnológicos avanzados, de la *xarxa* Tecnio. Aquí vemos que nos falta muchísima información; salen últimamente noticias en la prensa, pero nosotros a nivel parlamentario, pues, no sabemos cómo se plantea esta integración.

Sin duda, y en definitiva, hay que apostar también por el sector de la industria. Las economías más industrializadas son las economías más innovadoras, y las economías más innovadoras son las que son más competitivas y están en mejores condiciones para afrontar los retos del futuro. Por tanto, los diferentes gobiernos, por supuesto también el Gobierno de la Generali-

tat, tienen que apostar por la industria, tienen que destinar más recursos a la investigación, pero ser capaces también de atraer recursos, capital privado, y apostar por la economía del conocimiento. No es que sea una tarea fácil, pero es una tarea imprescindible, y nosotros constatamos que desde el Gobierno de la Generalitat no se hace lo suficiente, y seguiremos trabajando para que se cambie esta tendencia.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres hem entès que aquesta moció, bàsicament, contemplava una idea principal, troncal, diguéssim, estructural, i una altra de complementària. La principal ja s'ha dit: convertir la innovació en una política pública, estratègica, i, a més a més, que pivoti en el capital privat. En definitiva, no?, apel·la que el Govern treballi per atreure capital privat en l'esforç públic de recerca, de desenvolupament i d'innovació, i que a més a més, el grau de finançament es moduli en funció de la transferència tecnològica a les empreses. La complementària entenem, en tot cas, que és l'organització de la xarxa de centres tecnològics.

Bé, nosaltres, d'inici, no compartim el plantejament general de la moció. No el compartim, perquè entenem que és un mal enfocament començar a planificar la inversió pública en innovació en base al benefici esperat. Entenem que és un mal enfocament que el benefici esperat –per tant, l'aportació privada– determini quines són les prioritats en la inversió. I entenem que és un mal enfocament, per tant, que la innovació de promoció pública s'orienti a satisfer l'interès de les empreses, i no l'interès general, que és el que hauria de ser, des del nostre punt de vista.

Això vol dir que rebutgem l'entrada del capital privat en la innovació? No. Vol dir que perquè el capital privat pugui operar en la innovació ha de complir, des del nostre punt de vista, o ha d'atendre a tres aspectes clau: a la fixació de prioritats, a la planificació de com es durà a terme aquella inversió i al retorn o, per tant, a la reversió d'allò que tu estàs aportant a l'empresa pública mitjançant transferència de tecnologia o no.

En tot cas, deia, per nosaltres no queda clar quines són les prioritats que es busquen, perquè sembla que la prioritat central, precisament, o exclusivament, sigui la transferència tecnològica a les empreses. En tot cas, això és accidental o és un mitjà, però no hauria de ser la prioritat principal. La prioritat principal ara mateix o el que hauria de ser fruit d'una inversió pública és, per nosaltres, la satisfacció de l'interès general. I això passa per cobrir les prioritats de la majoria de la població, això passa per intentar acabar amb l'atur..., sí, ho posa, però també estudiar o facilitar els mecanismes de reducció de la jornada laboral, satisfer les ne-

cessitats bàsiques de la població, que queden sempre en un segon terme si això ho hem de deixar de la mà que les empreses trien què volen investigar o no, o en tot cas què els generarà beneficis o no.

Sobre la planificació, bé, nosaltres pensem que, és clar, planificar de manera democràtica és clau, és imprescindible, més que res per a no deixar-ho en les mans del mercat, que el mercat, a part de subvencionat, és anàrquic i, a part d'anàrquic, és tirà, i no entenem que sigui un bon distribuïdor o fixador de prioritats per a la majoria.

Per altra banda, el que no queda clar en la moció és la reversió, és a dir, com reverteix tota aquella inversió pública en innovació a millorar la qualitat de vida de les persones. No ho sabem veure, perquè, com diem, va totalment orientada a l'atracció del capital privat, que no ens semblaria malament si en aquests tres punts estigués clar.

Per tant, assumint fins i tot que vostès plantegen que ha de ser així, no?, que s'ha d'invertir d'aquesta manera, no hem sabut buscar quins són els mecanismes de correcció que permeten que no acabi generant-se una descompensació de la inversió pública cap a la generació de beneficis privats, que només reverteixen en butxaques privades i que, en tot cas, no fan cap contribució ni al país ni a la indústria del país, sinó al contrari; i jo crec que, de casos d'empreses que han rebut beneficis en espècie, diríem, i que després han deslocalitzat les seues plantes, en tenim molts. I, en tot cas, entenem que no hi han mecanismes de correcció, quan tots sabem, i s'ha dit, no?, que els grans monstres de la innovació han necessitat majoritàriament la inversió pública, perquè no s'atreveixen a assumir riscos. I també sabem, a més a més, que el 70 per cent dels casos que acaben revertint en unes millores tecnològiques provenen de les universitats. I a més a més en tenim dos casos a l'abast, ben a prop, de dos universitats catalanes, de dos *spin-offs* que acaben de rebre molts milions per a tirar endavant i que en tot cas el Govern assumia o almenys, més o menys, la despesa pública assumia gran part de l'assumpció d'aquests riscos.

Per tant, votarem a favor només de la part que estableix o fixa prioritats. A la resta ens abstindrem. I creiem que el nou país passa, com diem, per orientar totes les inversions en base a què volem aconseguir –és a dir, prioritats–, en base a com ho farem –planificació– i en base a què en trau la ciutadania a canvi –reversió.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, des del nostre grup entenem que la innovació és un element bàsic per al progrés econòmic i per a la gestió de les organitzacions, i cal entendre, entenem, la inno-

vació com una suma d'idees que aporten valor i que finalment donen resultats a les empreses i a la societat. La tecnologia, els avenços de la ciència, la receptivitat de captar les necessitats del mercat i la creativitat en la capacitat de resoldre problemes són fonts d'innovació.

Per tant, la recerca, el desenvolupament i la creativitat ens porten directament cap a la innovació, i, com més recerca, desenvolupament i innovació té un país, més progrés aporta a la seva societat i més quantitat i estabilitat laboral dona als seus conciutadans. I, si nosaltres no innovem i les nostres empreses són menys competitives, correm el risc de patir molt en un futur si ens quedem enrere.

I no se'ns escapa que la crisi econòmica a Catalunya ha minvat el nombre d'empreses i el nombre de recursos que les empreses destinen a aquest concepte. I a ningú se li escapa que cal donar un impuls a les polítiques de suport a la innovació, i per això l'estratègia industrial de Catalunya del Govern de la Generalitat contempla com un dels quatre programes estratègics el de la innovació empresarial.

I ho va dir el senyor Amorós, i també ho va dir el conseller en la interpel·lació: som un dels països amb més quantitat *per capita* de publicacions científiques del món, i també un dels que més recursos obté d'Europa en els projectes competitius de recerca. Però com es trasllada tot aquest coneixement als projectes industrials i empresarials? Com fem que tota aquesta recerca i tot aquest desenvolupament que es produeix a Catalunya arribin a les nostres empreses a través de la transferència tecnològica? Doncs, aquí tenim el nostre gran *handicap*: fer que tota aquesta recerca i aquest desenvolupament que fa el nostre país arribin a les nostres empreses i a les nostres organitzacions. I nosaltres pensem que per aconseguir-ho almenys són necessàries quatre tipus d'accions.

La primera és mantenir el sistema de recerca que avui tenim, valoritzant l'estratègia i la transferència tecnològica.

La segona és la importància de la xarxa Tecnio, formada per sis grans centres tecnològics que ara estan en procés d'integració per convertir-se en un gran centre de transferència tecnològica guanyant dimensió, reduint l'actual dispersió, guanyant capacitat per aprofitar-se de les economies d'escala que es produeixen i, no menys important, guanyar en competitivitat en el marc del RIS3 a Europa, que és on realment podem anar a buscar molts recursos. I la voluntat del Govern és que aquesta estructura sigui liderada pel sector industrial i empresarial –nosaltres sí que hi estem d'acord–, per descomptat amb l'impuls públic que sigui necessari, i posant a disposició del teixit industrial de Catalunya, un país industrial que ja arriba al 20 per cent per al sector industrial dins de la nostra economia, del pes del sector industrial..., i un gran instrument per a les gairebé 39.000 empreses catalanes i per als seus 550.000 llocs de treball que tenim.

La tercera és que convé activar la demanda tecnològica de les nostres petites i mitjanes empreses, i hem de convertir i revertir tot aquest coneixement a les nostres empreses via innovació tecnològica de producte,

de serveis, de processos o de formes d'organització. I per això des del Govern s'han posat a l'abast molts programes d'estímul: el Programa d'iniciació a la innovació, els bons tecnològics, els incentius fiscals, el suport a les *start-ups* tecnològiques, préstecs de l'ICF per a innovació...

I també cal, com deia el senyor Amorós, en quart lloc, que es mobilitzin aquests recursos privats fruit de la inversió pública en aquests conceptes. I per això són necessàries dues coses: que millori la situació econòmica i la implicació de tots, d'aquests diputats al Parlament per impulsar resolucions com la que fem avui, del Govern intentant posar més recursos i programes a l'abast del centre tecnològic i de les empreses, dels investigadors posant més esforç a fer arribar al mercat els desenvolupaments tecnològics, de les empreses invertint més i gestionant millor la seva innovació, però, deixin-me que ho digui, també dels centres tecnològics fent una política divulgativa i comercial més agressiva, en el bon sentit de la paraula, i més proactiva. I ho dic per una petita experiència de la meua comarca, d'un petit centre tecnològic que va començar a moure's, a conèixer empreses, i realment, doncs, moltes d'aquestes empreses s'han interessat i han adaptat programes i petites innovacions en els seus productes. Crec que per això només ja val la pena.

I només referir-me, en últim lloc, que avui hi ha hagut una intervenció d'un crac d'aquest Parlament, que jo només li diria que la ignorància és atrevida –avui que parlem de coneixement–, i també li diria que només ofèn qui pot i no qui vol.

I, per últim, anunciar el nostre vot favorable a aquesta moció sobre la innovació.

(Remor de veus.)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats, a tots excepte al crac, a qui, francament, la senyora Ribera ja m'ha estalviat de contestar-li, no? En tot cas, el problema de recerca i desenvolupament en aquest país és pitjor del que pensava. Hi ha un grup en aquesta cambra que té un problema de lectoescriptura, perquè no ha llegit res, no ha entès res, i tampoc ha escrit res. Perquè quan algú està en desacord amb tot s'espera que faci alguna proposta. Vostè, senyor Roca, ha estat totalment incapaç ni d'entendre el que ha llegit ni d'escriure absolutament res.

Dita aquesta qüestió, vull agrair molt sincerament la intervenció de tots els grups, amb els quals, doncs, hi han punts de discrepància i punts d'acord, però en tot cas hem abordat amb responsabilitat, entenc, o s'ha abordat amb responsabilitat un tema important per al país.

Per tant, les esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa en bona part les acceptem. Les acceptem

perquè creiem que és bo reafirmar alguna cosa que s'havia dit en la moció anterior, presentada pel Grup Socialista, moció que compartim i que, com deia la senyora Arrimadas, doncs, hem de saber ara com està el seu grau de compliment. I per això hi ha un punt en aquesta moció, concretament el punt 4, on el que demanem és que es presenti al Parlament el grau de compliment d'aquesta moció. Per tant, estem d'acord que cal revisar, en el marc de la comissió de seguiment, el Pacte nacional per a la recerca.

I compartim i reafirmem les premisses establertes en aquesta moció: innovació lligada a desenvolupament industrial; necessitat de mobilitzar recursos privats... Sí, senyora Vallet, necessitat de mobilitzar recursos privats a la innovació. Perquè la innovació és per millorar el teixit productiu, i el teixit productiu és en mans privades. «Privades» vol dir potser a vegades també de l'economia social i cooperativa; no té per què no ser així. Per tant, en cap lloc diem que basem el finançament de la recerca en el benefici, això no ho diem; sí que diem en el valor afegit generat, perquè volem estructures productives de llarg recorregut. Sabem que quan ens dediquem a sectors productius amb poc valor afegit tenen pocs anys de pervivència, i el que volem és assegurar llocs de treball. I sí al benefici social generat en forma de llocs de treball, és clar que sí. Lligat a això, sí. No tenim un problema d'excés de recerca privada i manca de recerca pública; no és aquest, el nostre problema. Tenim, afortunadament, una bona recerca pública, i l'hem de seguir tenint, i no li hem de retirar ni una engruna de suport, ans al contrari, però hi ha una enorme desproporció en la participació d'aquell apartat d'aquella recerca més bàsica, allò que en diem «innovació», de cara al teixit productiu, i és el que es vol concretar.

I sí que es vol passar a mesures concretes, senyora Arrimadas, com és, per exemple, establir el principi –que això també l'interessa a la senyora Vallet– que els centres que busquem no són cent per cent privats: són, un terç, finançament basal públic; un terç, finançament competitiu públic –en aquest cas europeu o d'estructures superiors–, i un terç, facturació del sector privat. I tant que sí. *(Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)* Però és que el problema que tenim avui dia és que, amb un PIB de 200.000 milions, els nostres centres tecnològics només han facturat al sector privat 10 milionets! Aquest és el problema que tenim. I aquí és on fiquem un objectiu concret, de PIB d'inversió al qual volem arribar en cinc anys... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.) Sí, senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per demanar votació separada del punt 1.2 bis.

La presidenta

1.2 bis. Perfecte.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)
Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Demandar votació separada de l'apartat 2.1 bis, si no ho recordo malament.

La presidenta

2.1 bis. (Pausa.) No, de 2.1 bis, no n'hi ha...

Santi Rodríguez i Serra

1.2 bis.

La presidenta

Exacte, 1.2 bis. D'acord.

Farem la votació... (Alicia Romero Llano demana per parlar.) Sí, senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Votació separada dels punts 1.3, 2.3 –1.3 i 2.3.

La presidenta

Iniciem la votació d'aquesta moció per les peticions de votacions separades. I comencem per votar el punt 1.2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 abstencions.

Votem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 95 vots a favor i 34 abstencions.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 87 vots a favor i 42 abstencions.

Votem ara conjuntament els punts 1.4, 2.1 i 2.4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 114 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les polítiques públiques amb relació a
l'economia col·laborativa (tram. 302-00205/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques amb relació a l'economia col·laborativa. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Remor de veus. Pausa.) Senyor Aragonès, ja pot començar.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta (*persisteix la remor de veus*)...

La presidenta

Esperi, esperi, esperi que hi hagi silenci...

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, vicepresidenta, diputades, diputats, la moció que presentem per part del Grup d'Esquerra Republicana, posteriorment al debat que vam tenir amb el conseller Felip Puig en el passat Ple sobre consum col·laboratiu i economia col·laborativa, té un únic objectiu, que és que aquest Parlament es posi a treballar, aquest Parlament entomi el repte d'oferir unes conclusions, d'oferir un marc de treball a les administracions públiques, uns criteris a seguir per a la regulació de l'economia i del consum col·laboratiu.

Per tant, el que nosaltres proposem és que en aquest Parlament hi hagi una comissió d'estudi en què els diferents grups parlamentaris, però també els representants d'operadors econòmics, de consumidors i d'administracions públiques catalanes, puguem finalment fixar uns criteris per a la regulació que hagi de fer el Govern de la Generalitat, però també com a base per al que hagin de fer els ajuntaments del país amb relació al consum i a l'economia col·laborativa.

I ho fem d'aquesta manera oberta, perquè creiem que ara mateix (*remor de veus*)... –gràcies–, ara mateix cal..., aquest debat a nivell de país no s'ha portat a terme. L'economia col·laborativa ha comportat un canvi en les formes de consum que afecta determinats sectors d'una manera molt especial. I els exemples, alguns, estan sobre la taula i són els que hem estat debatent en el Parlament, amb la interpellació amb el conseller, però són els que tots tenim al cap: des de noves formes d'intermediació en l'allotjament turístic, i que fa que algunes formes, doncs, d'aquest allotjament que s'ofereix no encaixin ben bé en la normativa que tenim o directament la vulnerin, i, per tant, això genera uns efectes de convivència, a nivell ambiental, a nivell de protecció de drets de consumidors, etcètera; o formes, noves formes de compartir mitjans de transport, que poden entrar en contradicció

amb la regulació del transport tal com està fet, i el cas més clar que hi ha hagut, que és un debat que no només tenim a Catalunya, sinó que estan tenint a Alemanya, que estan tenint als Estats Units, que estan tenint a moltes ciutats europees, quan hi han particulars que passen de compartir el seu cotxe a fer-ne un negoci, per tant, trepitjant una activitat que té unes llicències, que han costat uns diners, que a més està molt regulada i que a més no està en el seu millor moment, com és tot el que seria el transport públic a través de mitjans privats, el cas del taxi. I, per tant, això hem de posar-ho en una balança i equilibrar-ho.

Evidentment, va molt més enllà, i hem d'evitar que el que són noves formes de consum col·laboratiu acabin esdevenint una trampa per generar negoci fora de la normativa. No perquè la normativa, doncs, sigui un element sagrat, sinó, simplement, perquè tindrem efectes no desitjats a nivell negatiu, que hem d'intentar evitar. A nivell de precarietat laboral, si algú es basa a compartir cotxe, a llogar una part de la casa i en una transacció de béns feta, doncs, a través dels mitjans de l'economia col·laborativa, les tecnologies que ofereix internet, i tot això es fa fora de la llei, tindrem problemes amb protecció de consumidors, tindrem problemes ambientals, tindrem problemes tributaris.

Quins són els avantatges que ens ofereix que tot això es faci avui a través d'algunes plataformes d'internet? En primer lloc, la traçabilitat. Tot és públic. Per tant, és una certa manera d'emergir unes activitats que ara estaven en l'economia submergida. Per tant, emergim-les, fem que s'adaptin a la normativa. Entenguem que hi han noves formes de consum que probablement no estan incloses en la normativa actual i que hauríem d'incloure, i també, doncs, que tothom pugui jugar amb unes mateixes normes i evitem la competència deslleial, que és una de les protestes dels sectors que avui estan consolidats i que, doncs, també posen sobre la taula quan emergeixen fenòmens com Airbnb o Uber, que, realment tenen avantatges però també han provocat problemes.

El debat que tindrem aquí al Parlament –perquè nosaltres comptem, doncs, que la moció es podrà aprovar– és un debat que estan tenint a moltes capitals europees, és un debat que s'està tenint també a moltes capitals d'estats dels Estats Units i, per tant, el que fem és: el Parlament ha d'entomar aquest repte i hem de portar a terme, doncs, aquest treball en els propers mesos.

Hi han algunes esmenes, ja m'avanço; hem arribat a un acord amb una esmena amb el PSC, que en l'acord, doncs, hi afegirem també, a petició de Convergència i Unió, la referència als operadors econòmics representants de consumidors i d'administracions públiques catalanes en el punt 2. Però, sobretot, el termini que aquests treballs els hem d'acabar en sis mesos; per tant, no ens hem d'entretenir i en sis mesos hem de tenir aquestes conclusions sobre la taula.

Gràcies, senyora presidenta, vicepresidenta, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia de nou, diputats, diputades. Bé, doncs, avui ens presenta una moció el Grup d'Esquerra Republicana, a través del seu diputat Pere Aragonès, que parla d'un tema que està d'ampíssima actualitat, que és el consum i l'economia col·laborativa. Realment, en els últims temps, probablement per la crisi que també estem vivint, una crisi en què s'han posat, doncs, sobre la taula alguns defectes, segurament, d'aquest sistema capitalista en què vivim, i algunes dades que justament marquen aquestes crisi i aquest canvi que molta gent està demanant, no?, aquesta transformació que molta gent està demanant.

Cal pensar que el 40 per cent dels aliments que hi ha al planeta es malbaraten, un 40 per cent, tenint en compte la quantitat de gent que no pot menjar un àpat al dia. O en aquests moments tenim 533.000 milions de dòlars en objectes que no s'utilitzen, a tot el planeta. És a dir, hi han dades que realment són esfereïdores i que, d'alguna manera, exemplifiquen per què apareix aquest fenomen de l'economia i el consum col·laboratiu. Segurament, perquè deixem d'utilitzar la paraula «posseir», perquè amb la crisi també cada vegada es pot posseir menys, es pot tenir menys, i es comparteix més o es vol compartir més. Si no ho puc tenir, almenys ho vull provar. I per tant, aquest canvi de filosofia provocada per la crisi és el que està portant que aquest fenomen, podríem dir, doncs, ens plantegi un repte a les administracions, per tal de poder regular-les i garantir un bon consum als ciutadans; també, doncs, uns elements lligats a la legalitat i a la fiscalitat que facin que aquesta economia sigui justa.

És interessant veure també com tot aquest moviment té molta relació amb les noves tecnologies. Això és un element clau. Segurament, diuen alguns experts que la mala atenció que es dona al client, el mal servei que es dona molt sovint, els abusos en els preus, però també aquesta digitalització del món en què vivim, doncs, està provocant que aquest fenomen sigui cada vegada més gran. L'altre dia en un estudi, l'MIT calculava que el potencial d'aquest tipus d'economia està en aquests moments a l'entorn dels 82.000 milions d'euros, i la revista *Forbes* deia que, si ho analitzem personalment per a aquelles persones que hi participen, aquesta xifra és de 2.580 milions d'euros. És a dir, estem parlant de xifres molt importants, que realment poden tenir un impacte a l'economia molt elevat, i per tant, doncs, nosaltres creiem que és encertada aquesta moció. De fet, ja algunes propostes també es van plantejar en el debat de política general. Nosaltres teníem alguna proposta també en aquesta línia, perquè cal, doncs, afrontar aquest repte que ens planteja aquest consum, aquesta nova manera de consumir, valgui la redundància, i també d'establir un nou siste-

ma, que potser va més de la producció al consum, no? Per tant, doncs, en aquest sentit ens sembla encertada la moció.

Nosaltres hem fet alguna esmena, perquè ens semblava, i ho hem dit al diputat Aragonès, que valia la pena concretar una mica. Fer una comissió d'estudi sine die em sembla que no té massa sentit, perquè el repte el tenim avui ja aquí, i valdria la pena que, com a mínim, hi posem un termini perquè comencin i acabin els estudis, com a mínim, en sis mesos. Ja ens donem molt de temps, però com a mínim, no? El senyor Aragonès ha acceptat aquesta esmena, hem fet una transacció, i com a mínim acotarem els treballs de la comissió per intentar en sis mesos tenir algunes respostes i algunes propostes d'actuació de cara al Govern. Tot i que també és veritat que ens va sorprendre que el dimarts un dels acords de govern que va prendre la Generalitat va ser justament treballar en la línia del consum i l'economia col·laborativa. Però, bé, suposo que ja està bé, que ells també hi treballin, no?, que és la seva feina, però nosaltres, des d'aquí, aquesta comissió també podrà escoltar diferents veus, perquè és cert, doncs, que està provocant, també, enfrontaments, amb diferents maneres d'entendre aquest nou repte que plantejem.

Per tant, doncs, donem suport a aquesta moció amb aquesta transacció que hem fet, i esperem que aquesta comissió pugui fer feina i que també el Govern segueixi fent el que li toca per establir un nou camp regulatiu en tot aquest moviment, i també, doncs, per avançar amb actuacions que donin resposta a aquesta necessitat, que és ja avui un repte a Catalunya, i evidentment al país i al món. Però comencem a treballar-ho per aquí i mirem de donar respostes i solucions a aquest gran moviment que creiem que ens portarà elements positius i que està permetent a moltes persones, no només que mengin un plat, que hi ha empreses o hi ha persones que comparteixen plat, sinó que comparteixin vehicle, que comparteixin moltes necessitats que tots tenim i que a vegades no ens pot solucionar el mercat més tradicional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

(Pausa.)

Quan vulgui, eh?, senyor diputat.

Xavier Dilmé i Vert

Molt bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats: nosaltres aquí, en principi, havíem presentat una esmena que era molt senzilla, i que era, doncs, vincular una mica el contingut de la moció a la Resolució 776, aprovada per aquest mateix Parlament fa escasses setmanes. Entenem que podria entendre's com una redundància, si es vol dir així, però ens semblava que era bo centrar el debat en el mandat parlamentari que teníem. Perquè, senyora Romero, no és

que el Govern dimarts es tragués alguna cosa del barret, és que el que va fer el Govern és complir un mandat d'aquest Parlament.

Llavors, bé, és evident que estem parlant d'un tema molt actual, l'economia col·laborativa, consum connectat, consum col·laboratiu, com se'n vulgui dir, perquè hi ha diferents formes, jo entenc que no és només una forma. Són realitats ben presents i, com va dir el conseller en el decurs de la interpellació, el fenomen s'ha d'afrontar diferenciant clarament si hi ha ànim de lucre o no hi ha ànim de lucre. Si hi ha negoci, hi ha d'haver obligacions fiscals, legals, per a operadors i per a intermediaris. La protecció al consumidor, que sempre és la baula més feble de la cadena de consum, ha de ser protegida pels poders públics també aquí. Per això hem de focalitzar molt bé el problema.

També veiem bé el plantejament que va expressar el conseller pel que fa a la necessitat de reflexionar sobre els nivells de regulació, sobre els nivells màxims de regulació que tenim actualment en algunes activitats econòmiques. Perquè és imprescindible que, si volem que hi hagi competència, aquesta competència ha de ser neta, i per poder ser neta les regles de joc han de ser iguals per a tothom. No es pot demanar deu a un i zero a uns altres. Per aquest motiu, aquesta àmplia reflexió, que creiem necessària, lliga perfectament amb la proposta d'Esquerra d'impulsar aquesta comissió parlamentària d'estudi, que no ha de ser una comissió, diguem-ne, endogàmica dels diputats, sinó que –i en això hi hem insistit molt– volem que sigui una comissió oberta, que la gent i els sectors econòmics afectats, evidentment, vinguin a dir la seva.

El Govern, com deia abans, ja ha iniciat aquest procés per regular l'economia col·laborativa seguint el mandat parlamentari. I què ha d'abraçar, doncs, aquesta proposta de resolució? Doncs, a veure, el Govern vol garantir, amb bon sentit, que amb aquestes noves pràctiques, a banda de respectar competència i drets dels consumidors, com he dit abans, s'eviti que es produeixin situacions de precarietat laboral, frau fiscal, economia submergida o inclús afectació sobre la salut, el descans, la convivència en les zones on es duen a terme. Ho compartim plenament, com compartim que s'abordin aspectes com el tractament fiscal de les activitats de l'economia col·laborativa, els mecanismes per a garantir el control de la qualitat de l'oferta o la prevenció de la competència deslleial amb els sectors econòmics implantats, que, com torno a dir, és, ha de ser una prioritat.

Per això, aquesta reflexió, aquesta posada en comú, aquest obrir, diguem-ne, l'hem de compartir amb les empreses del sector, l'hem de compartir amb els sectors econòmics ja implantats i que es vegin afectats per aquestes noves activitats, els agents econòmics i socials en general, i per les entitats municipalistes, que també hi han de poder dir la seva perquè, evidentment, els ajuntaments n'acaben sent una de les parts afectades. Amb aquesta voluntat, donaríem suport a la moció presentada.

Moltes gràcies, conseller, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, em permetran que comenci amb un exemple; més que una anècdota jo crec que és un exemple. I és que Airbnb va néixer l'any 2008 com una *start-up* a San Francisco. Una empresa d'aquestes que des de les administracions impulsem per tal que, a partir de les tecnologies creïn empresa, creïn riquesa, creïn nous negocis que siguin, doncs, oportunitat de creació de llocs de treball. Això era el 2008. El 2012, aquesta empresa que havia nascut com una *start-up* havia ja llogat més de 10 milions de nits arreu del món, i el 2013 assolia també els 10 milions de clients, els 10 milions d'hostes que utilitzaven aquesta empresa també arreu del món.

Doncs, bé, si el 2008 naixia, no és fins a l'agost del 2014, fins fa pocs mesos, que aquesta empresa ha estat legalitzada a San Francisco. És a dir, sis anys després que utilitzés mitjans públics per néixer i per créixer una empresa d'aquestes característiques, les mateixes administracions públiques, d'alguna manera, no venien a reconèixer el dret a treballar, eh?, a treballar, d'aquesta empresa. Aquest simplement n'és un exemple, però jo crec que és molt simptomàtic del que tenim entre mans. No estem parlant d'un cas, estem parlant de moltíssims casos; no estem parlant d'una cosa remota, estem parlant d'una cosa que cadascú de nosaltres portem a la butxaca, i que cada dia, per cert, la mirem una mitjana de cent cinquanta vegades. Per tant, és quelcom que tots tenim molt a l'abast i tots tenim molt disponible.

A dia d'avui, de serveis a través de plataformes tecnològiques en podem trobar de molt diversos. Des dels més coneguts per a trajectes curts –ahir teníem una manifestació davant del Parlament d'un col·lectiu, el de taxistes, afectat precisament per unes plataformes d'aquestes característiques–, però també per llogar cotxes a llarg termini. I hem trobat serveis des de cuidar gossos, intercanviar roba; préstecs, serveis financers de particular a particular; fins i tot, escoles, als Estats Units, on a canvi que el nen rebi l'educació els pares donen classes o els pares fan reparacions a l'escola; venda d'entrades, tot això són..., d'espectacles. I aquest és un element important perquè tenim una llei en tràmit en el Parlament que precisament fa referència al cas de les revendes d'entrades d'activitats recreatives i espectacles públics. Que, per tant, ja tenim una urgència d'abordar aquest problema per una llei que tenim en tramitació en el Parlament. Són exemples d'economia col·laborativa, del que s'anomena el *peer to peer*.

I té avantatges i té inconvenients. Per un costat, entre els avantatges, la importància de l'emprenedoria, la importància d'impulsar iniciatives basades en la tecnologia, de la millora de la competitivitat, de la innovació de processos de què parlava el diputat Amorós fa una estona en aquest mateix faristol, com una font d'ocupació. Però també té altres dificultats, altres res-

triccions, altres riscos: les competències deslleials, la defensa del consumidor –amb el benentès que de consumidors possiblement aquí n'hi hagi més d'un, perquè hi ha algú que contracta una plataforma per oferir els seus serveis i, per tant, és consumidor a la vegada que és proveïdor d'una tercera persona, i, per tant, hi ha qui assumeix el rol de consumidor, per un costat, però també de proveïdor en la mateixa relació–, aferrar economia submergida, etcètera.

Nosaltres una mica de desconcert en relació amb el que el Govern en aquest sentit sí que tenim, perquè el conseller ens deia fa quinze dies que tenien un grup de treball en el Govern que estaven estudiant la normativa, i veiem que aquesta mateixa setmana el Govern acordava encarregar directament al Departament d'Empresa i Ocupació i al Departament de Territori una normativa específica sense fer referència al grup de treball ni a cap mena de conclusió del grup de treball.

En definitiva, el que es demana en aquesta moció és crear una comissió d'estudi en seu parlamentària per analitzar-ho. Hi donarem el nostre suport. Ens sembla extraordinàriament encertada l'esmena que ha estat incorporada per tal de limitar el temps precisament per evitar el que deia al començament, que era que passessin sis anys i no sis mesos com a San Francisco.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. En primer lloc, dir que l'economia col·laborativa té per nosaltres més oportunitats que amenaces, tot i que planteja reptes, no? I per això estem d'acord amb la moció presentada per Esquerra Republicana en la necessitat d'adaptar el marc normatiu per a evitar els problemes que sovint es poden generar en la contradicció o en la convivència entre les velles i les noves formes de consum. En l'àmbit turístic, amb l'intercanvi d'allotjaments turístics; en el camp de la mobilitat, com vam veure aquest estiu també en la conflictivitat al voltant de la plataforma Uber, no?, que connecta passatgers amb conductors i a la qual els taxistes acusen de competència deslleial; en l'àmbit financer, amb l'intercanvi de finançament entre empreses o entre particulars, i fins i tot en l'intercanvi de temps, no? En fi, de serveis i productes molt diversos.

És una realitat existent i caldrà estudiar quin és el marc normatiu més adequat per a reduir els possibles efectes negatius que puguin tenir els reptes que deia, no?, pel que fa a les condicions laborals i la precarietat, pel que fa a la fiscalitat, pel que fa a les situacions d'economia submergida.

I és evident que hi ha sectors econòmics que veuen també l'economia col·laborativa, doncs, com una amenaça. I és evident, també, que hi ha molta bona part de

la legislació, com és la Llei del taxi, que és del 2003, que es va fer en un període on aquesta situació i aquest fenomen no existia. I també estem, per tant, d'acord amb la creació d'una comissió d'estudi i en sembla molt bé la limitació temporal dels sis mesos.

Dit això, algunes consideracions. Aquest model econòmic ja és imparable, s'expandeix gràcies a la xarxa, i també per la crisi econòmica, que fa més necessària que mai la necessitat d'accedir a serveis a cost zero o a baix cost. I també genera un model de negoci que no només són les plataformes d'intercanvi, sinó els treballadors o microemprenedors que utilitzen aquestes plataformes per oferir serveis a baix cost. Per tant, té un gran potencial; segons un estudi de mercat, a l'Estat espanyol el 53 per cent dels ciutadans estarien disposats a compartir o a llogar béns en un context col·laboratiu, nou punts menys que la mitjana de la Unió Europea.

I no sé si es pot ser tan optimista com Rifkin, no?, optimista des del meu punt de vista, quan afirma recentment en un llibre, *La societat del cost marginal zero*, que el procomú col·laboratiu pot acabar substituint el capitalisme en els propers quaranta anys al substituir el benefici i la propietat per una xarxa distributiva i col·laborativa de béns i serveis. No sé si es pot ser tan optimista, però, ja li ho dic, conseller, des del meu humil punt de vista, té unes potencialitats evidents de canvi i de transformació. La idea de compartir en lloc de posseir, de garantir l'accés a serveis en el transport, en el lleure, és evident que té aquest potencial, no?

I és també una resposta al mal funcionament dels mercats de serveis, a l'abús dels preus, als mals serveis i a les males regulacions, eh? Per això també apareix l'economia col·laborativa. I compartir permet millorar l'eficàcia productiva, social i ambiental. Cal recordar, per exemple, que el 95 per cent dels vehicles passa la major part dels temps sense utilitzar-se, i quan s'utilitzen sovint és per cercar aparcament. O que el 40 per cent dels aliments del planeta es malgasten, no? Jo crec que són dades prou evidents que indiquen la potencialitat d'aquesta forma de nova economia col·laborativa.

Però és una economia que també té les seves pròpies contradiccions. Ho veiem en l'àmbit de la fiscalitat, ho veiem en l'àmbit..., o del risc d'afavorir, segons com, l'economia submergida, les acusacions de competència deslleial...; o també en un altre àmbit com és la gran agressivitat, a vegades, en la comercialització d'aquest tipus de productes per part d'algunes plataformes, o les condicions laborals de caràcter precari, que farien necessari precisament que els principis col·laboratius s'apliquessin internament i en la seva relació amb els usuaris, no? Els valors i la filosofia col·laborativa també aplicats per a aquestes mateixes plataformes.

Per tant, pensem que caldrà comptar en aquesta comissió d'estudi amb l'opinió dels operadors econòmics, amb l'opinió de les associacions de consumidors i usuaris i també amb l'opinió i la valoració dels sindicats, que crec que els haurem d'escoltar sobre tot això, no?

Reiterar, doncs, l'acord amb la moció, pel que deia al principi, perquè entenem que l'economia col·laborativa és més una oportunitat que una amenaça i que els poders públics el que han de fer no és prohibir-la o limitar-la sinó canalitzar-la, regular-la per facilitar-ne l'expansió.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor Aragonès, si ara fa tot just quinze dies li deia que d'una moció que vostè mateix havia presentat no li votaríem ni un punt, aquesta setmana em congratulo de dir-li que la hi votarem sencera, perquè entenem que és una proposta assenyada, raonable i, a més a més, interessant, d'acord amb aquestes noves formes de negoci vinculades a plataformes *online* on es comparteixen serveis i productes.

En la seva interpellació amb el conseller el conseller va haver-hi un moment que s'hi va referir i li va dir: «Escolti, té vostè raó a explicar o exigir la necessitat d'una regulació d'aquestes noves fórmules de negoci», com a conseqüència que no podem posar portes al camp, però si que és necessari regular noves situacions que es donen, no?, moltes d'elles sorgides a conseqüència de la crisi, de la crisi econòmica, on, clar, allò que es diu, no?, *el hambre agudiza el ingenio*, i la gent busca altres fórmules amb les quals obtenir serveis a més baix cost i interactuant amb altres persones per tal de fer una distribució de béns i serveis més ajustada a les necessitats.

Però, clar, no podem defugir que aquestes noves situacions o noves fórmules de negoci el que fan és crear situacions complicades, no?; com, per exemple, greuges comparatius, intrusisme professional, competència deslleial, desprotecció al consumidor, etcètera. I tot això, aquestes noves situacions, és el que fa més necessari que mai generar una nova regulació, perquè les lleis existents fins ara no donen resposta suficient a aquestes situacions.

I a nosaltres en sembla important crear aquesta comissió d'estudi en la qual els agents implicats vinguin a explicar-nos exactament quines són les necessitats generades i com podem regular-les. I, al nostre entendre, aquí s'han de conciliar els interessos de tres agents implicats.

El primer, aquests nous operadors, els quals entenem que no s'ha de criminalitzar; és a dir, algú té tot el dret a poder explotar el seu pis de propietat, sempre que ho faci dintre de les normes establertes. I, per tant, el que nosaltres volem és que aquests nous operadors comptin amb un marc jurídic que garanteixi la seva seguretat jurídica a l'hora d'oferir aquests serveis. Per tant, un dels agents implicats, aquests nous operadors.

L'altre, els nous usuaris. És a dir, és normal que, a la ciutat de Barcelona, com s'ha produït aquest estiu, doncs, hi hagi turistes que vulguin trobar allotjament turístic a un cost o en unes condicions més favorables als seus interessos, i, per tant, els usuaris d'aquests serveis tenen tot el dret a explorar noves ofertes, altres ofertes de serveis, que responguin al seu nivell adquisitiu. I, per tant, també hem de conciliar aquests interessos.

Però crec que aquí qui, com a agent implicat, té més importància són les administracions públiques, tant l'Administració de la Generalitat a l'hora d'elaborar aquesta regulació precisa per ordenar-los..., però també els ajuntaments a l'hora de fer complir –de fer complir– les ordenances municipals perquè aquestes activitats es desenvolupin d'acord amb la seguretat jurídica que cal i que responguin a les necessitats de tothom.

Escolti'm, el que va passar aquest estiu a Barcelona no m'imagino jo que passés a la ciutat de Nova York, perquè tots sabem que la ciutat de Nova York no hauria permès..., o l'Administració pública, l'Ajuntament de Nova York, no hauria permès que això es produís i hauria estat més dura a l'hora d'exigir el compliment de l'ordenança de civisme o d'altres ordenances municipals.

Per tant, creiem que és important també la imatge que donem, no?; establir aquestes normatives, fer-les complir, i sobretot que les ciutats i els ajuntaments posin a disposició d'aquestes noves fórmules de negoci els recursos necessaris per obtenir o per fer complir aquesta normativa tan important.

Per tant, creiem que és important que aquesta nova regulació conciliï els interessos dels tres operadors: els nous operadors; les persones, els nous usuaris, però també les administracions públiques, que són les responsables de fer la llei i també de fer-la complir.

I és en aquest sentit que, com que ens trobem davant d'aquestes noves oportunitats, nous reptes, és important la creació d'aquesta comissió d'estudi i l'elaboració d'aquesta nova normativa. Trobem també interessant el fet que es limiti en el temps per tal de garantir que això estigui fet en un temps prudencial i que d'aquí a properes temporades turístiques tinguem la normativa a punt perquè es pugui fer complir.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP en la Moció sobre polítiques públiques amb relació amb l'economia col·laborativa. Dir que hi votarem a favor, que la moció és obvi que proposa dues mesures per encarrar amb garanties l'auge d'aquest fenomen: d'una banda, dotar d'un marc normatiu, amb la voluntat d'adaptar-lo, i, de l'altra, també, per crear una comissió

d'estudi, que ens sembla necessària, imprescindible i absolutament contemporània. Hi votarem a favor.

Però també és veritat que voldríem fer algunes consideracions respecte a la bibliografia publicada darrerament sobre aquest fenomen –el diputat Vendrell citava Rifkin, efectivament–; si la potencialitat democràtica, social i econòmica d'aquest tipus d'economia és o no és una alternativa real a l'actual crisi i, òbviament, a l'actual model de producció i a l'actual capitalisme senil, com sempre el definim.

Cada dia que passa és veritat que això creix, aquestes pràctiques creixen, però sempre hi ha dos models, no?, que es comparteix el cotxe o el menjar, s'intercanvien allotjaments entre viatgers o turistes, s'ofereixen préstecs econòmics com les CAF, comunitats autogestionades financeres, a la mateixa escala o al banc del temps, a *crowdfunding*, als MOOC, cursos oberts en línia massius, a programari obert, o fins i tot la producció pròpia d'objectes mitjançant les impressores 3D.

Però, com que s'han dit moltes coses, sí que ens agradaria fer contraposar el blanc i el negre, el sol i la lluna i el Rifkin, no?, amb el Chul Han, que és coreà, un filòsof coreà que també ha abordat... Rifkin, efectivament, en l'obra que citava en Josep, *La sociedad de coste marginal cero*, sosté que aquest nou paradigma econòmic ens aboca indefectiblement a una era de béns i serveis gratuïts, que suposa la contracció del capitalisme durant el pròxim mig segle, i l'auge del procomú col·laboratiu com a model dominant. És a dir que Rifkin sosté que això seria possible gràcies a la unió de la internet de les comunicacions amb una internet de l'energia i una internet de la logística, encara incipient, que constitueixen l'anomenada «internet de les coses» i, per tant, l'avantsala de la tercera revolució industrial.

En conseqüència, també, Rifkin augura que aquest procomú col·laboratiu enterrarà el capitalisme –és una tesi agosarada, però això diu–, perquè mentre el mercat es basa en l'interès personal, en la plusvàlua, en l'impuls del benefici material, el procomú està motivat per l'interès col·laboratiu i allò que el propulsa és el desig de connectar i de compartir. «Si el mercat capitalista fomenta el dret de la propietat i la recerca» –això diu Rifkin– «d'autonomia, el procomú col·laboratiu promou la innovació desinteressada, la transparència i la creació de comunitat.» Molt bé, molt interessant i molt bonic.

Què diu el coreà Chul Han, que ha publicat quatre llibres, que a nosaltres ens semblen molt interessants, sobre el procés de transformació de l'economia global: *La sociedad del cansancio*, *La agonía del Eros*, *La sociedad de la transparencia* i *En el enjambre*. Han –provocant intel·lectualment, segurament– sosté l'economia col·laborativa no és res més que la forma que adopta el capitalisme per consolidar-se. I, per sostenir aquesta postura –que pot sorprendre–, Han adverteix que si a la societat capitalista i postindustrial el poder estabilitzador era normatiu, era impositiu, era repressiu, en el sistema de dominació neoliberal aquell poder estabilitzador ja no és repressiu, sinó seductor i

captivador. Avui, l'explotació dels individus no s'aconsegueix restringint-ne la llibertat, sinó en nom de la llibertat. I els resultats poden ser molt paradigmàtics. Un primer dogma, un primer paradigma, seria el dogma de l'emprenedoria, a través del qual el neoliberalisme ha convertit el treballador precari en empresari i, en conseqüència, també, en autoexplotat; és a dir, interioritzar l'esclavatge.

Han situa que el que no va funcionar via impositiva triomfa ara a través de l'ús de la llibertat. I, segons Han, és des d'aquesta perspectiva, des d'aquest canvi estratègic adoptat pel neoliberalisme que s'ha d'analitzar l'economia col·laborativa. Ben al contrari que Rifkin, Han sosté que l'economia del compartir ens aboca a la comercialització total de la vida, a l'absoluta mercantilització; ja no és possible l'amabilitat desinteressada, perquè l'economia del *sharing* comercialitza l'amabilitat, l'hospitalitat i ningú no dona res –ningú no dona res– voluntàriament. Han ho sintetitza amb una frase autènticament lapidària –obro cometes–: «El capitalisme assolix la seva plenitud en el moment en què el comunisme es ven com a mercaderia» –tanco cometes.

Els posicionaments contraposats d'aquests dos autors –Jeremy Rifkin i Byung-Chul Han– demostren que, com tots els fenòmens socials, hi ha la cara A, la cara B, l'aparença benigna i la part també maldestra. Per això des de la CUP donem ple suport a la proposta dels companys d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè entenem que és prioritari i urgent abordar aquesta realitat, perquè hi ha dos models: el que sí que té potencial de transformació social i el que perverteix aquest model, en nom de la cooperació mercantilitza la col·laboració i la cooperació. Per tant, el teló de fons i el canvi de rasant i el corrent subterrani és aquest. Si resulta que ara el mercat lliure ha decidit cooptar, integrar i pervertir, no?, els principis de la col·laboració, del suport mutu i de la cooperació. Un debat imprescindible i apassionant.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, vull agrair a tots els grups parlamentaris el suport al fet que es plantegen..., les intervencions, evidentment, el to i el contingut, la bona predisposició per poder treballar i el fet que entomem el repte tots plegats, i que no hi anem amb posicions tancades d'entrada. I crec que això demostra potser que el repte és molt gran i que, en els propers sis mesos, assumir-lo en tota la seva plenitud serà difícil, però, en tot cas, els vull agrair la proposta.

També, doncs, donar les gràcies als grups que han presentat esmenes. Hem fet una transacció sobre el punt 2 de l'esmena del PSC, en el sentit d'incorporar la idea, doncs, que el termini ha de ser en sis mesos,

i mantenir –i això sí que ja ho hem passat a la Mesa, també– que el treball ha de ser conjunt amb els grups parlamentaris, representants d'operadors econòmics, de consumidors i d'administracions públiques.

Alguns comentaris molt breus, sobre els participants en aquesta reflexió, en aquests treballs que hem de fer al Parlament. La diputada Mejías parlava dels ajuntaments, té tota la raó: els ajuntaments són moltes vegades els que han hagut de donar la primera resposta a alguns dels problemes que ha generat això, i, a vegades, no hi han pogut donar resposta. I aquest estiu vam tenir, en el cas de Barcelona, doncs, l'emergència d'un conflicte en el qual l'objecte de la comissió que tirarem endavant hi té una relació –no n'és la causa, probablement, però hi té una relació–, i, per tant, els ajuntaments, doncs, també moltes vegades han hagut de respondre a aquests reptes; però també hi ha ajuntaments que han utilitzat algunes d'aquestes plataformes, per exemple, per cobrar la taxa turística i per fer inspeccions en aquells allotjaments que s'oferien i que no estaven regularitzats, i com que estan publicats a internet, i hi ha traçabilitat, doncs, ho han aplicat.

També, una altra de les organitzacions que voldrem que hi participi, i abans ho comentàvem amb el diputat Vendrell, són els sindicats. Perquè..., si els béns són gratuïts, potser el treball acaba sent gratuït. I, aleshores, això no és ben bé el que ens agradaria; o, en tot cas, com que el capitalisme moltes vegades és com l'energia, que no es destrueix sinó que muta, doncs, és un element en què cal reflexionar, no?

I, finalment, per acabar, el diputat David Fernández parlava, doncs, de..., bé, feia tot un conjunt de reflexions, no? Quan tenim molts productors, quan tenim molts consumidors i quan hi ha molta informació disponible, i intercanvi econòmic, s'entén, això s'acosta molt al que en diem «els mercats de competència perfecta». Però tots sabem que els mercats de competència perfecta existeixen només en els llibres i que en la realitat generen externalitats negatives sobre treballadors, sobre el medi ambient, sobre la societat, i que per això té sentit la intervenció pública. Això és el que volem fer, amb tota la modèstia del món, en aquesta comissió.

Per tant, moltes gràcies a tothom, i ens posem a treballar.

La presidenta

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció amb les esmenes, o l'esmena incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de turisme (tram. 302-00206/10)

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model turístic. (*Remor de veus.*) Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

(*Persisteix la remor de veus.*) Esperem uns segons que els que hagin de marxar..., la deixin parlar.

(*Pausa.*)

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, segona moció del dia, es referia abans que la nostra estava, doncs, feta en aquest moment de tancament de l'estiu, amb totes les xifres sobre la mà, amb les xifres bones per nombre, si només es volen calcular així, deia jo en aquell moment, però també amb les xifres de la qualitat i d'altres qüestions que no han estat posades sobre la taula. També ens emmarcàvem en aquella moció en el moment en què el conseller ja havia dit, doncs, que s'havia de revisar l'impost.

I el conseller em va dir: «Vostès tenen un model de turisme molt diferent.» Li vaig dir: «Clar, òbviament.» Tenim dues visions, jo diria també, per això, diferents ambicions, diferents ambicions i diferents defenses d'interessos, no?: nosaltres aspirem al fet que la defensa dels interessos vagi més cap a allò comú que no pas als d'alguns particulars, i en això es basa molt la nostra moció, en el que podem fer per fer canvis substancials perquè aquest turisme que tenim pugui eixamplar-se en allò que és positiu i pugui limitar-se en allò que és negatiu, perquè el límit no vol dir perdre-hi, en el límit de vegades hi ha l'equilibri de poder fer que un sector, que s'ha dit abans, que és gairebé el 12 per cent del PIB i ocupa el 14 per cent de treballadors, doncs, pugui tenir millors adopcions.

I el primer que li plantejàvem era l'efecte que havien causat a Barcelona, aquest estiu, els pisos turístics –no només a Barcelona, sinó a altres espais– i la problemàtica dels pisos turístics. I en això es basen, bàsicament, els nostres primers punts. Volem tornar enrere. Volem tornar a allò que l'òmnibus va matar. Perquè l'òmnibus..., i ho vam veure ahir en el dret de les persones amb discapacitat, quan vam veure que, gràcies a l'òmnibus, és molt més difícil que les persones puguin tenir un habitatge digne i tenir autonomia personal i tenir accessibilitat. Doncs, en turisme passa el mateix: l'òmnibus –permeti'm el sentit figurat– mata, mata possibilitats de control. I volem, sobretot i molt especialment, retornar a la llicència i no a la comunicació prèvia, introduir totes aquelles mesures necessàries que calguin per a aquest retorn. Volem tornar enrere.

També volem regular les activitats, diríem, amb un control i una coordinació. I per això demanem, en una moció, que hi hagi, doncs, coordinació entre els departaments de Territori, Sostenibilitat, Empresa, Ocupació i Economia per treballar per posar fi a les

qüestions d'aquests habitatges, sancionar el fenomen d'allotjaments, apartaments o albergs que siguin irregulars. I volem una major implicació de la Secretaria d'Habitatge en aquest sentit. Apellem a la inspecció per a aquests controls.

També necessitem, i li ho deia en la meua moció..., hem d'obrir-ho. Els interessos no poden ser només d'uns quants –molt legítims. Hem de compartir col·lectivament aquest model de turisme. I el que li demanem és obrir la composició de patronats i consorcis de turisme a entitats sindicals i comunitats de veïns.

També volem evitar, doncs, la presència massiva de turisme en certes zones. I això, en aquest sentit, cal regular-ho.

Si una cosa –i avui s'ha plasmat, aquest matí– fa funcionar el turisme o qualsevol activitat són les persones –les persones. Sense formació, sense bon salari, sense condicions laborals..., no podem seguir permetent l'explotació que jo li comentava, conseller, l'altre dia, que hi hagi cambres de pisos a Barcelona que cobrin dos euros i mig per hora. *No pot ser.* I que hi hagi uns beneficis empresarials del 8 per cent a la indústria hotelera, en aquest mateix moment. *No pot ser.* I ens hi hem de posar i ens hi hem d'arremangar. I crec que en això hem trobat, doncs, alguna proposta conjunta.

L'altra qüestió ja era parlar de la modificació, doncs, de la taxa, de l'impost turístic. Miri, nosaltres el que li demanem és que el 50 per cent vagi als ens locals i que aquest 50 per cent no serveixi només per a promoció del turisme, sinó que aquest impost sigui per revaloritzar tot allò que també li demanem, que és que vagi al turisme rural, a l'agroturisme i a tot allò que fa decantar una mica la balança de la massificació del sol i la platja cap a l'interior, per equilibrar el territori. I, òbviament, li demanem que els qui viuen al territori i ja l'equilibren –com cases de turisme rural, agroturisme...– en quedin exempts, perquè ja ho estan fent amb la seva feina i estan allà cada dia.

I l'altra era..., si una és el control sobre el frau que pugui haver-hi en la llei en la contractació, sobre els horaris, l'altra i darrera proposta que li fèiem era reforçar els mitjans del sector per formar tant aquestes persones, sobretot les menys qualificades que treballen al sector, com les capacitats dels mateixos empresaris, perquè entenem que cal també formar-se i cal adaptar-se a les noves tecnologies. I amb la formació dels treballadors volem que tinguin la formació necessària per seguir dignificant una professió que és una professió digna, que no volem que sigui, com es comentava aquest matí, la professió, diríem, de l'esclavatge del segle XXI, i avançar cap a un model, això que li deia: equilibrat, sostenible, i també compatible amb altres sectors que tenim en el territori –vam parlar-ho també l'altre dia–, com són la indústria i d'altres. No hem de fer un monocultiu i hem de fer un turisme perfectament endreçat, perfectament ordenat, perquè només aquest turisme és el que tindrà futur.

Moltes gràcies, conseller... Un darrer prec, que no és a la moció, perquè ha passat... Sé que no podem evitar que la gent viatgi lliurement dins la Unió Europea i vinguin vells i hi hagi molta afluència turística. Però sí

que podem evitar que hi hagin tants creuers de luxe, i crec que en això també ens hi podríem posar. Gràcies. No hi és, aquí; hi serà un altre dia.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

(Veus de fons.)

Juli Fernandez Iruela

Jo ho vull tot –jo ho vull tot. Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, aquesta és la segona moció que ve en aquest plenari amb relació a un tema important, com és el sector turístic.

Dir que el nostre grup ha presentat dues esmenes, una que fa referència al punt 1, apartat c, en el qual nosaltres parlàvem de l'expropiació temporal, i també fèiem un especial incís que fos bàsicament als habitatges que estan amb titularitat d'entitats bancàries, i també de societats immobiliàries; per tant, intentàvem concretar-ho més. Dir que aquesta esmena no s'ha acceptat; per tant, demanarem..., ja ho avanço: demanarem vot separat de la moció en aquest punt concret, i la resta la votarem tota en el seu conjunt, de forma conjunta.

Dir que també hem de fer una esmena amb relació al 50 per cent de recursos d'aquests fons. L'esmena va destinada a fer que en el cas de Barcelona sigui el cent per cent, i també a ampliar la seva destinació.

Bé, és una moció que jo crec que té quatre apartats. Ja ho he dit abans a la portaveu, que segurament que hi havia molta coincidència; el que passa, que la nostra era molt més genèrica, aquesta és més concreta. Quatre apartats: un, que parla bàsicament de política urbanística i habitatge, molt lligada al model de ciutat, com he dit jo abans, al model turístic; un segon, que fa referència a la inspecció; un tercer element, que fa referència a la participació, per intentar que també, diguéssim, per tot el que fa al disseny del model turístic hi participin tots els operadors però també les entitats veïnals, i un quart, que fa referència a l'impost sobre estades turístiques.

Per tant, cal dir que en aquest cas s'hi incorporen modificacions substancials, importants, que van des de la mateixa llicència d'activitat al que és la coordinació entre els diferents òrgans de l'Administració, a l'hora de planificar urbanísticament, i també els plans d'usos en determinats municipis.

Per tant, el nostre grup està, d'alguna manera, d'acord amb la filosofia de la moció.

Entenem que en aquests moments un tema importantíssim és acotar els controls, els àmbits de control i la col·laboració entre els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat.

També estem d'acord que cal seguir apostant per la participació. En aquest cas, el punt número 5 de la moció parla d'iniciar els canvis en la composició dels òr-

gans, en aquest cas, de participació, dels patronats i els consorcis.

Estem d'acord especialment amb el punt número 7, que fa referència a complir la legislació vigent en matèria laboral i horaris. Entenem que la nostra competitivitat no ha de ser només a costa dels salaris dels treballadors. Crec que cal afrontar una transformació important, perquè no aconseguirem un model turístic competitiu a costa que els treballadors cada vegada cobrin menys o tinguin més precarietat laboral.

Entenem també que el punt número 8 fa una modificació important del que és l'impost d'estades turístiques, per intentar destinar els recursos al que s'anomena, al que la mateixa moció anomena «recursos d'espais naturals», «revalorització d'elements patrimonials», i també remodelar i rehabilitar les zones turístiques. Per tant, òbviament, el que fa és que obre el que és el destí d'aquests recursos, no tant a la qüestió merament de promoció turística, sinó també, sobretot, a la qüestió de tenir la ciutat ordenada, equilibrada, perquè d'alguna manera ha de ser el reclam perquè la gent, tant la gent que hi viu com la gent que ens ve a visitar, doncs, estigui en condicions correctes de qualitat.

I també el punt número 10 parla d'una cosa que compartim, que és deixar exempt de l'impost el que fa referència a cases rurals i cases de pagès. Per tant, entenem que aquests collectius fóra bo que tinguessin un tracte específic per intentar també estar..., és un sector que li està costant bastant la seva, diguéssim, competitivitat.

Per tant, en termes generals el nostre grup comparteix la moció, excepte en aquest punt del qual he demanat votació separada. I entenc que aquesta moció concreta molt més, va molt més al detall que la del nostre grup. El nostre grup en va presentar una de molt més genèrica, però aquesta crec que va més al que és el detall de la part, bàsicament, urbanística, d'habitatge, d'inspecció, i també de la participació.

Per tant, el nostre grup donarà suport a tots els punts, excepte al punt 1.c, en què ens abstindrem.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excehentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyors diputats, avui portem un torn, realment, d'emocions que tenen a veure amb el tema de turisme; tenen a veure molt concretament amb els fets que van ocórrer a Barcelona. Jo sempre he dit que legislar en calent és dolent, no?, i més quan se vol especificar i dictar.

Miri, nosaltres en aquesta moció que vostès presenten..., que més que una moció això semblen dos projectes de llei, perquè vostès tracten de fer-ho tot, de regular-ho tot, de no deixar ni un espai, ni una esquerda per poder entrar, com ha passat abans amb el Partit Socialista: vostès no deixen ni un espai en el qual se

pugui pensar o se pugui debatre per a ficar alguna cosa pel mig.

Nosaltres ja li diem que hi ha punts que els votarem en contra. L'1 i el 2 els hem de votar en contra, perquè són dos punts completament intervencionistes, sancionadors, controladors, de prohibició, inclús d'expropiació. És al que ja ens tenen acostumats, és el seu llenguatge, és la seua redacció, pura, realment, de formacions polítiques com les de vostès, que es limiten a això: a limitar, a regular, a controlar, a prohibir, a tot allò que realment no deixa un espai per a poder reflexionar i per a poder aplicar el que uns altres grups aporten.

Però com nosaltres, des del grup parlamentari, no som tan sectaris com són vostès... (*Veus de fons.*) Sí, sí, vostè se pot riure el que vulgui: no som sectaris. I s'adonarà que aquí hi ha algun punt de sentit comú i algun punt que el votarem a favor. Vostès el que fan, quan presenta alguna cosa el Grup Parlamentari Popular, és, ja, de sistema, votar que no. Nosaltres, no. Ho dic jo –ho dic jo–, i vostè repassi-ho una mica i ho podrà veure.

Per tant, nosaltres ja li diem que al primer punt i al punt número 2, per aquests conceptes que abans li havia mencionat, nosaltres votarem en contra.

Li votarem a favor el punt número 3, perquè al cap i a la fi el que demana és una coordinació, que ens sembla molt bé, lògica, que entre els diferents departaments, doncs, busquen realment la manera de poder inspeccionar l'activitat de turisme.

Nosaltres –al punt 3 ja li he dit que sí–, al punt 4, el primer punt no l'hi votarem a favor. Hi ha encoberta una expropiació, com és lògic en vostès, en el tema d'habitatges, i que no comporta el que és la precisió realment de tindre, doncs, qüestions que no siguen realment les que vostès apliquen quan no els interessin les coses.

La *b* la votarem a favor. Nosaltres no tenim res..., que hi hagi més personal, i més amb els fets que s'han promulgat i que realment..., o han passat. I nosaltres aquí, absolutament, no tenim res a dir.

Al punt número 5 nosaltres els direm que no. Per una qüestió molt simple: perquè la cooperació d'entitats ja existeix en molts ajuntaments, però no facin que els patronats de turisme, els consorcis de turisme, es converteixin realment en una assemblea. Abans ho estava dient a la proposta de resolució que havia presentat el Partit Socialista: escoltin, la voluntat, hi estigui, però que no estigui dintre d'organismes, que el que fan és més obstaculitzar el treball propi que no, realment, portar una agilitat al que és la mateixa gestió. I més quan vostès inclús parlen de sindicats; doncs, escoltin, fiquem-ho ja tot dintre i els patronats de turisme es convertiran en una assemblea, en la qual qualsevol pot opinar: en salut o en el tema que vostè vulgui. Per tant, nosaltres amb els òrgans participatius hi estem totalment d'acord; evidentment, menys la consulta del 9 de novembre. En la resta, el que vostès vulguin. Però no facin realment el que no és.

Nosaltres..., implementar mesures per a evitar la presència massiva de turisme? Nosaltres ens abstindrem, per una qüestió molt simple: perquè és que queda tan buit que realment nos agradaria saber de quina manera se fa o quin és el tall dels municipis que hi són i no hi són.

El tema del 5, nosaltres completament..., hi votarem a favor. Vull dir, he vist que s'havia duplicat amb el punt número 11, que vostès han retirat.

També, al punt 8 sencer, eh? –sencer–, ens abstindrem, perquè hi ha qüestions en què estem d'acord, però tornem al mateix: tenen aquesta fam de regular-ho absolutament tot, que no deixen espai per poder fer res. Agraïxo..., que és lògic que hagin acceptat aquesta esmena que havien dit, de taxa no i d'impost sí, perquè és...

El punt número 9, nosaltres el votarem favorablement. És una esmena en la qual li diré: nosaltres havíem demanat un 60 per cent, vostès diuen un 50 per cent, però, miri, d'un 30 per cent a un 50 per cent ja és un pas. Nosaltres havíem ficat un 60 per cent per doblar el que fins ara s'estava fent.

Cap problema –abstenció també– al punt número 10.

I a l'11 nosaltres hi votariem a favor.

Per tant, vostè veu aquí que a tot el que sigui ranci, del més pur socialisme, hi votarem en contra, però el que té un sentit comú i el que... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Senyora Laura Massana, ponent d'Iniciativa... És evident que ens trobem davant d'una qüestió complexa. Les darreres setmanes, l'ús turístic d'alguns –siguin molts o pocs– habitatges privats ha estat notícia destacada. Tots hem vist la preocupació dels veïns afectats, i també hem vist que les administracions competents han augmentat considerablement les inspeccions i les propostes de sanció.

Cal, doncs, que entre tots siguem capaços de tractar aquesta qüestió amb el rigor, amb la seriositat que demana una activitat tan important i tan econòmica i rellevant com és el turisme –i no repetiré dades que ja s'han dit en altres sessions: el PIB, l'ocupació, etcètera, no? Però no es pot anar dient o no es pot anar insinuant que la situació estigui fora de control. Jo crec que ben al contrari: tenim unes lleis que regulen la matèria i tenim unes administracions que les fan complir. I estic d'acord amb vostè: tot és millorable, només faltaria, no?, però jo crec que s'estan fent les coses i s'estan intentant fer, i fer-ho bé. I això hem de deixar-ho clar.

La moció que em presenta, senyora Massana, jo diria que és una proposta de llibre blanc del turisme, perquè jo en cinc minuts no seré capaç de desglossar tot el que vostè planteja. Jo crec que hauria sigut millor que hagués fet a cada ple un dels punts, i aleshores hauríem pogut discutir-ho amb més profunditat.

Doncs, com deia, aquesta moció barreja moltes coses i em dona la sensació que ho vol canviar tot i ho vol reglamentar tot en aquests onze punts –primer en dotze i, lògicament, n'hi havia un de repetit i s'ha suprimit–, i s'hi barregen coses molt diverses. Van des de reformar la legislació urbanística a també reformar la taxa turística, canviar criteris d'eficiència administrativa, que ha costat molt de poder fer efectius a casa nostra, i tampoc no podem començar a modificar criteris tan importants de la nostra legislació mitjançant decrets llei i altres mesures d'urgència, com es demana a la moció. Perquè no es tracta només de garantir que aquest Parlament legisla bé, sinó que hem de traslladar a tots els agents econòmics la certesa que les línies directrius en matèria econòmica, en matèria d'agilitat, d'eficiència i d'eliminació de traves burocràtiques es respecten i no són una cosa que avui s'apliqui i demà no. La seriositat de les administracions i dels governs no és un element menor, i a l'hora d'impulsar sobretot l'activitat econòmica.

Per tot això intentaré sistematitzar-ho una mica, tot plegat. Proposta de suprimir el que és la comunicació prèvia? Això ho vam fer la legislatura passada. Ho hem intentat simplificar. Ara no podem fer una marxa enrere. El que sí que hem de fer és intentar agilitzar els expedients sancionadors.

Pel que fa als canvis de legislació urbanística i a la confecció dels plans sectorials en matèria de turisme, tampoc no hi podem estar d'acord. No sembla, crec, oportú ni justificat ni prudent canviar per decret llei qüestions tan importants com la Llei d'ordenació territorial de Catalunya, la Llei de turisme de Catalunya, el Pla territorial general de Catalunya, i també plans territorials parcials vigents. A més a més de no ser la forma legal adequada per modificar-ho, és evident que aquestes matèries s'han de regular des del diàleg i des del consens.

Però també hem de recordar una cosa que jo crec que és molt important: el pla estratègic està en execució en aquests moments, el Pla estratègic de turisme a Catalunya 2013-2016. El Departament d'Empresa i Ocupació i el de Territori i Sostenibilitat han iniciat, ja, els treballs previs per tal de poder formular aquest pla territorial i sectorial de turisme i aquest instrument que ens ha de permetre abordar qüestions plantejades, sens perjudici de les competències dels municipis en matèria urbanística, que això, compte!, que també és molt important la seva paraula.

Tampoc no podem coincidir en la modificació de la proposta del que és l'impost sobre les estades turístiques. En primer lloc, perquè aquesta moció presenta una cosa que jo crec que és una mica perillosa, que és canviar l'objecte; la finalitat de la taxa és fer-la més pròpia per destinar la recaptació a preservar el patrimoni cultural i no l'impuls de la política turística.

I també una altra cosa molt important: si el que volem és promoure el reequilibri territorial turístic en zones i àmbits territorials on hi ha escassa activitat, el que ens permet precisament aquest transvasament d'inversions en l'àmbit turístic és que el fons es mantingui des de la Generalitat, amb una alta participació de la Generalitat, del 70 per cent, que podrà ajudar a redistribuir aquesta riquesa a altres zones que són més febles turísticament parlant. Per tant, aquí no hi estariem d'acord.

I també estem parlant d'un impost que, val la pena dir-ho, va entrar en vigor encara no fa dos anys, el novembre del 2012. Per tant, abans de modificar-lo, primer hauríem de veure com es comporta, valorar-ne la gestió i també estudiar el seu impacte. Aleshores, pensem que s'ha de modificar una mica, però una vegada que s'hagi analitzat.

En tema de cases rurals, les cases rurals..., no ens sembla correcte que es gravi..., o sigui, establir una exempció de l'impost sobre l'estada a les cases rurals..., perquè el pagament no el fa el que és la instal·lació, el pagament el fan els usuaris. Qui ens garanteix que un usuari d'una casa rural és més ric o és més pobre que el que va en un hotel de luxe? És que se m'està acabant el temps i tinc moltes –moltes– coses a dir.

El tema també..., a mi m'agradaria fer una reflexió, també, del tema que va amb aquesta moció, sobre si estem d'acord en alguna proposta d'esmena en diversos apartats. Coincidim amb els departaments en tot el que és col·laborar: col·laborar amb la inspecció, col·laborar també en tot el que és millorar que els municipis puguin fer –els que ens ho sol·licitin– el seguiment i les inspeccions; i també, sobretot, estem d'acord en el que és la millora i la qualitat del que és la formació i també de la professionalització.

Una cosa, molt ràpid: s'ha posat vostè amb els creuers de luxe. L'any 2012 –hi ha un exemple a Barcelona que és molt important– el turisme ha generat 13.400 milions d'euros, 37 milions d'euros diaris... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, esta es la segunda moción del día sobre turismo, la correspondiente al Grupo de Iniciativa. En la moción del Partido Socialista hemos tenido ocasión de hacer un planteamiento más genérico del modelo de turismo, pero en esta nos gustaría centrarnos en dos cuestiones, como son los apartamentos turísticos y el impuesto sobre estancias turísticas, que están de rabiosa actualidad, como ustedes saben.

Bien. Respecto al primero de los temas, los apartamentos turísticos, este debate que hoy tenemos pro-

blemente se haya producido por el conflicto, los problemas que hubo este verano en la ciudad de Barcelona y también la preocupación social de los ciudadanos de esta ciudad respecto a la actividad, al impacto que podían tener los apartamentos turísticos. No es que sólo afecte a la ciudad de Barcelona, pero es indudable que la importancia y el volumen de estos apartamentos en esta ciudad, pues, hacen que el posicionamiento local sea, la verdad, muy importante para el posicionamiento general en Cataluña. Sin duda, a nivel municipal, en las próximas municipales este será un ámbito de debate muy interesante.

Los apartamentos turísticos existen en la práctica totalidad de las ciudades europeas, en las ciudades turísticas del mundo, y están estrechamente relacionados con el auge que está teniendo la economía colaborativa. Antes hemos debatido una moción de Esquerra Republicana en este sentido. En definitiva, lo que hace es que los privados, los particulares, pues, adquieran directamente servicios de otros particulares. Y la crisis hace que los particulares busquen también un mejor precio y las nuevas tecnologías, pues, permiten esta conexión entre particulares. No hay que olvidar que es una oferta turística, es un tipo de oferta turística extrahotelera pero sigue siendo también un tipo de oferta. ¿Qué pasa? Que tiene un impacto en diferentes sectores. Tiene un impacto directo en los vecinos, en los habitantes de los lugares donde se ubican este tipo de ofertas turísticas, en los turistas mismos, que son personas que utilizan este servicio, también en los propietarios de estos apartamentos y en el resto de agentes del sector.

¿Cuál es la obligación de las administraciones públicas? Pues evitar que haya un desequilibrio injustificado en estos intereses, entre los de los vecinos, los turistas, los propietarios y el resto de agentes del sector. Y la mejor manera para ello es regularlo correctamente. Se ha puesto en evidencia por parte de todos los portavoces que han intervenido que hay que cambiar, plantear una reforma de la regulación que afecta a esta actividad, porque es absolutamente inadecuada y además genera mucha inseguridad jurídica.

Hemos hablado antes de que se generará un grupo de trabajo de la economía colaborativa en general, pero estoy segura de que se abordará como uno de los temas principales el hecho de la existencia y el auge de los apartamentos turísticos.

El papel de los ayuntamientos debe ser muy importante. Aunque encaremos este debate a nivel autonómico aquí, en el Parlament de Catalunya, los ayuntamientos tienen diferentes realidades y diferentes necesidades. No tiene nada que ver la situación de Barcelona con otros municipios también turísticos y con otros municipios, pues, que no lo son tanto. Por tanto, nosotros defendemos que los ayuntamientos también sigan teniendo un papel fundamental para poder regular su propia oferta turística, para adecuar la tipología de la oferta y la distribución también equilibrada de la misma.

Y una de las claves de todo esto no es solo regular adecuadamente, que es fundamental, sino hacer cum-

plir lo regulado y lo establecido, para evitar, pues, que haya muchísimos apartamentos turísticos irregulares, como es el caso actual, para evitar que haya intrusismo y competencia desleal con otros operadores que sí que cumplen con todas sus obligaciones, y evitar problemas de convivencia que puedan afectar a los vecinos, a los habitantes regulares, digamos, de los espacios donde existen estos apartamentos.

Para hacer cumplir lo regulado es fundamental también la inspección, la labor de inspección y de control. Hay que garantizar por parte de las entidades locales que se cumplen, pues, ordenanzas básicas, por ejemplo de civismo, y también que los propietarios de estos apartamentos también siguen siendo responsables de lo que ocurre en sus propiedades. Pero para hacer una correcta inspección y control de todo esto y para que los vecinos no sufran las consecuencias, los ayuntamientos tienen que poner a disposición de estas labores los recursos necesarios.

Respecto al impuesto de estancias turísticas, hay que valorar su impacto real, porque no es lo mismo en Barcelona que en el resto de ciudades, y reformularlo. Es evidente que los ayuntamientos tienen que aumentar el porcentaje de lo que gestionan de lo recaudado; sobre todo en la ciudad de Barcelona, nos parece absolutamente insuficiente que se pueda gestionar directamente o destinar a Barcelona únicamente un 30 por ciento. La participación de los ayuntamientos tiene que aumentar sin duda alguna.

Y también hay que tener en cuenta que el turismo genera impactos positivos, porque crea empleo y riqueza, pero que genera también impactos negativos. Y, por tanto, lo recaudado con este impuesto debe ir también destinado a compensar por esos impactos.

Nosotros en la mayoría de las cuestiones nos abstendremos porque ustedes cierran ya demasiado a priori y no han aceptado ninguna de nuestras enmiendas.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats..., bé, doncs, aquesta moció que ens presenta Iniciativa posa de manifest la necessitat de promoure canvis, canvis efectius per fer front a la proliferació d'habitats d'ús turístic no regulats.

En aquest sentit, i com ja he explicat en el debat de la moció del Partit Socialista, compartim amb el grup parlamentari proposant el neguit per la concentració d'aquest tipus d'allotjament irregular, concretament, i amb alguns episodis que hi han hagut recentment en algunes zones de la ciutat de Barcelona, com deia en la intervenció d'abans, no només a la zona de la Barceloneta, sinó també a la zona del voltant de la Sagrada Família. I, de fet, ahir, ahir al vespre, el Consell de

Districte de l'Eixample de Barcelona va celebrar un plenari extraordinari per debatre aquesta qüestió, no només per debatre entorn de la proliferació dels habitatges d'ús turístic irregulars, sinó també per parlar, doncs, del futur del turisme en aquest barri de la ciutat de Barcelona. Per tant, la necessitat d'afrontar de manera clara aquesta proliferació és un debat ben actual, i, per tant, doncs, compartim aquest neguit que se'ns presentava ja en la interpellació que va fer la diputada Massana, i més concretament en la moció que tenim sobre la taula.

Com fem front a la proliferació d'aquests habitatges, que, recordem-ho, són habitatges que no estan regulats? També ho hem explicat durant el nostre posicionament en l'anterior moció. Per Esquerra Republicana hi han dues qüestions clau. En primer lloc, dissenyar un pla de xoc i un pla de xoc relacionat amb la inspecció, amb potenciar la inspecció. I quan diem «pla de xoc» ens referim a un pla on es reassignin recursos públics, i, per tant, un pla on es prioritzï la despesa pública que això suposa. I, per tant, doncs, crec que som prou clars en aquest sentit. I creiem que també un pla de xoc ha de posar sobre la taula la necessitat de la coordinació entre les parts i les instàncies públiques implicades, en aquest cas, els ens locals i la mateixa Generalitat.

En segon lloc, ens sembla que també és substancial fer canvis en la normativa urbanística. Considerem que la potestat urbanística és clau per ordenar i per limitar la càrrega turística màxima que poden i que han d'admetre els municipis, o, en aquest cas, doncs, en ciutats més grans, els districtes o fins i tot els barris. I, en aquest sentit, també explicàvem abans que ens semblava imprescindible baixar al detall, i, per tant, doncs, tipificar els habitatges d'ús turístic d'una manera diferenciada en aquests plans d'usos.

Per tant, entenent que aquesta consideració que fem, que per nosaltres és cabdal, va estretament lligada amb el punt 2 de la moció d'Iniciativa. Doncs, per tant, anunciar que hi votarem favorablement.

De la mateixa manera, per tant, estem d'acord que cal suspendre l'atorgament de llicències en aquells municipis on s'estigui elaborant un pla d'usos, perquè precisament, doncs, entenem que ha de ser així, no?

Per tant, d'altra banda, explicar que hem afegit com a esmena, que la diputada Massana ens ha acceptat, que creiem que és important apostar per transferir a l'Ajuntament de Barcelona, en el marc de la seva Carta municipal, la competència de la regulació dels habitatges d'ús turístic, dins d'un marc general de regulació que creiem que caldria fer. Precisament perquè aquesta gran concentració que dèiem al principi, en el principi de l'exposició, doncs..., gran concentració que ha de suportar la ciutat de Barcelona, ens sembla que aquesta eina seria la millor eina per donar resposta a aquest fet.

També compartim amb el grup proposant la necessitat de lluitar per eliminar el frau i els abusos de les condicions laborals dels treballadors del sector del turisme, i, per tant, doncs, votarem a favor del punt que hi fa referència.

I, ja per acabar, anunciar que votarem en contra dels punts que fan referència a la revisió de l'impost d'estades en establiments turístics –també ho hem explicat abans–, no perquè no estiguem a favor de fer-ne una revisió, sinó, al contrari, perquè creiem que aquesta revisió s'ha de fer en base a una reflexió més profunda i específica, a partir d'una anàlisi quantitativa i qualitativa, de balanç, que fa aproximadament un any, doncs, se'ns van explicar com anaven aquestes feines en la Comissió d'Empresa i Ocupació per part de la Direcció General de Turisme, però entenem que ara sí ja, un any després d'aquest primer balanç, seria el moment que la mateixa direcció general ens fes arribar aquest document, aquest balanç, perquè tots els diputats d'aquesta cambra ho tinguéssim i poguéssim treballar-ho i fer propostes de millora al respecte.

La presidenta

Té la paraula, per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Hola de nou. Bé, el tema és similar al de l'última moció sobre turisme, les mesures són més concretes i, òbviament, bastant més d'acord amb el nombre de disposicions que s'han d'emprendre i la determinació amb què s'ha d'emprendre per corregir moltes de les deficiències que comporta una mica el camp qui pugui del turisme, que ja existia en aquest país, però que amb aquesta crisi, diguéssim, s'ha deixat anar bastant més.

No crec, no compartim en absolut les idees que s'han expressat abans que les propostes que reflecteixen aquesta moció siguin sectàries; ni sectàries, ni racistes, ni cap altre concepte de marginació. És a dir, nosaltres entenem, no?, que l'ideal del no-sectarisme per segons qui és la llibertat del capital, de circulació del capital, que el capital és bo, que és benvingut allà on sigui, vingui com vingui, vingui d'on vingui, i que això seria el paradigma de no-sectarisme per part de segons qui. En aquesta lògica, els sectaris són els treballadors i els sectaris són els veïns que exigeixen mínims i exigeixen salaris dignes, i que exigeixen veïns nats en marcs de convivència, i exigeixen drets socials i, com deia, marcs de convivència.

I, sí, clar, coincidim, l'expropiació. Bé, clar; és que el debat sobre els drets socials és un debat permanent sobre les limitacions i la funció social de la propietat privada. *Punto.* És aquest. O sigui, nosaltres som propietat de segons qui perquè ens té vinculats al salari, i, per tant, pot explotar-nos fins al màxim o no, si hi ha uns mínims o no. Si es pot fer el que es vulgui amb el territori i vendre'l al preu que es vulgui, i no té cap mena de funció altra, el territori, que ser mercaderia per a transaccions financeres i per generar beneficis per a una minoria... És a dir, bàsicament, el debat social és un debat permanent sobre el límit dels privilegis i la funció de la propietat privada, i, en aquest sentit, òbviament, l'expropiació és un dels elements que estan en aquest debat.

Trobem imprescindible, òbviament, que en tots els marcs on es debati sobre turisme hi tingui presència la representació dels treballadors del sector del turisme; segurament, els sindicats tradicionals o el sindicalisme en general no és la millor representació o la més fidedigna ara mateix del sector del turisme, perquè és un sector estacional, perquè és un sector molt precari, perquè és un sector poc organitzat i poc sindicalitzat, però han de tenir presència en totes les discussions, com planteja algun punt de la moció. I, òbviament, hi ha una prioritat en el reequilibri territorial d'aquesta concentració territorial excessiva, que no pot absorbir el territori, del turisme ara mateix.

Abans dèiem algunes característiques del model que entenem nosaltres que impera ara en el nostre país, de turisme: concentració territorial, centralitat en el model econòmic del turisme, latifundi, grans empreses, grans infraestructures, grans inversors, que ens suposen molt de cost públic, sobredimensió del turisme i explotació intensiva de gent i del territori. I, diguéssim, les propostes a cadascun d'aquests problemes que plantejaríem nosaltres per un model turístic, que la moció d'iniciativa intenta, diguéssim, simplement corregir, i que segurament requereix de voluntat política i econòmica, i de fer transformacions més profundes per deixar que el turisme generi aquestes externalitats negatives, és que, enfront de la concentració, s'ha d'esponjar en el territori; que, enfront de la centralitat en el model econòmic, s'ha d'entendre el turisme com una complementarietat en el model econòmic i en els sectors productius, és a dir que es busqui que sempre el turisme tingui una complementarietat amb altres sectors econòmics i, per tant, reparteixi l'impacte; que, enfront del latifundi, es promogui el minifundi, és a dir, la distribució en petits propietaris i en petits projectes d'allò que corre el risc... –com amb BCN World, que és l'exemple, diguéssim, de tot el model, és l'exemplificació simbòlica de tot el model, la tendència del model en els últims anys–, que es reverteixi en xarxes de minifundi, no de latifundi, que la sobredimensió del turisme a la nostra economia torni a valorar una certa proporcionalitat respecte als altres sectors econòmics, respecte a la capacitat d'absorció del nostre territori, del nostre país, de la massa econòmica que es genera per al turisme, sota la pregunta «quant turisme aguanta un territori?», «quant turisme aguanta un territori sense viciar-lo, sense pervertir-lo?», i que enfront de l'explotació intensiva, òbviament, es posi per davant, perquè és el nostre país, és el que tenim, els drets socials, els salaris justos i els horaris normals. Els horaris normals. Jo ja no parlo de conciliació familiar, que, diguéssim, comença a ser una *pijada* pròpia de..., clar, en aquesta situació, una *pijada*, sinó d'horaris normals, no de jornades infinites.

I aquí entra una qüestió molt bàsica. Quan l'Ajuntament de Barcelona, quan la Generalitat fan concessions per a l'explotació de centres culturals per al servei de guia turístic, a quin preu/hora posa el treball assalariat? Perquè ho concedeix a empreses, com si la responsabilitat sobre els salaris no fos seva. A quin preu/hora? Ho tenen comprovat? A menys de quatre euros l'hora. Si l'Administració fa això, què no fa el sector privat?

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Deia el diputat Luna: «Vostès legislen en calent.» Calentets, venim, i calentets, de com legislen vostès. I no em parli d'intervencionisme. Avui sabem –hi ha un debat al Congrés– que se li pagarà al senyor del Castor 1.300 milions d'euros, més del que l'Estat invertirà a Catalunya. Fantàstica intervenció de les lleis! Perquè tothom intervé, alguns, ho he dit abans, per defensar uns interessos i d'altres per defensar-ne uns altres. I aquí estem; diferents posicions.

Llibre blanc no era, era un intent..., i ja entenc que hi ha d'haver un debat més profund, senyor Benet, i als creuers de luxe ja hi dedicarem un altre dia. Vull dir que el límit, de vegades, també és bo, el límit és bo –el límit és bo. I aquí estem, doncs, per intentar garantir drets de tothom.

Molt contenta també..., i ara ja sí que aprofito, doncs, per agrair-vos a tots els que heu participat, companys i companyes, amb major o menor aprovació per part del meu grup de les esmenes, però jo crec que hem arribat a una moció que alguna coseta en sortirà, almenys en l'avenç en la inspecció i a tenir presents les condicions dels treballadors i treballadores, i en això avançarem. I per això, doncs, us vull agrair i explicar què hem acceptat de cada grup.

Del grup del PSC, com també ens passa amb una proposta del Grup de Ciutadans..., on parla, doncs, d'incorporar-hi, diríem, els pisos que tenen els bancs, els hem dit que no, no perquè no ho compartim, sinó perquè estem parlant en aquest sentit de turisme.

Però del PSC li acceptem la segona esmena, que és on ja..., ho hem discutit abans i també ho compartim, perquè això es va aprovar en una moció d'Iniciativa a l'Ajuntament de Barcelona, que és que Barcelona pugui recaptar i gestionar aquest cent per cent.

Partit Popular; li agraeixo la seva intervenció i també col·laboració, fent esmenes, i alguna rectificació que no explicaré, doncs, per mira..., eh? (*L'oradora riu.*) Però, bé, entenc que el 60 per cent no li han votat, perquè, com que hi hem vist, en la del PSC, el «truquillo» que només vagi a promoció turística, hem pensat: «No li donem canxa en la nostra i ja s'ho faran ells en la seva.» Saben que nosaltres volem un altre repartiment. Però hem entès que el que també ens proposava respecte a l'Ajuntament de Barcelona quedava transaccionat amb allò, també, que hem acceptat del PSC.

Amb Convergència i Unió hem arribat també, doncs, a uns avenços, a unes transaccions, en tot allò que els deia abans: a intentar que hi hagi un major control i una major inspecció en tot, eh?, en l'habitatge, en l'activitat turística i també en la fiscal. Així com jo deia aquesta part que ens importa i ens interessa molt al nostre grup de les condicions laborals.

A la senyora Arrimadas –ja vam parlar-ho ahir, vam estar parlant de la moció–, hi ha coses que no li podíem acceptar perquè anàvem nosaltres una mica més enllà. I una proposta que ens feia ella, que era la 4 bis, que deia que també queda incorporada d'alguna manera, no amb el seu text, però amb allò que hem aconseguit acordar amb Convergència i Unió sobre, diríem, aquest control i inspecció de les situacions dels habitatges turístics.

A Esquerra també agrair-li..., fins i tot ens n'ha fet algunes que milloren el text, queden més ben expressades, queden, diríem, expressions, doncs, potser més adequades: quan parlem de massificació, hem trobat, doncs, un equilibri en la paraula que està molt bé. I la mateixa diputada d'Esquerra ja ens ha explicat que li acceptàvem, doncs, una esmena interessant, que és que..., també aprovada a l'Ajuntament de Barcelona, que modifica, diríem, tota la moció, si és que s'aconsegueix en aquest sentit aprovar.

Per tant, el que sí que no li podíem acceptar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Rafael Luna Vivas demana per parlar.)*

La presidenta

Senyor Luna?

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Molt bé. Miri, penso, senyora diputada, que s'ha equivocat de bancada. Del Castor, qui en té la culpa és el Partit Socialista i el senyor Zapatero que ho va..., i se va comprometre al Consell de Ministres.

I, segona, amb tot el «carinyo», amabilitat i afecte, el turisme que vostès persegueixen és el turisme de «perroflautas».

(Alguns aplaudiments. Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana?

Laura Massana Mas

Per al·lusions òbvies.

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Laura Massana Mas

En la primera, senyor Luna..., entre todos la mataron y ella sola se murió. Se lo digo en castellano.

I a la dos, orgullosísima que Barcelona, com Berlín i altres ciutats, no siguin exclusivistes com Mònaco i altres i que hi pugui venir molta gent a viatjar; només ho hem d'equilibrar, només hem d'equilibrar entre el luxe i el no-luxe, entre que puguem ser-hi tots i puguem ser-hi bé, puguem viure bé i viure dignament.

Gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, per demanar votació separada dels punts 3, 4.b, 7 i 11.

La presidenta

Molt bé.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Sí, gràcies. Per demanar, a més dels punts que ha dit el senyor Turull, el 2 bis.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)
Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Em sembla que és per demanar votació separada dels que queden, que serien l'1, el 4.a, el 5 i el 6, el 8 i el 10.

La presidenta

Molt bé.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.) Senyora Rovira. I després senyor Fernández? *(Veus de fons.)*

Marta Rovira i Vergés

Votació separada del punt 1.a, 1.b i 1.c. I del punt 2, 2 i 2 bis.

La presidenta

Ja està. D'acord.

Votarem punt per punt, perquè l'únic que queda és el punt 9. Per tant, començarem des del principi.

Votarem el punt 1.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions.

Votem el punt 1.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 1.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 67 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 88 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 56 vots a favor, 47 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 7 –punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 72 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 68 en contra i 27 abstencions.

I votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reprenem la sessió plenària amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva gestió econòmica.

Moció

subsegüent a la interpel·lació
al Govern sobre la seva gestió
econòmica (tram. 302-00202/10)

Per exposar-la, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, presentamos hoy una moción subsegüente a la interpelación que se debatió en el último Pleno, con mi compañera Carina Mejías, con el título de Moción sobre la gestión económica, un título amplio, pero, como ya habrán podido ustedes ver, la moción es bastante modesta en sus objetivos.

Básicamente, los objetivos de esta moción se pueden resumir en cuatro: que este Gobierno, en su actuación económica, cumpla con la sentencia del Tribunal Constitucional sería una de ellas; otra, que se cumpla con la ley de forma más genérica; otra, que pague sus

deudas, y, lo último, un principio, que es que en su actuación económica se rija por la transparencia y la información a los ciudadanos, y, como representantes de los ciudadanos, a esta cámara.

Cumplimiento de sentencias, cumplimiento de la ley, pago de lo que se debe y transparencia e información. Nada demasiado ambicioso en una comunidad normal. Quizás algo que sí que es oportuno hablar, discutir, incluso votar, en una comunidad como la nuestra. En resumen, lo que se pretende es que se gobierne, y que se gobierne con responsabilidad.

Estos principios se resumen en seis puntos. El primero de ellos, como he comentado antes, es sobre el cumplimiento de la resolución del Tribunal Constitucional que suspende la Ley de consultas en sus aspectos económicos. Es decir, instar al Gobierno a que no gaste nada en aquello que dice el Tribunal Constitucional que está suspendido. Ahora ha cambiado el Gobierno, parece ser, la presunta consulta, o consulta ilegal, por un procedimiento participativo, que deberemos aclararnos qué es, si es una encuesta, si es una audiencia pública, si es un foro de participación. Ya veremos, pero en todo caso estaremos vigilantes de que se cumpla con la sentencia del Tribunal Constitucional también en sus aspectos económicos.

El segundo punto habla de cumplimiento de la ley. Estamos hablando básicamente de que se cumpla el artículo 32 de la Ley de finanzas públicas de Cataluña, que dice que antes del día 10 de octubre de cada año el Gobierno presentará un proyecto de presupuestos a esta cámara. Aquí hay un principio de cumplimiento de la ley, pero luego hay otro principio, si cabe..., o por lo menos igual de importante, que es el respeto a esta cámara y el respeto a los ciudadanos de Cataluña. Hablamos de respeto a esta cámara, esta cámara de la que se hacen lógicamente grandes elogios, en la que se montan votaciones con mucho boato y con mucho formalismo, pero que luego a la hora de la verdad se ningunea no trayendo los proyectos de presupuesto en fecha, y en ocasiones simplemente no trayéndolos, como ya pasó en el 2013. Veremos este año por dónde vamos. Y, como decíamos, no es un tema formal. El traer los presupuestos a la cámara, el que se discutan, el que no se cumpla la amenaza que deslizó ayer el *president* de la Generalitat hablando de una posible prórroga... Decía: «Es legal.» Por supuesto, que es legal. Pero es políticamente inaceptable. Un gobierno tiene mayorías para realizar sus políticas a través de unos presupuestos. Pues lo mejor que puede hacer si no las tiene es *plegar*.

Porque en los presupuestos discutimos de los temas importantes que afectan a la ciudadanía; en los presupuestos podremos ver si seguirán los recortes o no seguirán los recortes; discutiendo de los presupuestos nos podrán informar de cuáles son sus prioridades, las de este Gobierno, si piensan seguir recortando en sanidad y seguir manteniendo una situación precaria en el ámbito de la sanidad pública para usuarios y para los profesionales o si piensan revertir esta situación; discutiendo de presupuestos sabremos si se recupera la paga a los funcionarios o no, porque hay compromisos que son ustedes muy ágiles a la hora de soltarlos,

pero luego sin unos presupuestos que los avalen tendremos que ver cómo se cumplen estos compromisos, y también con unos presupuestos podremos discutir si se mejoran las políticas sociales o no o si se cumplen los compromisos que todos los partidos hemos adquirido en algunos aspectos, como es el Pacto por la infancia, que esta mañana la *consellera* hacía alusión al mismo. Pero si no sabemos si vamos a poder hacer un esfuerzo presupuestario o si esa es una prioridad o no de este Gobierno, todos esos compromisos quedaran en el tintero y solamente en una foto, como también se ha dicho antes.

Entonces, esa ley tan importante queremos que se traiga, que se traiga a tiempo. Ya no, ya la traen tarde, aunque la traigan. Pero nos gustaría saber si la piensan traer o si piensan hurtar otra vez el debate presupuestario con una prórroga de presupuestos, como amenazó ayer el presidente.

Y, por último, los dos últimos puntos, también poco ambiciosos en cualquier otra comunidad, serían que se pagaran las deudas y que se informe y haya transparencia en la gestión, transparencia en qué se hace con el dinero que se recauda y transparencia en cuanto a la información sobre qué ha pasado con la partida trampa de 2.300 millones de su presupuesto, señor *president*.

Muchas gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, doncs, ens arriba una moció de mans de Ciutadans, una moció de què val a dir que molts d'aquests punts ja han estat aprovats de manera molt semblant amb la moció que vàrem aprovar l'anterior Ple del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

I bàsicament són mocions que persegueixen el mateix que molts d'aquests grups de la cambra, que és que hi hagi més transparència en els comptes públics, perquè és veritat que en alguns casos en costa trobar la informació; demanar que es presentin els pressupostos en el moment que toca, que em sembla que és gairebé un deure del Govern amb relació a aquesta cambra, com molt bé deia el senyor Villegas. Només ha passat un any. Per tant, hem de demanar que torni a passar. Esperem que aquest any també sigui així, tot i que veiem alguns dubtes. Després de veure els grups que donen suport al Govern, la situació en què estan, veurem si això és així. Esperem, tant de bo, que sí.

Un altre element que també apareix sempre a les mocions quan parlem de gestió pressupostària és que realment puguem pagar abans de finalitzar l'any a totes aquelles entitats del tercer sector, farmàcies i organitzacions que tenen convenis amb l'Administració i que per desgràcia no reben els recursos compromesos

per la Generalitat, i per tant financen d'alguna manera la Generalitat posant-los de la seva pròpia butxaca. Algunes entitats vivim moments molt complicats, i per tant esperem, tal com diu aquesta moció, tant de bo s'aprovi, que a finals d'any es pugui fer aquest esforç, no?

Segurament, el conseller o els grups que donen suport al Govern diran que això no és possible perquè els ingressos en aquests moments no estan en la situació que ells voldrien, no? Fem aquí alguna petició, es fa alguna petició aquí que nosaltres hi donarem suport, que és saber exactament quina execució hi ha d'aquests ingressos, no?, com estem pel que fa a aquests ingressos que es van preveure, 2.380 milions d'euros, a través de la venda de patrimoni i de concessions, per saber exactament si a finals d'any podrem fer front a aquest pagament o no podrem fer front a aquestes obligacions de pagament que tenim. Ens agradaria que fos que sí. Nosaltres també hem fet algunes preguntes al Govern demanant quina és la situació en aquests moments d'aquestes vendes, d'aquestes concessions, preveure si estem a prop d'aquests 2.380 milions o no ho estem. I ens preocuparà si no ho estem, perquè voldrà dir que no farem front a aquests pagaments i que potser haurem d'anar a una situació més delicada pel que fa a les finances de la Generalitat.

Per tant, suport a aquesta moció, sobretot perquè el Grup de Ciutadans, a qui li ho agraeixo, ens ha acceptat una esmena que a nosaltres ens semblava que era..., s'envaïa massa, no?, predisposava massa un resultat de què nosaltres tenim alguns dubtes. I, per tant, em sembla que el primer punt queda més clar amb aquest element que ha tret. I, per tant, doncs, nosaltres donarem suport a tota la moció, amb aquest objectiu i amb aquesta voluntat que el Govern presenti els pressupostos quan li pertoca, que intenti ser molt més transparent en la presentació dels comptes públics, i sobretot amb aquells elements que ens preocupen tant i tant, com són aquests ingressos impropis a través d'aquestes vendes i d'aquestes concessions. Per tant, doncs, suport a aquesta moció, esperant que el Govern, encara que no aprovi aquesta, com que tenim la sort que en vam aprovar una d'Iniciativa per Catalunya Verds que en molts casos era força similar..., doncs esperem que puguem comprovar com està la situació de les finances públiques de la Generalitat en breu.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, diputat Villegas, vostè ens presenta una moció que, permeti'm que li ho digui amb tota l'amabilitat del món, comença una mica amb mal peu, en el primer punt, no? Perquè és una moció sobre execució pressupostària, i el primer que ja posa,

la primera en la frente, eh?, la consulta, que és allò que diu vostè que tot el dia en parlem i vostès no en deixen mai de parlar. En tot cas, al punt primer vostè ha de comprendre que no hi podem donar suport. Nosaltres entenem que cal tirar endavant totes les actuacions que estiguin a l'abast d'aquest Parlament i del Govern per tal que la ciutadania de Catalunya es pugui pronunciar sobre el seu futur.

A més, el punt 1 té una certa inexactitud jurídica. Perquè de lleis de consultes populars en aquest país n'hi ha dues: la 4/2010 i la 10/2014. No sé quina de les dues... Suposo que vostè deuria dir: «Cap de les dues!», no?, independentment que siguin vigents o no, independentment que una estigui suspesa i l'altra no, independentment que la 10/2014 tingui una part que estigui suspesa, perquè hi ha recorregut el Govern de l'Estat, i l'altra no. Però, en tot cas, més enllà d'això, més enllà que no detallen i que és un punt clarament polític, nosaltres el que demanem precisament al Govern és tot el contrari. És a dir, hi han uns recursos. Que es facin servir i que es facin servir perquè la ciutadania es pugui pronunciar sobre el futur polític de Catalunya. I per part del nostre grup parlamentari, doncs, ja ho diem aquí, hem intentat tirar endavant una consulta no referendària, bloquejada per part de l'Estat. Ara hi ha una proposta nova sobre la taula, i en tot cas totes les propostes que serveixin per avançar tindran el nostre suport i nosaltres cridarem a participar-hi. I, per tant, doncs, cridem a participar, també, i nosaltres ho farem, els diputats, en aquesta proposta per al proper 9 de novembre. Si això vol dir utilitzar els recursos del pressupost, s'ha de fer servir.

El segon punt. Vostè diu: «S'han de presentar ja els pressupostos.» Jo no sé si vostè està disposat a estudiar i aprovar els pressupostos que presenti el Govern. M'imagino que segurament no, que la predisposició és molt negativa. Vaja, ho intueixo, i crec que aquí tots som majors d'edat, i vostès el primer que farien seria presentar-hi una esmena a la totalitat. Per fer viables aquests pressupostos ens agradaria saber quines són les seves propostes, atès que Ciutadans sempre ha proposat la quadratura del cercle, que és la rebaixa d'impostos, l'augment de despeses i la reducció del dèficit. Això, per molt que s'intenti estirar, és complicat. Per tant, jo no sé si hi ha una novetat sobre la taula, que és que Ciutadans estan disposats a donar suport als pressupostos. En tot cas, la predisposició per part d'Esquerra Republicana a treballar-los hi és, i entenem, doncs, que quan políticament tinguem les condicions, també d'horitzó de país, adequades això serà molt més clar i es podrà treballar en aquest àmbit.

En tercer lloc, el tercer punt, no?, realitzar tots els pagaments abans del 31 de desembre. Crec que això ho hauria de presentar al Congrés de Diputats. Ja sé que vostès no hi tenen representació, però potser UPyD, ara que estan en converses, ho podria presentar. Perquè, en tot cas, la tresoreria de la Generalitat..., en bona part, les decisions d'aquesta magnitud de què parlem estan bonament subordinades a decisions que prengui el senyor Montoro. I, per tant, on se'l pot pressionar més i on és més efectiu és en el Congrés de Diputats.

Per tant, nosaltres entenem que això forma part, doncs, d'un debat que hauria d'estar allà.

Després hi han uns punts sobre transparència. Crec que, també, primer el que haurem de fer, quan demanem transparència, és mirar què és el que realment es publica, no? És a dir, al Parlament trimestralment s'entra l'estat d'execució, i per tant podem veure les despeses que hi han en alguns dels àmbits que aquí es posen sobre la taula. També es fan públics els informes dels ingressos, i, per exemple, pel que fa a la venda d'edificis per part de la Generalitat o algunes operacions que s'han posat d'obtenir cànon a través d'externalitzacions de determinats serveis això és públic. A la web del Departament d'Economia i Coneixement vostès hi poden veure una execució mensual i saber, doncs, la quantitat, més enllà que moltes d'aquestes operacions es publiquen al *Diari Oficial de la Generalitat*, no? Per tant, això ho tenim. Una altra cosa és si vostès volen fer un debat sobre això, que evidentment és molt legítim.

El mateix sobre la recaptació total obtinguda. Fins al dia 1 d'octubre jo no ho he trobat. Però sí fins a finals d'agost; als informes d'agost, que estan a la web del Departament d'Economia i Coneixement, hi ha el detall i, a més, una explicació molt asèptica, és a dir, molt tècnica, de quina és l'evolució, no? Per tant, moltes vegades es reclamen coses que ja hi són i, per tant, nosaltres, reclamar allò que és obvi, allò que ja està a disposició, doncs, no ho farem.

En tot cas, i amb això acabo, nosaltres creiem que el fons del que s'està debatent aquí és que tenim un problema amb el pressupost, és evident, en l'execució, però és un problema de naturalesa política; això es soluciona el dia que aquells impostos que paguem els recaptem i no passi com ara: que se'n recaptin més i la Generalitat en rep menys dels que ho fa l'Estat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados, estamos ante una moción obvia. Un gobierno normal, con personas normales, no obsesionadas en negar al otro, en este caso al resto de españoles o a algunos grupos parlamentarios de esta cámara, un gobierno normal, transparente, que presentara presupuestos, que los presentara cuando toca, que informara de qué impuestos piensa subir o no y que dijera qué patrimonio se ha vendido, si esto sucediera, no haría falta esta moción.

En esta moción no hay ningún elemento a debatir sobre política económica, no se piden más o menos impuestos, no se piden reformas estructurales, no se pide más o menos gasto público; en esta moción no podemos entrever cuál es el proyecto económico, cuál es

la política económica que tiene el grupo parlamentario que presenta la moción. ¿Y por qué no lo podemos entrever? Porque hay algo más urgente como es saber qué hace el Gobierno de la Generalitat, el señor Artur Mas, el señor Mas-Colell, Convergència i Unió, con los 37.000 millones de euros que gestionan de los impuestos de los catalanes. Por no hacer..., y digo Artur Mas, Mas-Colell, Convergència i Unió, porque el presidente de la Comisión de Economía del Parlamento, el señor Teixidó, no la convoca nunca de forma ordinaria. Yo comparo la Comisión parlamentaria de Empresa y Empleo, presidida por un miembro del Partido Popular, señor Rafa Luna, y comparo la de Economía y es el día y la noche: en un sitio se convoca permanentemente cada mes y en otro llevamos meses sin que se convoque.

Ha quebrado Spanair, agujero de 200 millones de euros, sentencia judicial; el señor Mas-Colell ni siquiera ha comparecido. No sabemos si el señor Mas-Colell va a obtener los 800 millones de euros que prometía del Área Metropolitana de Barcelona para tapar agujeros; a día de hoy no ha comparecido en sede parlamentaria. El señor Mas-Colell ha multiplicado por un 150 por ciento la deuda que le dejó el *tripartit*; todavía no ha comparecido en sede parlamentaria... Sí que es verdad: Pujol dejó 14.000 millones de euros, lo subió a 34.000 el *tripartit*, Mas-Colell a 62.000. Dígame si eso es o no multiplicar la deuda del *tripartit* en un 150 por ciento. Mas-Colell no ha presentado todavía el presupuesto de este año aunque la ley dice que ya tenía que haberlo presentado. No ha comparecido todavía en sede parlamentaria. Mas-Colell nunca ha cumplido con el objetivo de déficit: tampoco comparece para explicarlo en sede parlamentaria. Ni siquiera el señor Mas-Colell ha comparecido para presentar sus balanzas de «España nos roba», no sé si porque en verdad quién nos roba es Pujol o bien porque tiene desidia, tiene pereza de comparecer en el Parlament de Cataluña.

Miren, señores de Convergència i Unió, con sus procesos, con sus denominados procesos participativos hagan lo que quieran. No tengan censo; utilicen voluntarios; hagan que una persona pueda votar una, dos, tres, cinco veces, las que quieran; pongan autocares; permitan que la gente pueda votar uno, dos, tres, cuatro, cinco años, los que les dé la gana. Solo les pedimos dos cosas: no gasten ni un euro público en sus espectáculos dantescos y no gestionen el dinero público como si fuera uno de sus espectáculos dantescos y ridículos, como pudimos ver la noche del lunes y la mañana del martes al señor Artur Mas. Los 37.000 millones de euros del presupuesto de la Generalitat de Cataluña, que pagan los catalanes con sus impuestos, no son ni una costillada, ni una V, son muchos días, muchas horas de trabajo de los catalanes para pagar sus impuestos.

Mas-Colell lleva cuatro años de *conseller* de Economía, cuatro años en los que ha fracasado gravemente su gestión: en términos de deuda, en términos de no presentar los presupuestos o presentarlos tarde, en términos de incapacidad de financiar la Generalitat de Cataluña que no sea a través del mecanismo de finan-

ciación del Estado y, cómo no, lo más grave, es incapaz de comparecer y dar la cara en sede parlamentaria.

Señor Mas-Colell, los problemas financieros de la Generalitat de Cataluña no se llaman ni España ni resto de españoles, no se llaman Cristóbal Montoro ni Luis de Guindos. Son su incapacidad para controlar el gasto público, son su incapacidad para moderar los impuestos, son la falta de confianza que usted genera en los mercados, son operaciones torticeras como ATLL, ACA, Catalana d'Iniciatives o Spanair. Señor Mas-Colell, ¿no se ha preguntado nunca que quizás el problema económico de la Generalitat de Cataluña se llama Artur Mas y Andreu Mas-Colell? Y si no se lo ha preguntado, pregúnteselo.

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grupo Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, la tesi central que defensava l'altre dia la diputada Mejías en la seva intervenció, en la seva segona intervenció, és que el procés per aconseguir exercir el dret a decidir perjudica l'economia catalana i que per això cal un canvi a les prioritats polítiques del Govern, i anunciava tot un seguit de desgràcies, com que els bancs, el Banc de Sabadell, «La Caixa» i tal podrien acabar marxant. De fet, ja ens hem quedat sense sistema financer a Catalunya, pràcticament, però no és pel dret a decidir sinó per la crisi del sistema financer.

I miri, efectivament, el Govern ha de canviar les seves prioritats especialment per fer front a l'atur, al creixement de les desigualtats i de la pobresa, però el problema de l'economia catalana no es diu «dret a decidir»; es diu austeritat, es diu neoliberalisme, són les polítiques dels governs de Convergència i Unió, les polítiques del Govern del Partit Popular, aquesta és una gravíssima llosa que pesa sobre l'economia catalana, i també les desastroses polítiques europees. Aquest és el veritable problema, unes polítiques inútils i fracassades que no permeten la reactivació de l'economia, com s'està veient per les darreres dades que hem conegut precisament avui. I també el problema de l'economia catalana es diu mal finançament de la Generalitat de Catalunya i incompliments reiterats de compromisos per part del Govern de l'Estat. Es pot debatre les fórmules de càlcul, si un mètode, si un altre, però jo crec que això és una realitat objectiva: tenim un problema crònic de mal finançament, i també crec que són molt objectius els incompliments del Govern de l'Estat, i que estaria bé reconèixer-ho, i que no es tracta d'una qüestió de nacionalismes, de sobiranisme, de catalanisme, hi han altres forces polítiques a altres indrets de l'Estat o a altres indrets d'Europa que, simplement, defensen allò que es propi dels seus territoris i no per això han de ser nacionalistes.

Nosaltres votarem en contra de la primera i demanem votació separada del primer punt de la seva moció. A més, efectivament, ho posen tot en un mateix sac, tant la part recorreguda de la Llei de consultes, com la part no recorreguda, però creiem que s'ha de desenvolupar la Llei de consultes, i no només pensant en el dia 9, sinó també pensant en el conjunt de consultes populars possibles que es puguin fer. Jo entenc que vostès, això de la participació i de la participació democràtica per decidir la relació de Catalunya amb l'Estat o per decidir el que sigui, a vostès això no els fa massa gràcia i per això hi estan en contra.

Jo també voldria aprofitar per fer tres consideracions. Mirin, nosaltres no compartim la diagnòsi tan optimista que fa el Govern de l'Estat i que fa el Govern de la Generalitat de la situació econòmica; la millora d'alguns indicadors econòmics és limitada i feble i amaga una autèntica mutació social amb el creixement de la pobresa, aquest 17 per cent de treballadors pobres que tenim a Catalunya, i amb el creixement de les desigualtats. Per cert, pobresa, desigualtats sobretot, que, igual que el Govern, és un tema absent en els discursos o en el plantejament econòmic de Ciutadans, no?

La segona qüestió és la situació de les finances de la Generalitat. Nosaltres pensem que hi ha un repartiment injust de l'esforç per fer front a la crisi, que caldria fer un major esforç fiscal, però també cal reconèixer que hi ha un repartiment de l'esforç per reduir el dèficit que perjudica clarament el conjunt de les comunitats autònomes, i que crec que no passa res perquè jo crec que això fins i tot vostès ho havien de poder reconèixer, no? I el que vostès proposen, no tant en aquesta moció, sinó en el seu conjunt, en el seu discurs econòmic, és..., vostès rebutgen les retallades; accepten les retallades, això sí, de les delegacions a l'exterior i de política lingüística, cultural, però vostès estan en contra de les retallades, però vostès també estan en contra de la política fiscal, i això no quadra. Miri, nosaltres, fins i tot a risc d'acceptar el preu polític que això pot suposar, en un moment determinat i per determinats sectors socials, creiem que cal millorar la política d'ingressos, però retallar despesa i a la vegada, també, retallar impostos, això és absolutament impossible.

I amb relació a la segona part, a la resta de punts de la moció, nosaltres hi donarem suport, entenem que són raonables, que són una exigència que podem compartir amb relació a la transparència i a les obligacions que corresponen al Govern de la Generalitat, especialment el punt 3, fer efectius els pagaments pendents en farmàcies i en altres sectors socials, les entitats del tercer sector social; això ja ho hem denunciat, la situació greu, difícil que es troben a finals d'aquest any quan són entitats que, realment, el que fan és assumir prestacions socials i serveis socials absolutament fonamentals en el camp de la infància, discapacitat, gent gran, i que és una situació molt greu a la qual cal respondre.

I també estem molt d'acord a veure si d'una vegada podem resoldre aquest misteri dels ingressos previstos per valor de 2.318 milions d'euros, no? No ja els que s'han fet, això ho sabem, sinó què és el que pensa fer

el Govern de la Generalitat per donar compliment a aquest objectiu. El conseller deia: «Aquest objectiu no es complirà.» Bé, ens agradaria saber què pensen fer més i també estaria bé saber quina és la situació, què passa amb aquests 800 milions d'euros que s'havien d'ingressar a partir de la concessió de les infraestructures hidràuliques de l'àrea metropolitana, perquè és evident que això va amb un retard important i ja veurem si això es pot materialitzar. Si el Govern fa bandera de la transparència, en aquest cas i per explicar això, també hauria de ser clar i transparent.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP respecte a la Moció sobre gestió econòmica del Govern, presentada per Ciutadans. Dir d'entrada que votarem en contra obertament del primer punt i a favor de tota la resta. Del primer punt i al fil de la lletra del mateix, una formació, un espai polític que es reivindica obertament insubmís i insubordinat, les interlocutòries del Tribunal Constitucional, que no estan per sobre la llibertat d'aquest poble, doncs, és obvi que votarem obertament en contra i, a més, amb molt de gust.

Però, en tot cas, com que el que interessa és allò que realment és la moció, que és sobre gestió econòmica, dir-los que sí que votarem, i si que coincidim amb els cinc punts atès que planteja aspectes per a nosaltres cabdals, relatius a la presentació del Projecte de llei de pressupostos del 2015, dels pagaments pendents al tercer sector i a farmàcies, de l'auditoria, que sempre hem reclamat, sobre el destí, en aquest cas, dels diners del FLA i del pla de pagaments a proveïdors, i també d'informar sobre la recaptació obtinguda per la venda de patrimoni i atorgament de concessions, i també de la recaptació via impostos i taxes.

Aclarit el primer punt, respecte al pressupost, per a nosaltres sí que és prioritari que el Govern presenti el projecte de pressupostos com abans millor, sobretot perquè volem saber, anem a dir-ho així, de quin mal morirem. El conseller ha manifestat en reiterades ocasions, del dret i del revés, que enguany no hi hauria retallades ni tissors, ni poda dels serveis públics, fins i tot que es recuperaria una paga extra –faig un parèntesi petit: aquest Parlament ha decidit que els alts càrrecs i els diputats no tinguin paga extra; ens agradaria que això s'apliqués a la resta d'alts càrrecs de la Generalitat; tanquem parèntesi– però, en tot cas, tenim dubtes, no?

El conseller va afirmar que li ballen 3.000 milions d'euros d'ingressos per l'any que ve, que les despeses sumaran 23.000 i els ingressos 19.700. Per tant, falten 3.300 per quadrar. Passem al segon punt, al de venda de patrimoni i atorgament de concessions de l'apropiació de ciutadans. Clar, i 3.300 dels quals segurament s'hauran d'afegir a allò que no han venut aquest any i que no es vendrà, i que, per tant, ara per ara, a molt es-

tirar s'han ingressat 400 milions; està pendent la qüestió de la privatització del cànon de l'aigua, que podria reportar 850 milions addicionals, però tindríem un forat dels comptes d'enguany de 1.000 milions addicionals. Per tant, ja estaríem parlant de 4.300 milions que no sabem si serà per la via d'augment dels ingressos o per la via de l'endeutament.

Deia també la qüestió, òbviament, del pagament del deute pendent a diferents entitats i sectors. A nosaltres ens agradaria saber... –ho hem demanat sempre amb auditoria; ja en vam informar, crec que ara fa quinze dies, que dins del deute de la Generalitat, 27.000 milions d'euros de deute són a vint bancs, que òbviament van guanyar abans, durant i que guanyaran després de la crisi, però sí que ens agradaria saber-ho–, qui, com i per què prioritza els pagaments, per què el setembre passat sí que s'han pagat tots els interessos i amortitzacions de deute als bancs, i, en canvi, no es paga al tercer sector.

Tot això també dit des d'aquest sistema de crèdit usu-
rer que és el FLA, no?, perquè resulta que l'estem finançant nosaltres mateixos. Cal recordar que els diners del FLA provenen dels impostos que també paguen els catalans i les catalanes, i de l'emissió de deute públic que el Govern espanyol col·loca per sota del 4 per cent. Per tant, l'estafa és bastant colossal, per no dir piramidal, i l'Estat fa negoci amb un diferencial d'interessos cobrats sobre els nostres propis diners; és a dir, ens dona uns préstecs sobre els nostres propis diners.

Per últim, la moció també incorpora dues mesures vinculades, que és impossible no oposar-s'hi, relatives als principis de transparència i al principi que el Govern informi del volum ingressat en concepte d'impostos i de taxes.

I, finalment –i aprofitant el minut que em queda–, i atès que estem parlant també de gestió econòmica, i malgrat no sembli..., o que sembli un tema diferent, demà és el Dia Internacional d'Eradicació de la Pobresa. Afecta un 23 per cent de catalans i catalanes, el 34 per cent de les llars que arriben amb dificultats a final de mes, 2 milions de persones afectades per noves i velles formes de marginació i d'exclusió social. I, com tots coneixeu, perquè a tots els grups us ho han donat en el decurs d'aquesta setmana, doncs, la plataforma «Pobresa zero» ens ha tornat a presentar un document marc en un context on també sabem ara que els milionaris de l'Estat espanyol han crescut en l'últim any un 24 per cent, segons el darrer informe de Crèdit Suís, que el 10 per cent de la ciutadania espanyola més rica té el 55 per cent de la riquesa, i que, per tant, ja que ens preocupem per combatre l'extrema pobresa, ens haurem de començar a preocupar pel combat a l'extrema riquesa.

Aquesta plataforma, òbviament, demà posarà de manifest els efectes de l'austeritat, de la desinversió social, dels impactes de la no-redistribució, de l'auge de les desigualtats i que el combat..., efectivament, el primer problema d'aquest país és la pobresa.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañaola.

Roger Montañaola i Busquets

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, som aquí per debatre una moció que es titula de la següent manera: «Subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva gestió econòmica.» I el primer punt d'una moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva gestió econòmica, de què parla? De la consulta. Perquè resulta que aquells qui estem al Govern obsessionats amb el procés, obsessionats amb la consulta i que no fem res més, tenim una oposició que en una moció que es titula i que parla d'economia, el seu primer punt parla de la consulta. Bravo! Molt bé!

En el segon ens recordem de què anava, de què volien proposar, de què volien parlar, eh?, i ens situa, doncs, en una tessitura concreta, que és la de parlar dels pressupostos, de la presentació dels pressupostos, i d'una sèrie de variables que desgranaré a continuació.

En primer lloc, respecte al seu segon punt, el president de la Generalitat ahir ho va respondre, i, per tant, no serà aquest diputat qui contradirà o parlarà en nom del president de la Generalitat. Té la resposta. De fet, sap vostè el que es va comentar, i aquests pressupostos es presentaran de la forma que està prevista.

En el tercer punt parla, vostè, d'una d'aquelles qüestions que se'n pot extreure un element fonamental: que fàcil que és fer oposició i que difícil que és governar! Però, bé, cadascú té el rol que té –cadascú té el rol que té–, i, per tant, nosaltres des del Govern els expliquem perquè prenem segons quines decisions; les pren el Govern i aquest grup que li dona suport.

Veurà, primer, per un tema del qual es consideren les prioritats estandarditzades a l'hora de fer els pagaments. Segon..., home, perquè vostè s'oblida d'enumerar, abans de demanar que es facin segons quins pagaments, que Catalunya té un marge de dèficit absolutament injust si ho comparem amb quin és el valor de la despesa que té en el conjunt de l'Estat. Per què no en parlen, vostès, d'això? Seria interessant. Diguin: «Mirin, nosaltres creiem que aquest problema el volem solucionar. I després, evidentment, quan tinguin aquests recursos facin això.» Molt bé!, els ho votarem a favor. El que no val –el que no val– és només posar allò que queda bé, allò que és titular i no parlar del que és la realitat.

Següent aspecte: vostè demana transparència. D'acord –d'acord–, però és que la transparència hi és, hi han mecanismes per accedir a totes aquelles dades que vostè reclama en aquesta moció. Només cal, això sí, que fem un petit esforç, que indaguem a la xarxa i que indaguem en els portals de la Generalitat per tal de poder tenir-hi accés; però, en qualsevol cas, hi és. I, per tant, en aquest sentit, doncs, com es pot imaginar a tenor del que des d'aquest grup parlamentari se li està proposant, no podem votar favorablement la seva moció.

Ens demanava vostè que el Govern sigui responsable. I a vostè li sembla que no n'és, de responsable, aquest Govern? Li sembla que és una política molt electoralista, la política econòmica que ha hagut de dur a terme aquest Govern els últims quatre anys? És molt electoralista? Dóna molts vots? No. Però la responsabilitat ha fet que el Govern dugui a terme aquestes polítiques, no per guanyar eleccions, sinó perquè les properes generacions d'aquest país puguin continuar tenint un país; cosa que si seguíssim en la línia que anàvem difícilment es faria.

Respecte..., em queda un minut i mig aproximadament, i deuen saber vostès, i és comprensible, que després de les intervencions de segons quins diputats, doncs, vulguem contestar i vulguem, doncs, posar blanc sobre negre allò que creiem. Però no li donaré aquesta satisfacció avui, senyor Coto, no crec que sigui responsable, en una moció que parla d'un tema tan fonamental, que entrem a la discussió directa del tu a tu. Per tant, reiterem la posició contrària del Govern a aquesta moció, que pot ser ben intencionada, però, des del nostre punt de vista, és absolutament parcial, obvia totes les dificultats i demana totes les solucions.

Per tant, quan vostès ens plantegin una moció on afrontin també les dificultats i després ens demani les solucions, ens hi trobaran. Quan només ens demanin solucions sense tenir en compte les dificultats, ni hi som, ni hi hem estat, ni hi serem.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Para posicionarnos sobre las enmiendas, en este caso sobre la enmienda, y para hacer alguna puntualización a las intervenciones que se han producido.

Como se ha comentado antes, aceptamos la enmienda presentada por el Partido Socialista en el punto 1, y, por lo tanto, quedará eliminada la última referencia, la última parte de este punto.

Pero hablando de este mismo punto 1 de la moción, se ha comentado que si le faltaba concreción, que si hablaba de todo, que si dos leyes... A mí me parece que es clarísimo. Punto 1, y empieza diciendo: «De conformidad con las interlocutorias del Tribunal Constitucional.» ¿Más claro? Pedimos que se cumplan las interlocutorias del Tribunal Constitucional en este ámbito. Quien esté por la desobediencia civil, por no cumplir las sentencias, que vote con el señor David Fernández y con las CUP. Y quien quiera que se cumplan las sentencias, que vote «sí» al punto 1 de esta moción. A mí me parece que no deja mucho lugar a las dudas ni a la interpretación. Los señores de Convergència, los señores de Unió sabrán qué tendrán que votar..., en unos segundos lo veremos.

Por otro lado, se ha hecho referencia, tanto por parte del señor Aragonès como por parte del señor Montañaola a..., por un lado se decía a cuál era la posición de Ciudadanos ante los presupuestos o si es más fácil hacer oposición que gobernar. Señor Montañaola, lo de gobernar se les debe estar haciendo muy difícil, y por eso ustedes van en una carrera meteórica hacia perder escaños y dejar el Gobierno. Es una estrategia como cualquier otra, pero debe ser la suya. Si siguen así y si convocan esas plebiscitarias que están anunciando, y más si van en una lista conjunta con Esquerra Republicana y no sé si con alguno más, es muy posible que en los próximos presupuestos se demuestre la capacidad de Ciudadanos para presentar unos presupuestos con sentido común, y unos presupuestos que respondan a los intereses de todos los ciudadanos.

Por otro lado, el señor Vendrell nos planteaba un debate sobre política económica, sobre modelo económico, sobre fiscalidad. Pues sí, ese debate es el que tendríamos que estar teniendo ya ahora si el Gobierno hubiera cumplido con su obligación, hubiera cumplido con la ley y nos hubiera traído unos presupuestos. Entonces podríamos confrontar diferentes modelos económicos, diferentes políticas fiscales.

Nosotros, obviamente, no estamos en contra de la política fiscal en general, ni siquiera estamos en contra de maximizar en algunos aspectos la recaudación; por supuesto que es un punto que hay que tratar. Lo que no creemos..., creemos que es anticuado el pensar que siempre cobrar más impuestos es bueno para la economía, igual que creemos que está anticuado el pensar que siempre bajar impuestos es positivo. Depende de cada impuesto y viendo, como hemos dicho otras veces, cómo afectan estos impuestos a la actividad económica y cuál es la capacidad de redistribución de cada una de las figuras tributarias.

En todo caso, no hay nada nuevo; no sabemos más que antes de comenzar a discutir sobre la moción. Parece que no va muy avanzado el proyecto de presupuestos, no nos han dado pistas sobre cómo van sus negociaciones... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votació separada del punt 1, eh?

Passem, doncs, a la votació de la moció i començarem votant el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 81 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 67 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 302-00203/10)

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els casos de legionel·losi. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

(Pausa llarga.)

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, il·lustres diputats i diputades..., senyor conseller de Salut, *legionela*, Sabadell, Ripollet, cinquanta afectats, deu víctimes mortals. Hi deu haver gent que en aquests moments no sàpiguen de què estem parlant. I per què? Doncs, perquè el Govern de Catalunya ha intentat amagar aquest brot, que ha causat ja, com deia, deu víctimes mortals.

Senyor conseller de Salut, veig que està ara molt entretingut. *(Veus de fons.)* Sí, sí, senyora consellera; vostè l'està entretenant. També estan amagant això. *(Remor de fons.)*

Des que hi ha la primera víctima mortal a Sabadell fins que vostè, senyor conseller, compareix en comissió passen quaranta dies. Quaranta dies, ho repeteixo. El secretari de Salut Pública triga disset dies a comparèixer, i quan ho fa ja hi han dos morts i vint-i-tres persones afectades. La següent vegada que compareix, al cap de deu dies, ja hi han vuit persones mortes.

Vostès creuen, senyor conseller, que aquesta política de comunicació és correcta? Miri, vostè creu que és normal... *(Pausa.)* Senyora consellera, si em permet, ara en aquests moments tinc jo el torn de paraula. La veig una mica nerviosa; no m'estranya, no m'estranya que vostès tinguin el nerviosisme, doncs, com a mínim... *(Pausa.)* Home, com a mínim demanaria respecte, eh? Només això, senyora consellera Rigau.

Miri, vostè creu que és normal comparèixer, senyor conseller de Salut, al cap de quaranta dies que hi hagi la primera víctima mortal? Vostès s'imaginin què hauria passat si un govern del Partit Popular hagués trigat quaranta dies a comparèixer després de la primera persona morta? Vostè es pot imaginar què hauria passat?

Mirin, senyors del Govern de Catalunya, vostès han pensat, doncs, que amb això de la consulta, que amb això del 9 de novembre, amb les seves batalles internes, amb les seves paperetes, urnes de cartró, totes aquestes «tonteries», vostès han pensat que no hi ha vida fora d'aquí, però lamentablement –lamentablement– la política del dia a dia, com és aquest brot de legionel·la al Vallès Occidental, doncs, vostès la tenen completament oblidada.

I, mirin, la por, l'angoixa i sobretot la manca d'informació dels ciutadans del Vallès Occidental han estat presents entre els veïns d'aquests municipis del Vallès. Deu persones mortes, senyor conseller, per legionel·la és una xifra molt elevada, i no és just intentar mini-

mitzar la seva gravetat, com ha fet el seu departament, amb l'argument que les persones mortes ja tenien altres patologies prèvies, com si no tinguessin el mateix dret a viure que les persones sanes.

És molt greu –és molt greu–, senyor conseller, el grau d'ineficàcia del Departament de Salut pública, per haver trigat tant de temps a trobar el o els focus. Cal exigir, doncs, responsabilitats. I això és exactament el que el Partit Popular amb aquesta moció que presentem avui volem demanar.

Senyor conseller de Salut, quan un responsable polític com vostè té temps per perdre anant, per exemple, a la *uve* de la diada o anant, per exemple, també el 27 de setembre a fer fotografies d'un paper mullat, doncs, també hauria de tenir temps per, per exemple, anar a visitar les persones afectades, les persones malaltes a l'hospital Parc Taulí, de Sabadell, on tothom el va trobar a faltar. Tothom, senyor conseller.

És més –és més–, arran de la crisi de l'Ebola, per exemple, l'entrevisten a vostè a TV3, a 8TV, per parlar de la crisi de l'Ebola, per parlar d'allò que el Govern d'Espanya ha fet tan malament. I a ningú se li acudeix de preguntar-li a vostè per què van amagar dues víctimes mortals.

Aquest és el partidisme, aquestes són les televisions del règim que tenim a Catalunya. Ni la senyora Mònica Terribas ni la senyora Pilar Rahola s'han atrevit a demanar-li explicacions. Televisions, per exemple, que també amaguen, doncs, el cas Jordi Pujol i família, delinqüent confés, però que TV3 amaga. Tot plegat més propi de Veneçuela, de Corea del Nord o de Cuba. (*Remor de veus.*)

Per això, la nostra crítica en la línia del que denuncia fins i tot el mateix Sindicat de Periodistes de Catalunya, quan diuen que TV3 ha traspassat línies vermelles per la manca de neutralitat.

El Partit Popular en aquest moció fem propostes en positiu, fem propostes constructives per corregir el que ha fallat quant a la coordinació, els protocols i els temps de resposta en situacions d'aquestes característiques. No volem que torni a passar un focus d'aquestes característiques. No volem que hi tornin a haver deu víctimes mortals. I això no s'hauria de repetir.

I, sobretot, el que és més greu, el que volem és reprovar la seva actitud per manca d'informació, perquè ha fet una pèssima gestió al capdavant del Departament de Salut.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda. Presidenta, conseller, diputats i diputades, abans de res vull dir-los que jo tenia preparada una intervenció i arran de l'últim document que m'ha lliurat la

diputada del PP, que no he aconseguit que em lliuri la moció completa, doncs, penso que puc tancar el que tinc aquí i la improvisaré i la canviaré.

Miri, conseller, vostè sap que nosaltres, des del nostre grup, i jo personalment, hem reprovat la seva gestió en molts àmbits, reprovem el model, reprovem la manera en què aquest es gestiona; seguirem fent-ho, i penso que és lícit.

Però no donarem suport a una reprovació que entra en contradicció evident amb criteris científics i amb utilització partidista. Ni m'ho veurà fer a mi, conseller, ni ho veuran fer a aquests senyors de la cambra. I així els ho he explicat als meus companys de grup parlamentari. Perquè, evidentment, penso que, per analitzar aquesta reprovació i per valorar el que ha passat a Sabadell i ha passat a Ripollet, ens hem d'atindre a criteris científics, i no podem fer supeditar els interessos dels nostres ciutadans i el benestar i la salut dels nostres ciutadans..., davant dels interessos partidistes.

Em sembla que no és correcta aquesta reprovació. I nosaltres ens abstindrem, perquè no hi estem d'acord.

Per tant, ja avanço que demanem votació separada del punt 2. I també volem votació separada del punt 3.h, perquè en aquest es demana una nova reunió monogràfica de la Comissió de Salut, que penso que va tindre lloc. I llavors voldria només fer esment del que en aquell moment ja vam manifestar: el tema de la legionella és un tema que té dos aspectes, l'aspecte epidemiològic i l'aspecte comunicatiu. I, evidentment, l'aspecte assistencial. Perdó; he dit dos i em referia a tres.

El conseller en aquella sessió –jo li ho vaig agrair i li ho torno a agrair– va reconèixer que hi havia possibilitats de millora quant a la detecció epidemiològica; va reconèixer que s'havia estat poc ràpid, per alguna sèrie de raons que penso són importants de tenir en compte. I penso que també va admetre que la comunicació no va ser eficient ni va ser eficaç. I jo, personalment, com li ho vaig dir i ho torno a manifestar, penso que no es va fer d'acord amb els criteris amb què sempre es recomana que s'han de tractar les alertes sanitàries.

Aquestes alertes sanitàries i aquesta comunicació no les ha de fer un polític, perquè sempre es poden utilitzar amb criteris polítics partidistes a favor d'uns o a favor d'uns altres. Tampoc les ha de fer un superexpert, com en aquest cas ha passat, perquè llavors no l'entén ningú. Penso que s'ha de cercar un comunicador, i, a més, se li ha de donar suport des del punt de vista polític i des del punt de vista tècnic. I penso que això no s'ha fet bé. I crec recordar que el conseller així ho va admetre.

Per tant, entenc que els grups que donen suport al Govern recolzaran els punts de la moció en què no es fa més que demanar el que conseller ja ha admès.

Jo vull fer esment que potser alguns de vostès, que no és necessari, evidentment, ser expert ni en legionella ni en medecina per valorar determinades gestions, pe-

rò sí que s'han de tindre en compte, i quan no se'n sap un s'ha d'assessorar.

Si vostès han llegit alguns documents o n'han consultat, veuran que el País Basc, Navarra i Cantàbria, junt amb Catalunya, que és la quarta, són les comunitats autònomes amb més nombre de legionella en casos esporàdics de legionella. Saben que la legionella pot formar part d'un brot, però també hi han casos esporàdics. I que, en canvi, Ceuta i Melilla i Canàries presumeixen de ser les comunitats, les zones que tenen menys legionella d'aquest país. I vostès diran: «És que això és un indicador de qualitat, i, per tant, la qualitat del País Basc, de Navarra, que tenen l'índex econòmic més important *per capita*, és dolenta?» Perdonin, s'equivoquen, perquè el nombre de declaracions de legionella ve vinculat al nombre de deteccions que els nostres professionals, que actuen amb criteris d'excel·lència, determinen. Si la determinació de la legionella no es fa, que és un test simple i senzill, mai tindrem casos declarats de legionella.

I el que passa, el que penso jo que passa –i que penso que s'ha d'analitzar pel experts, per això penso que els experts ens han de dir on estan els punts de millora– és precisament que, en aquelles comunitats autònomes, en aquelles zones en què hi ha una declaració sovint de legionella perquè es detecten esplèndidament bé pels nostres professionals, perquè millora el pronòstic i el diagnòstic d'una malaltia greu i letal, no perquè s'hagin tractat malament, perquè els nostres professionals tenen excel·lents resultats i experiència en aquest tema –no estem parlant de l'Ebola–, la letalitat d'aquest tipus de malaltia no ve donada per la gestió del conseller; sí que la determinació epidemiològica ha de ser ràpida per evitar-la, però ve determinada pel patògen i ve determinada pel grau que té el malalt de complicacions prèvies.

El que sí que ha de fer l'agència, i a això encoratgem el conseller, és que quan hi ha un repunt d'aquest nombre de declaracions obligatòries, que es fan habitualment i que són sovint, es posi immediatament en alerta per detectar les torres, que normalment és així, el focus de legionel·losi, i evitar els nous contagis.

Jo vull dir, i crec que el conseller no em desmentirà, que vostè va admetre això, va dir que es revisarien els protocols, que es farien més actuacions, que es posaria l'agència en alerta d'una manera més important i més ràpida, i s'estimularia. I vostè també va admetre, conseller, i li ho torno a repetir, que la comunicació no havia sigut tan bona com havia d'haver estat i que era francament millorable.

Per tant, jo demano als grups parlamentaris que donen suport al Govern que almenys en aquests punts donin recolzament al seu propi conseller.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. De fet, és la primera vegada en la meua experiència en aquesta cambra que escolto un grup de l'oposició demanant als grups que donen suport al Govern que donin suport al Govern.

Bé, dit això, parlem una mica del text que se'ns proposa a votació. El nostre grup parlamentari ja va dir en el seu dia, ho vam dir en una pregunta oral en aquest Ple i també en la darrera comunicació, que nosaltres no qüestionem el funcionament dels protocols; han anat relativament bé; sabem que la informació que s'ha fet arribar als ajuntaments, i no solament a l'alcalde, sinó també a tots els portaveus dels grups municipals, ha sigut constant i diària en molts casos, i exhaustiva. Per tant, no qüestionem el funcionament.

I en aquells punts que fan referència, eh?, a qüestionar aquests protocols i també es parla de descontrol..., creiem que això no ha estat.

Sí que és cert, i ho vam dir en el seu dia i avui ho tornem a repetir, que ha existit una mala comunicació d'aquest risc, eh?, per tant, d'aquesta alerta per legionel·losi. Creiem que això era francament millorable, i ja ho vam dir en el seu dia.

Creiem, i en això discrepem una mica de la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que la màxima autoritat sanitària de Catalunya, quan tenim deu morts damunt la taula, quan s'han produït malauradament deu defuncions, ha de dir alguna cosa, ha d'anar als municipis, ha de sortir, i, a més a més de la informació, ha de donar tranquil·litat a la ciutadania i confiança. Que salvant les distàncies, moltes, és el que va fer el president Obama fa pocs dies, fa poques hores: informar i tranquil·litzar la ciutadania. Sí que les dimensions són molt diferents, però crec que aquest és un exercici que pertoca als polítics, acompanyats, això sí, dels tècnics i dels responsables que poden aprofundir en aquells elements més qualitius i tècnicament de vegades més complicats, i que si són bons comunicadors, segur que podran transmetre, conjuntament amb el responsable polític, aquesta tranquil·litat que esmentava jo anteriorment i aquesta confiança.

Per tant, nosaltres no donarem suport i, per tant, ens abstindrem en aquelles mesures que qüestionen, com deia, aquest funcionament més des del punt de vista tècnic.

Sí que donarem suport a aquells punts que fan referència al reconeixement de la tasca dels professionals, a millorar la coordinació, a millorar els diferents nivells de coordinació i d'informació. Creiem que fins i tot el conseller a la seva compareixença ho va dir, segurament hi ha coses millorables. Per tant, donarem suport a aquest àmbit i pel que fa referència també a la informació als ciutadans i a aquesta comissió de seguiment que ens planteja.

Ara, com deia, tampoc donarem suport a la transacció que se'ns ha plantejat ara, a última hora, no?, de la reprovació de l'actuació del Govern. Nosaltres creiem que vam votar no fa tants mesos una reprovació a l'actuació del conseller de Salut en àmbits diferents a aquests que avui es plantegen, i creiem que votar la re-

provació d'un conseller en un aspecte en què una part creiem que ha funcionat relativament bé i l'altra no..., no creiem que..., vaja, bàsicament, que el nostre grup no està per reprovar cada dia, eh?, i plantejar reprovacions damunt la taula. Per tant, no hi podrem donar suport.

Per altra banda, creiem que és necessari que plantejem –i algunes de les esmenes nostres que no estan acceptades anaven en aquest sentit– incorporar aquest element de comunicació del risc i aquest paper, com deia, dels diferents agents. I nosaltres plantejem que potser caldria fer alguns canvis –esmenes que no han estat acceptades– en la configuració actual tècnica de l'àrea de Salut Pública del Govern de la Generalitat de Catalunya, per poder també millorar aquesta comunicació a nivell tècnic.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, primer de tot deixar clar que no coincidim amb el to populista que hi va haver en la interpellació de la senyora García respecte d'aquest tema fa quinze dies.

En segon lloc, explicar-los que estem debatent aquesta moció i ens arriba ara mateix el guió sobre quines esmenes i quines no s'han acceptat respecte d'aquesta moció i, per tant, que entenc que alguna de les aportacions que hi ha hagut per part de les portaveus anteriors ha estat sense tota la informació.

També explicar-los que la transacció sobre el punt 2, a la qual han fet referència tant la portaveu de Ciutadans com la portaveu del PSC, ha estat signada a l'últim moment i que hi havia un element que havíem parlat la portaveu del Partit Popular i jo respecte d'aquesta transacció que no estava incorporat. Per tant, els explico, com a esmena *in voce*, que aquesta transacció no quedaria tal com la tenen en el text vostès, sinó que quedaria com: «El Parlament de Catalunya reprova l'actuació del conseller Boi Ruiz per la seva gestió comunicativa d'aquesta crisi», exactament el mateix element que la setmana passada, en la compareixença que el conseller va dur a terme en la Comissió de Salut, i també en la pregunta que jo vaig traslladar a aquest Ple, en el Ple passat, al conseller, ja li fèiem com a queixa des d'aquest grup parlamentari: que, més enllà de la informació tècnica, calia donar la cara política; que són deu persones mortes, que són més de quaranta afectats, que aquesta gent s'ho mereix, que el conseller hagués anat allà, no només a donar la informació política i a donar la cara, sinó a tranquil·litzar la ciutadania de Sabadell, de Ripollet, i les ciutats de l'entorn, respecte d'un episodi de crisi epidemiològica també. I, per tant, *no* és una gestió impecable, com va assegurar el conseller, en resposta a la pregunta que li feia aquesta mateixa diputada, la que va fer el depar-

tament. I sí, creiem que deu persones mortes i quaranta d'afectades i la no-resposta per part del conseller fins la setmana passada requereix una reprovació del Parlament per la seva gestió de la política comunicativa en un brot de crisi de legionel·losi. I aquesta és la transacció a la qual hem arribat amb el Partit Popular respecte de la reprovació, dit amb altres paraules, que ja plantejava el Partit Popular en la seva moció.

Més enllà d'això, els volia destacar que nosaltres creiem que el que caldria, en una moció com aquesta, tractant aquest tema en el Ple, seria treure lliçons i conclusions d'una situació com la que hem viscut, per millorar allò que calgui en futures crisis. I, per tant, la resta d'esmenes que hem plantejat en aquesta moció, gairebé tota la resta, eren en aquest sentit, era en el sentit de dir: més enllà del que ha passat a Sabadell i a Ripollet, agafem el que s'ha vist que no ha funcionat i millorem-ho per a crisis futures. Esperem que així sigui i, de fet, en aquest sentit farem suport a diversos dels punts que es reclamen en aquesta moció: millores de la coordinació, de la transparència, de la informació, de la mateixa gestió comunicativa de les situacions de crisi epidemiològica.

I voldria destacar dues esmenes, de les que hem presentat el nostre grup, que no hi són incorporades i que, de nou, no els sonaran noves a la gent que ja era, als portaveus que ja eren a la Comissió de Salut l'altre dia, ni als diputats i diputades d'aquest Ple, perquè també ho vaig traslladar a la pregunta que es va traslladar en aquest Ple. I és que, dins d'aquestes lliçons que hem de treure del que ha estat passant, crec que també estaria bé que ens plantegéssim les lliçons respecte al que ha estat passant aquests darrers tres anys de retallades, i que ens plantegéssim que no es pot estar retallant recursos en salut pública, en prevenció, perquè després acaba sortint més car; que les retallades d'avui acaben sent despeses sanitàries del futur. I això, conseller, per molt que estigui dient que no, sap que vostè també ho comparteix. Vostè també ho comparteix, segur, que no es pot estar retallant en salut pública, perquè això acaba sent despesa extra per a la sanitat i per a la despesa sanitària en el futur. I, per tant, les esmenes 6 i 7, lamento que no s'hagin incorporat en aquesta moció, les esmenes 6 i 7 del nostre grup parlamentari, perquè anaven precisament en aquest sentit.

La resta d'esmenes, com han vist, eren per intentar-hi introduir aquells acords, aquells compromisos que el conseller va dir de paraula l'altre dia a la comissió respecte de l'Ebola i de com estem de preparats o no respecte de l'Ebola, traslladar per escrit allò que verbalment el conseller va dir l'altre dia a la comissió: que hi ha la informació, que hi ha la formació als professionals, als centres, perquè a Catalunya no passin, doncs, les disfuncions que clarament hi ha hagut, en el cas de Madrid, en l'aplicació dels protocols, que a més també –el conseller s'hi va comprometre– s'han arreglat respecte del que hi havia aquest estiu. Com que ens el volem creure, conseller, intentàvem que això quedés aquí per escrit i aprovat també pel Parlament de Catalunya, però no serà així. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats i, sobretot, la gent del Vallès, el posicionament d'Esquerra Republicana de Catalunya respecte a aquesta moció és el següent.

Primer de tot, expressem el nostre respecte a les persones que han patit aquest brot, la infecció per legionel·losi, i sobretot el respecte més absolut a les deu persones –i les seves famílies– que a dia d'avui sabem que han mort com a conseqüència d'aquest bacteri.

I precisament per aquest motiu nosaltres avui no volem acceptar el joc que ens porta aquí el Partit Popular de Catalunya, amb una moció acompanyada d'un discurs absolutament, des del nostre punt de vista, nefast per tractar un tema tan seriós com el que estem parlant avui aquí. Ens sembla que és seriós i que s'ha de tractar com es mereix i, sobretot, centrar les nostres preocupacions en la resposta als casos que hi han hagut.

Com a mínim des del nostre grup parlamentari no hem rebut cap denúncia de negligència, de manca de resposta sanitària, ni de salut pública, a aquest brot. En aquest sentit, estem d'acord amb el que deia la portaveu del Grup Socialista, com també del Grup Parlamentari de Ciutadans. Ens podem plantejar moltes coses i podem parlar de moltes coses, com si s'hauria pogut trobar un protocol, un sistema..., es pot avançar, es pot millorar qualsevol cosa per detectar els casos abans, i així poder declarar el brot amb anterioritat al 15 de setembre; i amb això en cap cas estem dient que el protocol sigui del tot incorrecte, que no s'hagi fet bé per part dels centres sanitaris. Dic que tot és plantejable per millorar, i en aquest sentit estem nosaltres, però no en una moció com aquesta, acompanyada del discurs que hem vist de la senyora García.

Ja vam dir durant el Ple del dia 1, a una pregunta al conseller, que creïem que hi hauria d'haver hagut una resposta de comunicació diferent per part del departament, i sobretot per part del conseller. Amb el nombre de defuncions, que avui són deu, tenia lògica que fos el mateix conseller qui fes la primera sortida als mitjans per tractar el tema del risc, com ha dit la portaveu socialista, perquè és la màxima autoritat en aspectes que afecten la salut dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Ara bé, d'aquí a posar, senyora García, TV3 aquí al mig, com que l'hem de convertir i que l'hem de posar com a part del problema, em sembla que és faltar al respecte, en primer lloc, al tema de la legionel·losi, als professionals, als tècnics de l'Agència de Salut Pública i, sobretot, a les persones que han patit aquest brot. Senyora García del Partit Popular, avui s'ha presentat a TV3 la cançó de La Marató. Crec que la societat catalana té per segur que TV3 és molt més que una televisió pública. Em sembla absurd que s'escrigui aquí...,

que es vingui a discutir i es posi aquí un punt insinuant que no és un veritable servei públic. És un insult també als i les professionals d'aquesta casa, de TV3. Tot és millorable, sempre, però neguem la major de la intenció d'aquesta moció, en neguem la major. Mirin que les primeres entrevistes que es van donar per part de responsables de Salut es van fer a *Els matins* de TV3 el 22 de setembre, i a *El matí de Catalunya Ràdio* el 25 de setembre –Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Haurien pogut ser abans? Sí. I a petició del mateix conseller, del mateix departament? Probablement –probablement–, i aquí podem tenir un punt d'acord. Però, bé, després n'han vingut moltes, d'entrevistes, a altres televisions, i algunes que també són públiques, i aquí tampoc discuteixen si fan servei públic o no, vostès, eh? I estem discutint sempre el mateix, sempre ho portem tot cap al mateix cantó.

Crec que molts grups d'aquesta cambra estaran d'acord a afirmar que vostès aquí actuen com a portaveus del Govern espanyol; ho van fer a la Comissió de Salut específica que vam tenir l'altre dia. I si el problema no ha estat que tècnicament s'actués malament, sinó que la informació i la comunicació sobre aquests brots va estar malament, doncs, com a portaveus del Gobierno de España, i vostè com a portaveu de la ministra Mato, realment els felicito per la seva forma d'informar i de comunicar en el cas de l'Ebola. (*Remor de veus.*) És cínic –és cínic– que vinguin a donar lliçons sobre salut pública al Parlament de Catalunya, i als especialistes de l'Agència de Salut Pública de Catalunya, i als regidors de Salut Pública dels ajuntaments del Vallès. Com pot ser tan vil, senyora García, per utilitzar els morts per qüestionar el procés? (*Remor de veus.*) Ho ha fet avui aquí, està gravat –ho ha fet avui aquí. Utilitza els morts per qüestionar el procés. (*Persisteix la remor de veus.*)

És absurd dir que s'ha de millorar la coordinació entre l'Agència de Salut Pública i la Subdirecció General de Vigilància i Resposta a Emergències de Salut Pública. Algú dels dos els ho ha vingut a dir? Els han presentat queixes? Si són la mateixa casa! –són la mateixa casa! Sap què? Millorin la seva coordinació des de Madrid cap a la sucursal catalana i donin lliçons morals a qui les han de donar.

És un despropòsit monumental la interpel·lació que van fer fa quinze dies, i la d'avui, i amb els arguments dignes de tapar-se les orelles. I també és un despropòsit per nosaltres la intencionalitat d'aquesta moció, i per aquest motiu hi votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Ja acabem, eh? –ja acabem. Doncs, bona tarda, i primer de res, el nostre condol i respecte, perquè és un cas molt seriós, perquè nosaltres no entrarem a fer polítiques d'un cas tan seriós, que porta víctimes, que

porta familiars que estan, a més a més, patint, i entenem que el major respecte que se'ls pot donar des d'aquest Parlament a les famílies de les persones que han mort per aquest brot de legionel·losi és que no torni a passar, és habilitar tots els mecanismes per a corregir-ho, és habilitar tots els mecanismes i no escatimar ni un cèntim a prevenir i, en definitiva, és tractar-ho amb una mica de serietat.

Nosaltres demanarem votació separada –després m'explicaré–, però el que sí que és clar és que no podem fer tampoc ulls clucs a com s'ha gestionat comunicativament, i també insistim en «comunicativament» no només perquè així s'ha reconegut per part del conseller, sinó perquè és constatable que comunicativament s'ha gestionat malament; que s'ha estès un vel sobre els casos de legionel·losi; que ara mateix no es coneix la causa del brot a Sabadell; que en un mes i mig no se n'ha sabut detectar ni identificar la causa, i entenem que no són correctes tampoc algunes expressions que tendeixen a minimitzar els morts, dient que eren persones que ja tenien altres malalties, que en tot cas això no és gaire responsable.

En tot cas, dèiem que comunicativament no s'ha gestionat bé i s'hauria de rectificar, perquè, com també dèiem, és un tema molt seriós, però el que a nosaltres també sobretot ens preocupa –i entenem que aquesta moció tampoc no hi dóna solució– és, per a futurs casos, com es gestionarà el tema de les inspeccions a causa de les retallades de l'Agència de Salut Pública, com es solucionarà el tema del relaxament dels autocontrols de les empreses a causa de l'estalvi que volen fer respecte a les torres de refrigeració i, en definitiva, doncs, com podem tenir l'any vinent un cas semblant i què farem perquè no torni a passar el que ha passat.

Jo crec que hi ha un refrany castellà que diu: «Ver viga en..., ver paja en el ojo propio y no ver...» –no, com era...?–, «ver paja en el ojo propio y no ver viga en el...» (*Remor de veus.*) Bé, al revés! En fi... (*Rialles.*) Bé, veig que tothom ho ha entès, no? Doncs, això. En definitiva, i sense refranys, que el PP i Convergència i Unió tenen molt en comú –tenen molt en comú–, i, ull, a banalitzar una crisi sanitària perquè vostès en tenen una sobre la taula molt greu. Ull, perquè la mateixa política de desmantellament de la sanitat els està afectant, i la prova és el Carlos III. El Carlos III era un hospital de referència, era un hospital que tractava els casos tropicals i l'han rebaixat i l'han deixat a ser una cosa que ara pot generar un problema en ell mateix, perquè no garanteix els protocols, com els mateixos professionals han reconegut. I, ull, perquè tenen molt en comú, encara que no ho vulguin veure, amb Convergència i Unió respecte a com gestionen la sanitat.

Per tant, sobre la reprovació o no del conseller, si es manté en termes comunicatius, nosaltres hi votarem a favor. Si es vol tirar a tort i dret contra TV3, contra la gestió, contra el control, contra la coordinació, no hi votarem a favor. Votarem a favor en tot allò que entenem que millori els protocols, i en la resta de coses ens abstindrem.

Jo crec que hi ha una reflexió final..., i ara sense refranys i sense banalització, és que casos com aquest,

que són greus, que comporten morts, que afecten famílies, els hauríem de mirar de tractar –jo ho crec, eh?– amb la major seriositat possible, de manera transparent i sense evitar treure-ho com a espectacle polític, perquè crec que no beneficia ningú.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Consellers, conselleres, diputats... –gràcies, presidenta–, bé, parlem per tercera setmana consecutiva sobre el brot de legionella produït al Vallès Occidental. Fa quinze dies en parlàvem en el Ple, amb les preguntes dirigides al conseller, amb la interpellació i avui la subsegüent moció, i la setmana passada amb la compareixença en la Comissió de Salut, sol·licitada per diversos grups, i en què tant el conseller com el secretari de Salut Pública van informar sobre l'evolució del brot i les actuacions fetes, sobre els procediments duts a terme i sobre els resultats més recents.

Vam arribar a la conclusió que la feina ha estat ben feta i que s'ha actuat en tot moment amb celeritat i immediatesa, amb rigor i professionalitat, tal com els procediments exigeixen, amb coordinació entre professionals i entre institucions, i amb transparència i rigor quant a la informació facilitada. I és per això que el nostre posicionament respecte als punts de la moció, amb esmenes incorporades, serà de rebuig.

S'ha actuat amb celeritat i immediatesa, perquè des del primer dia que es declara el possible brot s'inicien actuacions pertinents, sense retards; actuacions per aturar la possible font d'infecció i per aturar el risc de dispersió de la malaltia, i s'actua d'acord amb els mecanismes establerts, en aquest cas un sistema de control i prevenció de la legionel·losi, que és un protocol actualitzat, any rere any, i revisat permanentment, avaluades les actuacions i, si cal, s'introdueixen les modificacions per millorar la gestió.

La moció, com hem vist, posa en dubte l'actuació coordinadora del departament, i no entenem el perquè, ja que des del primer moment l'Agència de Salut Pública ha treballat conjuntament amb els ajuntaments de Sabadell i Ripollet i ha iniciat actuacions de control immediatament a la declaració dels brots. Es va constituir una comissió de seguiment multidisciplinària, comissió que realitza valoracions de l'evolució del brot i que pren decisions sobre les actuacions que cal fer.

Esmentar que els municipis afectats han estat informats des del primer dia, així ho han reconegut els mateixos alcaldes. I també han estat informats altres municipis de la zona on hi podien haver persones residents vinculades al brot.

Podem dir, doncs, que hi ha hagut una bona coordinació. Amb el que realment tenim un interrogant és el perquè d'aquesta insistència de falta de coordinació entre l'Agència de Salut Pública i la Subdirecció Ge-

neral de Vigilància i Resposta a Emergències, ja que el contacte és permanent, la coordinació és impecable i, de fet, les rodes de premsa han estat compartides, i, per tant, això, sense coordinació no seria possible.

Pel que fa a la informació facilitada, que anomenem la comunicació de risc, el departament ha mantingut i està mantenint una comunicació continuada des del primer dia, amb notes de premsa diàries, inclosos els dies festius, des del 16 al 29 de setembre, amb dades concretes de pacients ingressats, nous casos, altes, defuncions. Notes de premsa que s'han reprès el passat 9 d'octubre. Sí que hi ha hagut algun «impàs», perquè la informació que es doni ha de ser rigorosa. És complex el fet de creuar les analítiques de les mostres ambientals amb les mostres humanes. I, per tant, l'objectiu no és facilitar dades dubtoses, sinó dades rigoroses, i quan hi ha variació d'aquestes dades. I també s'han realitzat quatre rodes de premsa en deu dies a càrrec del secretari de Salut Pública, que és qui té la responsabilitat de solucionar i gestionar el brot, i també ha tingut la responsabilitat comunicativa.

I dir que en tot moment el conseller ha estat vetllant perquè les coses es facin bé, que és el que realment importa i és important, no tant la visibilitat, i sí l'efectivitat, i millor això que no pas el conseller de Salut de la comunitat de Madrid, perquè quan no es fan les coses bé després s'han de demanar disculpes, i a aquest senyor sí que se li han d'exigir responsabilitats.

Per tant, en definitiva, no hi veiem cap episodi de descontrol en aquest brot de legionella, i no només ho diem nosaltres, sinó també: un grup de professionals, en resposta a un editorial d'un mitjà de comunicació afirmaven que no es pot admetre l'acusació d'ineficiència en la gestió dels brots de legionella ocorreguts aquests darrers dies i que cal posar en valor la feina que fan els professionals de salut pública i de la xarxa assistencial per treballar coordinadament en benefici de la salut de la població.

Evidentment –evidentment–, no hi volem restar importància, a aquest brot de legionella, i lamentem les morts i les persones afectades. I, a la vegada que hem de vetllar i exigir perquè es compleixin els protocols, i admetent que sempre hi poden haver coses a millorar, també s'ha de reconèixer que no ha existit cap mala gestió per part del departament, ja que la feina que s'ha fet fins ara i la feina que s'està fent ha estat una bona feina. I, per tant, els demanaria que s'acabés amb el fet de generar desconfiança, obrint esclatxes de confusió amb depèn de quines afirmacions, amb depèn de quines interpellacions, perquè s'està fent una bona feina, s'està actuant amb rigor en la gestió, i els resultats d'aquesta bona feina són els que donen la confiança i la tranquil·litat a la ciutadania. I aquest és el missatge que hem de traslladar.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, vull començar, doncs, anunciant que nosaltres acceptarem l'esmena 3, del Partit Socialista; l'esmena 4, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, a banda de la transacció a què hem arribat en el punt 2, i també les esmenes dels punts 2, 3, 4 i 6, del Grup de Ciutadans.

Un comentari, senyora Pérez... –un comentari, senyora Pérez–, jo crec que vostè no acaba de trobar el seu lloc. Perquè avui hem escoltat alguna cosa insòlita, que algun altre grup parlamentari també li ho ha dit. Vostè, intentant convèncer els partits que donen suport al Govern, que facin suport al conseller del seu partit –del seu..., no del seu, evidentment, no? Bé. En tot cas, vostè també apellava al criteri científic, eh? –el criteri científic..., això..., aquest argument tan recurrent seu, en les comissions, en els plens–, apellava al criteri científic, doncs, per minimitzar la gestió que ha fet el Govern de Catalunya sobre la gestió de la legionella. Però jo no la veig escoltar, ahir, senyora Pérez, apellar al criteri científic en la sessió de control, quan va perdre un minut a carregar contra la Comunitat de Madrid per certes declaracions –desafortunades, per cert–, però que no tenien més importància que fetes en el context que es van fer. I, ho torno a repetir: desafortunades, per cert. Però vostè, amb això, cap criteri científic, va aprofitar directament per carregar sense compassió.

Miri, senyora d'Esquerra Republicana. A vostès, eh?, senyors d'Esquerra Republicana que consideren que l'Ebola és *la peste* espanyola, a vostès... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no ho han desmentit, ningú de vostès ho ha desmentit, perquè ja els va bé aquest discurs, que l'Ebola és *la peste* espanyola. Vostès..., com volen governar aquest país? Vostès pretenen que algú els prengui seriosament? Miri, fa la sensació que deu morts, que deu persones mortes no els importen per a re, senyora Vergés. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí... (*Veus de fons.*) Mirin, no s'han dignat... (*veus de fons*), no s'han dignat, a diferència de Convergència i Unió, que sí que ho ha fet la senyora Begonya Montalbán, però vostès no s'han dignat ni tan sols a intentar arribar a acords amb el Partit Popular, en un tema tan greu com és aquest. Vostès. Perquè deu persones mortes sembla que a vostès no els interessi per a re.

Jo entenc que estan passant dies molt complicats. Avui tenen un alcalde detingut per corrupció. (*Remor de veus.*) Tenen dies molt complicats, senyora Vergés! Vostès estan completament desubicats! Desubicats i indignats amb aquesta enquesta de cap de setmana que els ha imposat el senyor Artur Mas. Però, el que no puc entendre, senyora Vergés, és que tot això no els permeti veure més enllà. I els vallesans, que tenen i han tingut por, perquè no sabien què havia passat i què estava passant, no entenen perquè a vostès només els preocupa la independència de Catalunya.

Miri, jo avui fins i tot em temia que, per part de Convergència i Unió o d'Esquerra Republicana, doncs, sortissin amb aquell gran discurs científicament sòlid que si Catalunya és independent no tindrem ni micro-

organismes, eh? No hi hauran ni bacteris. Perquè, clar, vull recordar que el president, el senyor Artur Mas, en el seu programa electoral portava alguna cosa semblant, que si guanyava les eleccions baixaria un 5 per cent la mortalitat per càncer o un 50 per cent el nombre d'accidents a Catalunya. Per tant, jo em temia, fins i tot, arguments científicament tan sòlids com aquest.

Jo només els demano, senyora Vergés i senyors de Convergència i Unió, doncs, que és lamentable que vostès facin avui un exercici de tancar files per no escatir responsabilitats i per no reconèixer que amb deu persones mortes, vostès ho han fet malament: Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Ho han fet molt malament. I avui donaran suport a que això... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Carme Pérez Martínez demana per parlar.)

Senyora Pérez? *(Pausa.)* Ara..., ara sí.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Per al·lusions, i molt breument.

La presidenta

Trenta segons.

Carme Pérez Martínez

Sí. Miri, senyora García, jo em ratifico en allò que vaig dir ahir respecte a les declaracions del conseller de Salut de Madrid, precisament perquè les declaracions del conseller no tenien cap base científica.

I, després, jo vull manifestar-los, senyora García, a vostè i al seu grup parlamentari, que imagino que vostès tenen lletrats amb els quals s'assessoren per fer els informes i tot això, i no puc entendre que parlin de medicina amb aquesta lleugeresa. Jo només vull recordar-li, a vostè i a tota la cambra, que jo, que tinc ja una edat que no..., dedicar-me a això per fer carrera política, estic aquí, únicament i exclusivament, evidentment no per donar suport al conseller, sinó per defensar els drets dels ciutadans per davant de qualsevol partidisme, com vostès estan fent.

Moltes gràcies.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet?

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada dels punts 1, 2 i 3.a, b i g.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Eva Granados?

Eva Granados Galiano

Gràcies. També per demanar votació separada del punt 2 i dels punts 3.f, 3.g i 3.h. Poden anar totes juntes, presidenta.

La presidenta

Sí...

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. També per demanar votació separada del punt número 2. Però no ens queda clar, en el document que ens passat per part del Partit Popular, si està...

La presidenta

El 2 que tenen queda substituït per la transacció.

Carina Mejías Sánchez

Per la transacció.

La presidenta

Exacte.

Carina Mejías Sánchez

Però, en el nostre document no consta la lletra *h* del punt número 3. I, per tant, ens agradaria saber...

La presidenta

No té *h*.

Carina Mejías Sánchez

No té *h*, molt bé.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.) Senyora Ribas?

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. És per un aclariment, i per demanar votacions separades, ja que també li demanaven el Partit Popular que aclareixi què passa amb el punt *h*, també per demanar què passa amb el punt 3.b, en què, acceptant l'esmena 4 d'Iniciativa, queda una mica modificat, i, en canvi, el text que ens han passat no ha estat modificat.

I per demanar votacions separades dels punts 3.c, 3.f, 3.g... Com que em sembla que li ho han demanat uns quants, presidenta...

La presidenta

Sí, sí...

Marta Ribas Frías

...li demano que potser que votem per separat tots els subpunts del punt 3.

La presidenta

Tinc l'a, b, c, f i g –tinc.

Marta Ribas Frías

Gràcies.

La presidenta

Senyora García, hauria d'aclarir allò de l'apartat d del punt 3.

Eva García i Rodríguez

Sí, senyora presidenta. També, doncs, per anunciar que hem retirat el punt h –crec que no he tingut temps en la meua intervenció d'anunciar-ho–, atès que aquesta sessió monogràfica que el Partit Popular demanem amb el conseller ja es va produir la setmana passada. I el punt d quedaria amb el text que s'ha fet arribar a tots els grups a l'inici d'aquesta sessió.

La presidenta

Per tant, no hi ha esmena incorporada; és tal com el tenen, eh? (*Veus de fons.*) Sí.

(*Marta Ribas Frías demana per parlar.*)

Marta Ribas Frías

Disculpi, aleshores, presidenta, demanem votació separada dels punts c i d, que el c crec que no l'havia apuntat abans, i el d també.

La presidenta

Comencem a fer les votacions.

Començarem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 68 en contra i 26 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 68 en contra i 14 abstencions.

Votem ara l'apartat d del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 68 en contra i 13 abstencions.

Votem ara l'apartat e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'apartat f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 80 en contra i 20 abstencions.

I votem, finalment, l'apartat g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 68 en contra i 30 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i tres minuts.